

SVAZEK 17

červen (?), 1924

Jak člověk, který žije v Boží vůli, musí všechno uzavřít. Jak je Boží vůle původem, prostředkem i cílem.

Dnes ráno, když jsem jako obvykle přijala svaté přijímání, jsem svému drahému Ježíši říkala: "Můj sladký životě, nechci být sama, když jsem s Tebou, ale chci, aby se mnou bylo všechno a všichni. A chci nejen korunu všech Tvých dětí, ale chci také korunu všech věcí, které jsi stvořil, abychom se Ti společně se mnou v nekonečnosti Tvé Nejsvětější Vůle, v níž nacházím všechno, sklonění k Tvým nohám - všichni společně - klaněli, děkovali Ti, žehnali Ti.

Mezitím jsem viděla, jak se všechny stvořené věci seběhly kolem Ježíše, aby Mu vzdaly hold, a dodala jsem: "Vidíš, má Lásko, jak krásná jsou Tvá díla? Jak si slunce otevírá cestu svými paprsky, zatímco se klaní, aby se Ti poklonilo a stoupá k Tobě, aby Tě objalo a políbilo? Jak se na Tebe hvězdy, tvořící kolem Tebe korunu, usmívají svým sladkým třepotáním a říkají Ti: "Velký jsi. Vzdáváme Ti slávu na věky věků"! Jak moře plyne a svým harmonickým šuměním, jako mnoho stříbrných hlasů, Ti říká: "Nekonečné díky našemu Stvořiteli"! A spolu se sluncem Tě objímám a líbám, spolu s hvězdami Tě poznávám a oslavuji, spolu s mořem Ti děkuji".

Ale kdo může říci, co všechno jsem říkala, když jsem všechny stvořené věci nazývala kolem Ježíše? Kdybych chtěla říci všechno, mluvila bych příliš dlouho. Zdálo se mi, že každá stvořená věc má svůj zvláštní úřad, aby mohla vzdát hold svému Stvořiteli.

Když jsem to dělala, napadlo mě, že ztrácím čas a že to není to pravé poděkování Ježíši po svatém přijímání, a řekla jsem Ježíši toto. A on mi to, ve vší dobrotě, řekl: "Má dcero, má Vůle obsahuje všechno. A nic ze všeho, co mi patří, nesmí uniknout té, která v ní žije; naopak, pokud jí unikne jen jedna věc, lze říci, že mi nedává všechnu čest a slávu, kterou má Vůle obsahuje. Proto nelze říci, že její život v mé Vůli je úplný, ani že Mi chválou a ctí dává zpět vše, co jí má Vůle dala. Ve skutečnosti jsem dal vše té, která žije v Mé Vůli, a jdu k ní jakoby v triumfu, na křídlech Svých děl, abych jí dal nový návrat Mé Lásky; a ona musí přijít po stejné cestě jako Já, aby Mi dala nový návrat své lásky. Nebylo by pro tebe potěšující, kdybys vytvořila mnoho krásných a rozmanitých děl a někdo, koho miluješ, by je položil kolem tebe, aby tě potěšil, a ukazoval ti je jedno po druhém a řekl ti: "Já ti říkám: Jak krásné je toto dílo! Jak umělecké je toto a toto!"? Jakou radost bys prožívala! Jaká sláva pro tebe! Pro Mne je to totéž; tím spíše, že ta, která žije v Mé Vůli, musí v sobě všechno soustředit, musí být jako tep celého stvoření; a protože v ní všechny věci žijí na základě Mé Vůle, musí tvořit jeden jediný tep, aby Mi v tomto tepu vrátila tep všech a všeho a aby Mi vrátila slávu a lásku všech věcí, které ode Mne pocházejí. Musím vše nalézt v duši, v níž vládne Má Vůle, aby Mi, obsahující vše, mohla dát vše, co by Mi měli dát ostatní.

Má dcero, život v Mé Vůli se velmi liší od ostatních svátostí, a to je důvod, proč až dosud nelze najít cestu a pravé učení, jak v Ní žít. Dá se říci, že ostatní svátosti jsou stíny mého Božského života, zatímco má Vůle je zdrojem Božského života. Proto buďte pozorní při cvičeních života v mé Vůli, aby od vás mohla vzejít pravá cesta a přesné a precizní učení pro ty, kteří v ní chtějí žít, aby našli nikoli stín, ale pravou svatost Božského života.

Kromě toho, protože mé lidství na zemi bylo v Boží vůli, neexistovalo žádné dílo, myšlenka, slovo atd., které by ve mně nebylo uzavřeno, aby se vztahovalo na všechna díla tvorů. Dá se říci, že jsem měl myšlenku pro každou myšlenku, slovo pro každé slovo a tak dále se všemi ostatními, abych zcela oslavil svého Otce a dal stvořením světlo, život, dobra, léky.

Nyní vše existuje v mé Vůli a ten, kdo v ní musí žít, musí všechny tvory uzavřít, aby znovu prošel všechny mé činy a položil na ně další krásný božský stín, vzatý z mé Vůle, aby mi vrátil vše, co jsem učinil. Pouze ta, která žije v mé Vůli, mi může dát tento návrat, a já na ni čekám jako na prostředek, abych mohl uvést božskou Vůli do spojení s člověkem a dát mu dobra, která obsahuje. Chci tvora jako prostředníka, který, jda stejnou cestou, kterou prošlo Mé Lidství v Mé Vůli, může otevřít dveře Království Mé Vůle, které byly lidskou vůlí zavřeny. Proto je tvé poslání velké a vyžaduje oběti a velkou pozornost."

Pak jsem se cítila ponořena do Nejvyšší vůle a Ježíš pokračoval: Je to původ, prostředek i cíl člověka." "Má dcero, má Vůle je všechno a obsahuje všechno. Proto jsem mu při jeho stvoření nedal zákon, ani jsem nezavedl svátosti, ale dal jsem člověku pouze svou Vůli, protože mu stačila - jsou v Jejím původu - k tomu, aby našel všechny prostředky k dosažení nikoli nízké svatosti, ale výšky božské svatosti, a tak se ocitl v prístavu svého cíle. To znamená, že člověk neměl potřebovat nic jiného než Mou Vůli, v níž měl překvapivým, obdivuhodným

a snadným způsobem nalézt vše, aby se stal svatým a šťastným v čase i na Věčnosti. A jestliže jsem mu po staletích a staletích stvoření dal zákon, bylo to proto, že člověk ztratil svůj původ, a tak ztratil prostředky i cíl.

Zákon tedy nebyl původem, ale prostředkem. Když jsem však viděl, že se člověk s celým svým zákonem ztrácí, ustanovil jsem po svém příchodu na zem svátosti jako silnější a mocnější prostředek k jeho záchraně. Ale kolik zneužití, kolik profanace! Kolik lidí používá zákon a samotné svátosti, aby více hřešili a upadali do pekla! Zatímco pouze s mou Vůlí, která je původem, prostředkem i cílem, se duše umísťuje do bezpečí, povznáší se k božské Svátosti, dosahuje dokonale účelu, pro který byla stvořena, a není ani stínu nebezpečí, že by mě mohla urazit. Nejbezpečnější cestou je tedy pouze Má Vůle. Samotné svátosti, pokud nejsou přijímány v souladu s mou Vůlí, mohou sloužit jako prostředek odsouzení a zkázy. Proto tolik vštěpuji svou Vůli, protože je tím duše ve svém původu a prostředky jí budou příznivé a ona přijme plody, které obsahují. Na druhou stranu, bez mé Vůle by pro ni samotné svátosti mohly být jedem, který by ji vedl k věčné smrti."

14. června 1924

Jak je Bůh rádný. Krása duše, která žije v Nejvyšší vůli.

Dnes ráno, když jsem byla ve svém obvyklém stavu (nevím, zda to byl sen), jsem spatřila svého zesnulého Zpovědníka, který jako by vzal něco pokrouceného z mé mysli, napravil to a rozvázal. Zeptala jsem se ho, proč to dělá, a on mi odpověděl: "Přišel jsem ti říct, abys dbala na řád, protože Bůh je řád, a jediná věta, jediné slovo z toho, co ti Pán říká,

které neoznámíš tak, jak je, stačí k tomu, že není podle řádu, a může to vyvolat pochybnosti a potíže u těch, kdo budou číst, co píšeš o Jeho milované Vůli."

Když jsem to uslyšela, řekla jsem: "Je to snad tím, že víš, že jsem dosud psala neuspořádané věci? A Zpovědník: "Ne, ne, ale dávej pozor na budoucnost. Ať jsou věci, které píšeš, jasné a jednoduché, jak ti je říká Ježíš, a nic nevynechávej, protože kdyby chyběla jen jedna malá věta, jedno slovo z těch, které ti říká Ježíš, nebo kdybys to napsala jinak, stačí to, aby chyběl pořádek. Ve skutečnosti tyto výrazy, byť nepatrné, slouží k tomu, aby dodaly světlo, aby umožnily pochopit smysl s větší jasností a aby spojily řád pravd, které ti dobrý Ježíš zjevuje. Máš sklon vynechat mnoho maličkostí, zatímco maličkosti spojují velké a velké spojují malé. Proto buď v budoucnu pozorná, aby vše bylo dobře uspořádáno." Po těchto slovech ode mne odešel a já jsem zůstala trochu znepokojena.

Potom jsem se celá odevzdala do svaté Boží vůle a můj Ježíš, který se pohyboval v mém nitru, mi řekl: "Má dcero, jak je krásné vidět duši, která působí v mé Vůli! Ponořuje svůj čin, svou myšlenku, své slovo do mé Vůle. Je jako houba, a když se nasákne všemi dobry, která moje Vůle obsahuje, lze v duši vidět mnoho božských činů, které vyzařují světlo; a téměř nelze rozlišit, zda jsou to činy Stvořitele nebo stvoření. Tím, že se staly nasáklé touto Věčnou Vůlí, vstřebaly do sebe sílu, světlo a způsob působení Věčného Majestátu. Podívej se na sebe, jak krásnou tě má Vůle učinila; nejen to, ale uzavírá mě v každém tvém činu, protože tím, že uzavíráš mou Vůli, uzavíráš všechno."

Podívala jsem se na sebe a - ach, kolik světla z toho vyšlo! Ale nejvíc mě zasáhlo a potěšilo, že jsem v každém svém činu viděla svého Ježíše. Jeho Vůle ho uvěznila ve mně.

20. června 1924

Jak Boží Vůle obsahuje plnost štěstí a druhé lidství našeho Pána.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, ocitla jsem se mimo sebe, spolu se svým nejsladším Ježíšem. Byl samá dobrota a samý obdiv. Vzal mé ruce do svých, pevně je přitiskl ke své hrudi a celý zamilovaný mi řekl: "Má milovaná dcero, kdybys věděla, jakou radost, jakou chuť cítím, když s tebou mluvím o své Vůli! Každá další věc, kterou ti zjevují o své Vůli, je jedním štěstím, které uvolňuji ze sebe a které se sděluje stvoření, a já se v ní cítím šťastnější díky svému vlastnímu štěstí. Ve skutečnosti je výraznou specialitou mé Vůle právě toto: učinit Boha a člověka šťastnými. Copak si nepamatuješ, má dcero, jak jsme se spolu těšili, já z toho, že k tobě mluvím, a ty z toho, že Mi nasloucháš, a jak jsme se navzájem činili šťastnými? A protože jediné má Vůle obsahuje semeno štěstí, tvoříme - Já tím, že ji projevuji, a duše tím, že ji poznává - rostlinu a plody pravého věčného štěstí, které nikdy nepřestává. A nejen my, ale i ti, kdo naslouchají nebo čtou obdivuhodné a překvapivé věci mé Vůle, pociťují sladké okouzlení mým štěstím.

Proto, abych se ve svých dílech obšťastnil, chci vám vyprávět o vznešenosti mé Vůle, o tom, kam až může duše dosáhnout a co může uzavřít, když nechá mou Vůli vstoupit. Ušlechtilost mé Vůle je božská, a protože přichází z nebe, nesestoupí, pokud není v někom, v němž najde ušlechtilý příbytek A tak první, kdo ji nechal vstoupit, bylo mé Lidství. Nespokojuje se s málem, ale chce všechno, protože chce všechno dát. A jak může dát všechno, když pro sebe nenajde všechno, aby do něj mohlo vložit všechno své bohatství? Proto Mu mé Lidství dalo svatý a vznešený příbytek a soustředilo ve Mně všechno a všechny.

Hleďte tedy, aby má Vůle mohla přijít a vládnout v duši, musí duše v sobě uzavřít vše, co učinilo mé Lidství. A jestliže se ostatní tvorové podle svých dispozic částečně podíleli na plodech mého Vykoupení, toto stvoření je všechny soustředí, aby tvořilo ušlechtilý dvůr mé Vůle, a má Vůle soustředí v duši lásku, kterou dává a chce dát všem, aby přijala lásku všech a každého. Nespokojí se s tím, že v ní najde návrat pouze své lásky, ale chce návrat všech. Má Vůle chce v duši, v níž chce vládnout, nalézt všechny vztahy, které ve stvoření existují mezi Stvořitelem a stvořením; jinak by Její štěstí nebylo plné, ani by nenašla všechny své věci, ani sebe samu. Má vůle musí být schopna říci v duši, v níž vládne: Zde nalézám své štěstí.

Přesto, i kdyby Mě nikdo nemiloval nebo Mi neodpovídal, byl bych vždy šťastný sám v sobě. Nikdo nemůže zarmoutit Mé štěstí, protože v této Mé Vůli nacházím vše, vše přijímám a vše mohu dát. Zopakoval bych větu, která je ve Třech božských osobách: Jsme nehmotní; ať by stvoření dělala, co chtěla, nikdo se Nás nemůže dotknout, ani trochu zastínit Naše věčné a neměnné štěstí. Pouze ten, kdo má Naši vůli, se Nás může láskyplně dotknout a může se s Námi sjednotit, protože tak bude tvor šťastný z Našeho vlastního štěstí, a tak zůstáváme oslaveni štěstím tvora.

Teprve až má Vůle bude ve stvoření vládnout úplným způsobem, pak pomáhající láska dosáhne ve stvoření úplné dokonalosti, protože pak se na základě mé Vůle bude každý nacházet v každém stvoření, bude ho milovat, bránit a udržovat, stejně jako ho miluje, brání a udržuje jeho Stvořitel. Každý se bude přelévat do druhého jako do vlastního života. Pak všechny ctnosti dosáhnou naprosté dokonalosti, protože nebudou živeny lidským životem, ale životem Božským.

Proto jsem potřeboval dvě lidstva: své vlastní, abych mohl utvořit Vykoupení, a druhé, stvoření, abych mohl utvořit *Fiat Voluntas Tua* na zemi, jako je v nebi. Jedno bylo potřebnější než druhé, protože jestliže v prvním jsem měl přijít, abych člověka vykoupil, v druhém jsem měl přijít, abych mu navrátil jediný účel, pro který byl stvořen, abych otevřel proudy milostí mezi lidskou vůlí a Božskou a aby Božské vládlo na zemi tak, jako vládne v nebi. A stejně jako Mé Lidství, aby vykoupilo člověka, nechalo Mou Vůli vládnout na zemi tak, jak to činí v nebi, tak i Já stále hledám jiné Lidství, které, nechajíc v sobě vládnout mou Vůli na zemi tak, jak to činí v nebi, mi může umožnit uskutečnit všechny záměry mého stvoření. Proto buďte pozorní a nechte v sobě vládnout pouze Mou Vůli a Já vás budu milovat stejnou láskou, jakou jsem miloval své Nejsvětější Lidství."

1. července 1924

Nárky duše. Ježíšova modlitba. Jak ten, kdo se odevzdává Bohu, ztrácí svá práva.

Cítila jsem se velmi utlačovaná kvůli nedostatku mého rozkošného Ježíše. Ach, jak mi krvácí srdce, když se cítím vystavena neustálému umírání! Cítila jsem, že bez Něho nemohu pokračovat a že mé mučednictví nemůže být těžší než toto. A zatímco jsem se snažila následovat Ježíše v různých tajemstvích Jeho umučení, dospěla jsem k tomu, že Ho budu doprovázet v tajemství Jeho bolestného bičování. V tu chvíli se On pohnul v mém nitru a naplnil mě celou svou obdivuhodnou Osobou. Když jsem Ho spatřila, chtěla jsem Mu říci o svém těžkém stavu, ale Ježíš, vnucující mi mlčení, mi řekl: "Má dcero, pojďme se společně modlit. Jsou jisté smutné chvíle, kdy by moje Spravedlnost, neschopná se ovládnout kvůli zlu tvorů, chtěla zaplavit zemi novými pohromami, a tak je nutná modlitba v mé Vůli, která se rozprostírá nade vším, staví se na obranu tvorů a svou mocí brání mé Spravedlnosti, aby se přiblížila k tvorům a zasáhla je." "Ať se stane cokoli," odpověděla jsem.

Jak krásné a dojemné bylo slyšet Ježíšovu modlitbu! A protože jsem Ho doprovázela při bolestném tajemství Bičování, zjevil se mi, jak vylévá Krev, a slyšela jsem Ho říkat: "Otče můj, obětují Ti tuto svou Krev. Ó, prosím, ať pokryje všechny inteligence tvorů, učiní marnými všechny jejich zlé myšlenky, ztlumí oheň jejich vášní a dá povstat svatým inteligencím. Ať tato Krev přikryje jejich oči a je závojem pro jejich zrak, aby do nich skrze jejich oči nevnikla chuť zlých rozkoší a aby se neušpinily bahnem země. Kéž tato má Krev přikryje a naplní jejich ústa a učiní jejich rty mrtvými pro rouhání, pro nadávky a všechna jejich zlá slova. Můj Otče, kéž tato Má Krev pokryje jejich ruce a v člověku vyvolá hrůzu z tolika zlých činů. Kéž tato Krev koluje v Naší věčné vůli,

aby přikryla všechny, aby všechny bránila a aby byla obrannou zbraní pro stvoření před právy Naší Spravedlnosti."

Ale kdo může říci, jak se Ježíš modlil a co všechno říkal? Pak mlčel a já jsem ve svém nitru cítila, jako by Ježíš bral do rukou mou malou a ubohou duši, tiskl ji, dotýkal se jí, díval se na ni; a já jsem Mu řekla: "Lásko moje, co to děláš? Je ve mně něco, co se Ti nelíbí?"

A on: "Já pracuji a rozšiřuji tvou duši ve své vůli. A pak ti nemusím skládat účty z toho, co dělám, protože od chvíle, kdy ses Mi zcela odevzdala, jsi ztratila svá práva - práva, která jsou již Moje. Víš, jaké je tvé jediné právo? Aby Moje Vůle byla tvá a aby ti poskytla vše, co tě může učinit šťastnou, v čase i na věčnosti."

16. července 1924

Jak se Stvořitel vydává hledat stvoření, aby do něj vložil svá dobra.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, můj obdivuhodný Ježíš mě přenesl mimo sebe a řekl mi: "Má dcero, Stvořitel jde hledat stvoření, aby mu na klín položil bohatství, které mu předal při stvoření. A proto ve všech staletích vždy disponuje tím, aby existovaly duše, které jdou hledat pouze Jeho, aby mohl vložit svá dobra do těch, kteří Ho hledají a chtějí přijmout Jeho dary. Tak se Stvořitel pohybuje z nebe a stvoření ze země, aby se navzájem setkali: Jeden, aby dával, druhý, aby přijímal. Cítím veškerou nutnost dávat: připravovat statky, abych je mohl dávat, a nemít komu je dávat, udržovat je v nečinnosti kvůli nedostatku korespondence ze strany těch, kteří o jejich přijetí nestojí, to je vždycky velká bolest.

Ale víte, kam mohu umístit dary, které ode Mne pochází ze Stvoření? V té, která učiní Mou Vůli svou vlastní, protože jediné Ona jí dává schopnost, uznání a pravé dispozice, aby mohla přijímat dobra svého Stvořitele, a poskytuje jí odplatu, vděčnost, dík a lásku, kterou je duše povinna dát za dary, které s takovou dobrotou přijala. Proto pojď se Mnou a obejděme spolu celou zemi i nebesa, abych do tebe vložil lásku, kterou jsem od sebe vydal z lásky k tvorům ve všech stvořených věcech, a abys Mi za to dala odplatu. A spolu se Mnou milujme všechny Mou Láskou a budeme dávat Lásku všem. Budeme dva v lásce ke všem, Já už nebudu sám."

A tak jsme všude putovali a Ježíš do mě vkládal svou Lásku, kterou v sobě měly stvořené věci, a já jsem spolu s Ním opakovala "*Miluji Tě*" ze strany všech tvorů.

Pak dodal: "Má dcero, když jsem stvořil člověka, vlil jsem do něj duši svým dechem, chtěl jsem do něj vnést nejintimnější část Našeho nitra - Naší Vůli, která do něj vnesla dohromady všechny částičky Našeho Božství, které člověk jako tvor mohl obsahovat, až z něj učinila Náš obraz. Ale člověk, nevděčný, chtěl spojení s Naší Vůlí přerušit, a přestože si duši ponechal, lidská vůle, která zaujala místo Božské vůle, ho zastřela, nakazila a učinila neaktivními všechny božské částičky, a to do té míry, že ho zcela zneuctila a znetvořila. Nyní, když ho chci znovu připravit, aby přijal tuto Mou Vůli, je nutné, abych na něj znovu dýchl, aby můj dech zahnal temnotu a nákazu a učinil aktivním náos Naší Vůle, který jsme učinili při jeho stvoření.

Ach, jak bych si přál vidět ho krásného, obnoveného, takového, jakého jsem ho stvořil! A jediné má vůle může vykonat tento velký zázrak. Proto na tebe chci dýchnout, abys přijala toto velké dobro: aby v tobě zavládla má Vůle a vrátila ti všechna dobra a práva, která dala člověku při jeho stvoření." A jak to říkal, přiblížil se ke mně, dýchl na mě, podíval se na mě, přitiskl mě k sobě a pak zmizel.

25. července 1924

Svatost se netvoří z jednoho jediného činu. Svatosť v Boží vůli musí být nepřetržitým úkonem.

Dnes ráno se můj sladký Ježíš zjevil v mém nitru, když rozpráhl své ruce ve tvaru kříže, a já jsem zůstala roztažená spolu s Ním. Pak mi řekl: "Má dcero, posledním činem mého života bylo položit se na kříž a zůstat tam až do smrti s rozpaženýma rukama, neschopen se pohnout nebo se vzepřít tomu, co mi chtěli udělat. Byl jsem pravým portrétem, pravým obrazem toho, kdo žije ne v lidské vůli, ale v Božské. Neschopnost se pohnout, ztráta veškerého práva nad sebou, strašné napětí mých paží... kolik toho řekli! A zatímco jsem ztrácel svá práva, ostatní získávali můj Život.

První právo patřilo Nejvyšší Vůli, která pomocí Své Neomezenosti a Vševidoucnosti shromáždila všechny duše - nevinné i kající hříšníky, dobré i zkroušené hříšníky - a vložila je do mých roztažených paží, abych je mohl přivést do nebe. A nikoho jsem neodmítl. A tak Božská Vůle dala v mé náruči místo všem.

Nejvyšší vůle je nepřetržitý čin, který není nikdy přerušen, a co jednou učiní, nikdy nepřestane. A přestože je mé Lidství v nebi a nepodléhá utrpení, vydávám se hledat duše, které nejednají podle lidské vůle, nýbrž podle

vůle Božské, a které se ničemu nebrání; duše, které ztrácejí každé ze svých práv, aby, ponechávajíc všechna svá práva na pospas mé Vůli, mohla má Vůle pokračovat ve svém Aktu, jímž vkládá všechny duše - hříšníky i svaté, nevinné i zlé - do náruče těch, kteří se nabízejí, že se položí do mé Vůle, aby zopakovali a pokračovali v tom, co učinily mé ruce, natažené na Kříži. Proto jsem se do vás vložil, aby Nejvyšší Vůle mohla pokračovat ve svém aktu, jímž je přivádění všech do mé náruče.

Svatost není tvořena jediným skutkem, ale mnoha skutky spojenými dohromady. Jeden jediný úkon netvoří ani svatost, ani zvrácenost, protože chybí návaznost úkonů, chybí barvy a pravé odstíny svatosti; a protože chybí, nelze svatosti ani zvrácenosti přisoudit váhu nebo spravedlivou hodnotu. Proto to, co dává vyniknout Svatosti a dává jí pečeť, jsou nepřetržitě dobré skutky. Nikdo nemůže říci, že je bohatý, protože vlastní minci, ale spíše ti, kdo vlastní rozsáhlé pozemky, vily, paláce atd. Tak je tomu i u Svatosti; a jestliže Svatost potřebuje mnoho dobrých skutků, obětí, hrdinství, může také podléhat mezerám, intervalům.

Svatost v mé vůli nepodléhá přerušovaným fázím, ale je spojena s oním nepřetržitým činem Věčné vůle, která nikdy, nikdy nepřestává, ale vždy jedná, vždy působí, vždy vítězí, vždy miluje a nikdy se nezastaví. Proto Svatost v mé Vůli vnáší do duše znamení skutků jejího Stvořitele - to znamená Jeho nepřetržitou Lásku, nepřetržitě zachování všech věcí, které On stvořil: nikdy se nemění a je neměnná. Ten, kdo podléhá změnám, patří na zem, nikoli do nebe. Měnit se je z lidské vůle, ne z Boží; přerušovat dobro je z vůle stvoření, ne Stvořitele. Proto by se to vše nehodilo pro Svatost žijící v mé Vůli, protože ta obsahuje uniformu, obraz Svatosti jejího Stvořitele. Proto buďte pozorní, přenechte všechna práva Nejvyšší Vůli a já ve vás budu stále utvářet Svatost života v mé Vůli."

29. července 1924

Jak ta, která plní Boží Vůli, vytváří oporu odpočinku pro sebe i pro Ježíše.

Dnes ráno, po mnoha útrapách, se můj vždy obdivovaný Ježíš zjevil v mém nitru, unavený, jako by si chtěl odpočinout; a protože ve mně byla určitá opora, natáhl ruce, aby se této opory chytil, a položil na ni hlavu a odpočinul si. A nejenže odpočíval, ale pozval mě, abych odpočívala s Ním. Jak mi bylo příjemné oprít se o tuto oporu spolu s Ježíšem a trochu si odpočinout po tolika hořkostech!

Potom mi řekl: "Dcero, chceš vědět, co je to za oporu, která nám tolik ulevuje a dává nám odpočinek? To všechny tvé skutky vykonané v Mé Vůli vytvořily pro Mne a pro tebe tuto oporu, která je tak silná, že dokáže udržet tíhu nebe a země, kterou v sobě mám, a dává Mi odpočinek. Pouze Má Vůle obsahuje tuto sílu a tuto tak velkou ctnost. Skutky vykonané v Mé Vůli svazují Nebe a Zemi a uzavírají v sobě božskou sílu, takovou, že je schopna udržet Boha."

Když jsem to uslyšela, řekla jsem Mu: "Lásko, přesto se obávám, že mě při vši té podpoře, o které mluvíš, opustíš. Co si bez Tebe počnu? A Ty víš, jak jsem mizerná a v ničem dobrá. A tak se bojím, že když mě opustíš, může ode mě odejít i Tvá Vůle."

A on: "Proč se bojíš, má dcero? Tento strach je tvá lidská vůle, která by chtěla vstoupit na pole, aby se trochu prošla. Má vůle vylučuje každý strach, protože se nemá čeho bát, naopak, je si jistá sama sebou a neochvějná. Ba co víc, musíš vědět, že když se duše rozhodne nechat se ovládnout mou Vůli a žít v ní, protože má Vůle je spojena se všemi stvořenými věcmi a není nic, nad čím by neměla svou vládu, stejným způsobem zůstává duše spojena se všemi stvořenými věcmi; a jak koná své skutky, její dceřinnost mé Vůle, její přebývání, její vlastnictví zůstávají vepsány do všech stvořených věcí nesmazatelnými znaky. Podívejte se na celý vesmír, na nebe, na hvězdy, na slunce, na všechno, a uvidíte své jméno, vepsané nesmazatelnými znaky, spolu se svým dceřiným vztahem k mé Vůli. Jak je tedy vůbec možné, aby tato Věčná a Božská Matka opustila svou drahou dceru, která se z Ní narodila a byla vychována s takovou láskou? Proto zažeh každý strach, nechceš-li se Mi znelíbit."

A zatímco to říkal, podívala jsem se na nebe, do slunce a do všeho ostatního, a viděla jsem své jméno napsané titulem "*Malá dcera Jeho vůle*". Kéž by vše bylo ke slávě Boží a ke zmatení ubohého stvoření, jímž jsem.

9. srpna 1924

Obraz živého v Boží Vůli: co dělá moře pro ryby a země pro rostliny.

Po dlouhém čekání na přítomnost mého milovaného Ježíše jsem ho pocítila ve svém nitru, jak ke mně vztahuje náruč a říká mi: "Má dcero, vztáhni spolu se Mnou ruce k Mé Vůli, abys napravila mnohé, kteří vkládají

své skutky do lidské vůle, která pro ně tvoří síť všeho zla, jež je nutí padat do věčné propasti, a abys zabránila Mé spravedlnosti, aby se na ně vylila, aby vylila svůj spravedlivý hněv. Ve skutečnosti, když se stvoření ukládá do mé vůle, aby pracovalo a trpělo, cítí se má spravedlnost dotčena stvořením silou mé vůle a přestává se svou spravedlivou přísností. A tak se objevuje božská žíla, kterou stvoření nechává proudit mezi Bohem a lidskou rodinou, a kvůli ní si moje spravedlnost nemůže pomoci, aby nebrala ohled na ubohé lidstvo."

A zatímco to říkal, ukázal, jak stvoření připravují velkou revoluci mezi stranami, proti vládě a proti církvi. Bylo vidět, jaký strašný masakr! Kolik tragédií! Pak můj sladký Ježíš pokračoval: "Viděla jsi to, má dcero? Stvoření to nechťejí zastavit, jejich chtivost po prolévání krve v nich ještě není uhašena, a to způsobí, že má spravedlnost zemětřesením, vodou a ohněm zničí celá města a jejich obyvatelé zmizí z povrchu země. Proto se, má dcero, modli, trp, pracuj podle mé Vůle, protože jen to může být náspem, aby má spravedlnost nevybuchla se svými ničivými blesky, aby zničila zemi."

Ach, kdybys věděla, jak krásné a potěšující je vidět duši, která se řídí mou vůlí! Obraz ti může poskytnout otec moře a matka země, které jsou tak spjaty a propojeny, že voda nemůže být bez země a země by nebyla plodná bez vody. Je mezi nimi něco jako manželství, takže moře lze nazvat "otcem" a zemi "matkou". Takové by mělo být spojení duše s mou Vůlí.

Co je tedy v moři? Nesmírné množství vod. Kdo tyto vody obývá? Koho tyto vody živí? Komu dávají život? Mnoha různým rybám, které se samy živí, plavou a vrhají se v nesmírném moři. Vidíte to? Moře je jedno, ale žije v něm mnoho ryb; láska a žárlivost moře vůči nim je však tak velká, že je v sobě skrývá. Jeho vody se rozkládají nahoře i dole, napravo i nalevo. Chce-li ryba plavat a měnit místo, prosekává se vodami a šipkami se baví; zatímco voda se nechává prosekávat, ale tlačí se kolem ní, pod ní i nad ní, a nikdy ji neopouští. A svou cestou hned uzavírá, nezanechává stopy podél míst, jimiž prochází nebo k nimž dorazí, aby ji nikdo nemohl sledovat. Chce-li se nasytit, voda se jí sama nabídne, aby ji nakrmila; chce-li si odpočinout, stane se jejím lůžkem. Nikdy ji však neopouští, vždy se kolem ní tlačí. Přesto však lze vidět, že v moři jsou bytosti, které samy nejsou vodou; lze vidět pohyby, šipky, tvořené těmito němými obyvateli, jejichž životem je moře, zatímco oni jsou slávou, ctí a bohatstvím moře.

Více než ryba je duše, která pracuje a žije v mé vůli. Má Vůle je nesmírná, bytost je konečná, má však své pohyby, svůj hlas, své malé procházky. A jak ji má Vůle vidí v sobě, její láska a žárlivost jsou tak velké, že více než moře se klade nad ni a pod ni, napravo a nalevo, stává se životem, potravou, slovem, prací, krokem, utrpením, lůžkem, odpočinkem, příbytkem tohoto šťastného tvora. Všude ji následuje a spolu s ní dospívá k zábavě Sebe. Mohl bych říci, že je mou slávou, mou ctí a bohatstvím, které vytváří má Vůle. Působení duše v mé Vůli je jako plavání a vrhání ryb v pozemském moři; a duše to dělá v nebeském moři Nejvyšší Vůle. Tyto duše jsou skrytými obyvateli nebeských vln, kteří žijí pro nesmírnou čest a pro zásluhy nekonečného moře mé Vůle. A stejně jako jsou ryby skryté, zmizelé v moři, němé, a přesto tvoří slávu moře a slouží jako potrava pro člověka, tak se tyto duše zdají být zmizelé v božském moři, němé; přesto tvoří největší slávu Stvoření a jsou hlavní příčinou toho, že nechávám na zem sestoupit lahodný pokrm mé Vůle a mé milosti.

Dalším obrazem působení duše v mé Vůli je země. Duše, které žijí v mé Vůli, jsou rostliny, květiny, stromy, semena. S jakou láskou se země otevírá, aby přijala semeno! Ale víc než otevírá, rozděluje se, aby se na něj položila, aby pomohla semenu stát se prachem, jako je ona sama, aby mohla snadněji vyvést ze svého lůna rostlinu, kterou toto semeno obsahuje. A jakmile začne vycházet ze svého lůna, přitiskne se k němu, dá mu živiny které obsahuje, téměř jako potravu, aby mohlo růst. Matka nemůže být tak milující jako matka země. Matka nedrží své novorozené dítě stále na klíně, ani mu nedává neustále mléko; ale země, více než matka, nikdy neodtrhne rostlinu od svého prsu. Naopak, čím více roste, tím více se země pod ní noří a rozrývá, aby udělala místo pro její kořeny a aby rostlina rostla krásnější a silnější. Její láska a žárlivost jsou tak velké, že ji drží přísátou ke svému prsu, aby jí poskytovala život a neustálou výživu. Rostliny, květiny atd. jsou však nejkrásnější ozdobou země, jejím štěstím, slávou a bohatstvím, a poskytují potravu lidským pokolením. Má vůle je víc než matka země. Více než něžná matka skrývám ve své Vůli duši, která pracuje a žije v mé Vůli; pomáhám jí, aby semeno její vůle zemřelo, aby se znovu zrodilo s mou Vůlí, a tvořím tak svou oblíbenou rostlinu. Živím ji nebeským mlékem svého Božství a má žárlivost je taková, že ji držím přísátou k mému prsu; a má Vůle zůstává přitisknutá kolem ní, aby vyrostla krásná a silná a to vše k mé Podobě.

Proto, má dcero, buď pozorná, vždy pracuj podle mé vůle, chceš-li, aby tvůj milovaný Ježíš byl spokojený. Chtěl bych, abys se všim přestala, aby ses mohla věnovat pouze tomuto bodu - žít a neustále pracovat v mé Vůli."

14. srpna 1924

Kolo duše v Boží Vůli. Vše, co Ježíš dělá, je korunou a strážcem stvoření.

Říkala jsem si: "Chtěla bych se stále pohybovat v Jeho Božské vůli, chtěla bych být jako kolo hodin, které se stále otáčí, aniž by se zastavilo.

Ale zatímco jsem o tom přemýšlela, můj sladký Ježíš se pohnul v mém nitru a řekl mi: "Dcero moje, chceš stále chodit podle mé vůle? Ó, jak rád a s jakou láskou chci, abys stále chodila v mé Vůli! Tvá duše bude kolem, má Vůle tě bude natáčet, abys rychle rotovala, aniž by ses kdy zastavila; tvůj úmysl bude výchozím bodem, z něhož chceš vycházet. Ať se vydáš jakoukoli cestou, ať už v minulosti, nebo v přítomnosti, nebo ať se chceš kochat budoucími cestami - je to tvá svobodná volba; vždy mi budeš drahá a budeš mi působit nejvyšší potěšení, ať už si zvolíš jakýkoli výchozí bod."

Pak dodal: "Nejdražší dcero mé vůle, dílo mé vůle obsahuje tvořivou sílu. Hle, vše, co mé Lidství vykonalo, když bylo na zemi, neboť vše bylo vykonáno v Nejvyšší Vůli, obsahuje ve všem tuto Tvůrčí Sílu; a to do té míry, že tak jako slunce je stále v činnosti, stále plné světla a žáru, aniž by kdy ubývalo či přibývalo ve své plné nádheře, jak bylo stvořeno Bohem - stejně tak vše, co jsem vykonal, je stále v činnosti. A stejně jako slunce je pro všechny a pro každého, stejně tak i moje dílo, ačkoli je jedno, je pro všechny a pro každého. Ba co víc, mé myšlenky tvoří korunu každé stvořené inteligenci; mé pohledy, má slova, mé skutky, mé kroky, mé údery srdce, mé bolesti se stávají korunou pohledů, slov, skutků, bolestí všech tvorů. Mohl bych říci, že jako koruna střežím vše, co stvoření činí.

Jestliže tedy bytost myslí v mé Vůli, koruna mých myšlenek se otevírá a uzavírá její myšlenky. A tak tvorové, účastníci se Tvůrčí síly, konají před Bohem a přede všemi úřad mé inteligence. Stejně tak, pokud se díváš, pokud mluvíš, pokud myslíš, pokud se modlíš, pokud pracuješ v mé Vůli, mé pohledy, má slova, mé myšlenky, mé modlitby, má díla tvoří místo, do něhož se přijímají všechny tyto tvé úkony; a tvoříce jednu jedinou korunu, konají práci a činy podle mých pohledů a mých slov a stejně tak se všemi ostatními. Duše, které žijí v mé Vůli, jsou mými pravými opakovateli, mými neoddělitelnými obrazy, které jsou v nich zobrazeny a znovu ve mně pohlcneny, takže vše, co konají, může nést pečeť, že jde o mé skutky, neboť pokračují v mém vlastním díle."

2. září 1924

Ježíš posiluje malé dítě. Škoda nedůvěry. Ježíšovo dílo.

Cítila jsem se velmi vyčerpaná a osamělá v Ježíšově náruči a prosila jsem ho, aby se mnou měl soucit. Ale zatímco jsem ho prosila, měla jsem pocit, že ztrácím vědomí, a viděla jsem, jak ze mě vychází malé dítě - slabé, bledé a celé pohroužené do hlubokého smutku. Blahoslavený Ježíš mu vyšel vstříc, vzal jej do náruče a pohnut soucitem si jej přitiskl k srdci; rukama se dotkl jeho čela a znameními kříže označil jeho oči, rty, hrud' a všechny údy malého dítěte. A jak to dělal, dítě znovu nabylo síly, získalo barvu a vymanilo se z onoho stavu smutku. A Ježíš, když viděl, že dítě znovu nabývá sil, přitiskl jej k sobě ještě pevněji, aby ho ještě více posílil, a řekl jí: "Chudinko, v jakém jsi stavu! Ale neboj se, tvůj Ježíš tě z tohoto stavu dostane."

Přitom jsem si říkala: "Kdo je to dítě, které vyšlo ze mě a které Ježíš tolik miluje?"

A můj sladký Ježíš mi řekl: "Miluji tě tak moc, že nemohu snést, když tě vidím tak smutnou a slabou. Proto jsem přišel, abych do tebe vlil nový život a novou sílu".

Když jsem to uslyšela, s pláčem jsem mu řekla: "Má Lásko a můj Živote, Ježíši, jak se bojím, že mě opustíš! Jak si bez Tebe poradím? Jak budu moci žít? Do jak žalostného stavu se dostane má ubohá duše? Jaká je to trýznivá bolest při pomyšlení, že bys mě mohl opustit! Bolest, která mě drásá, bere mi klid a do mého srdce vkládá peklo! Ježíši, smiluj se, měj soucit, slituj se nade mnou, malým dítětem! Nemám nikoho; opustíš-li mě, všechno pro mě skončilo!

A Ježíš pokračoval: "Dcero moje, uklidni se, neboj se, tvůj Ježíš tě neopustí. Žárlím na tvou důvěru a nechci, abys Mi byt' jen trochu nedůvěřovala. Vidíš, tak moc miluji duše, které jsou se Mnou v plné důvěře, že mnohokrát zakrývám nějakou jejich vadu či nedokonalost nebo nějaký nedostatek odpovídající Mé milosti, abych jim nedal příležitost nebýt se Mnou v plné důvěře. Ve skutečnosti, pokud duše ztratí důvěru, zůstává jakoby oddělena ode Mne a celá schoulená v sobě; staví se ode Mne do bolestné vzdálenosti, a tak zůstává ochromena ve svém návalu lásky, ochromuje se v obětování se pro Mne. Ó, kolik škody způsobuje nedůvěra! Dá se říci, že je jako jarní mráz, který zastavuje růst rostlin; a mnohdy, je-li intenzivní, mráz zastavuje rozvoj ctností a do

nejvroucnější lásky vkládá chlad. Ach, kolikrát se kvůli nedostatku důvěry zastaví mé záměry a největší svatosti! Proto raději toleruji některé nedostatky, než abych nedůvěřoval, protože ty nikdy nebudou tak škodlivé. A jak bych tě pak mohl opustit, když jsem ve tvé duši tolik pracoval? Podívej se, kolik jsem toho musel vykonat."

A když to říkal, ukázal v hloubi mé duše honosný a velký palác, který vytvořily Ježíšovy ruce. A pak pokračoval: "Má dcero, jak tě mohu opustit? Podívej se, kolik místností, a je jich téměř nespočet: kolik poznání, účinků, hodnot a vlastností v mé Vůli! Dal jsem ti poznat, kolik místností v tobě tvořím, abych do nich všechny tyto statky umístil. Nezbyvá než přidat ještě několik odrůd různých barev, aby se zobrazilo více vzácných krás mé Nejvyšší Vůle, aby se mému dílu dostalo většího významu a cti. A ty se obáváš, že bych mohl opustit tak skvělé své řemeslo? Stojí Mě to příliš mnoho. Je v něm zapojena má Vůle, a kde je má Vůle, tam je Život - Život nepodléhající smrti. A tvoje obavy nejsou ničím jiným než malou nedůvěrou z tvé strany. Proto Mi důvěřuj a budeme spolu vycházet a Já vykonám dílo své Vůle."

6. září 1924

Jak vážný a smutný je stav církve.

Jak jsem byla ve svém obvyklém stavu, ocitla jsem se mimo sebe a ke svému překvapení jsem našla ženu, která ležela uprostřed ulice, celá plná ran a s vykloubenými končetinami; ani jedna kost nebyla na svém místě. Ta žena, ačkoli byla v tak žalostném stavu, že se zdálo, že je to pravá nepředstíraná krutá bolest, byla krásná, vznešená, majestátní; zároveň však člověka dojímalá k lítosti, když ji viděl opuštěnou všemi, vystavenou každému, kdo by jí chtěl ublížit. A tak, pohnuta soucitem, jsem se rozhlédla kolem sebe, zda není někdo, kdo by mi pomohl zvednout ji ze země a odnést na bezpečné místo. A - ó, podiv se - po mém boku stál mladý muž, který vypadal jako Ježíš; společně jsme ji tedy zvedli ze země, ale při každém pohybu trpěla strašlivými bolestmi kvůli vykloubení kostí. A tak jsme ji postupně přenesli do paláce na lůžko a společně s Ježíšem, který jako by tuto ženu miloval natolik, že chtěl dát svůj život, aby ji zachránil a navrátil jí zdraví, jsme vzali do rukou vykloubené údy, abychom je dali na své místo. Na Ježíšův dotek kosti zaujaly své místo a ta žena se proměnila v krásné a půvabné dítě.

Byla jsem tím překvapena a Ježíš mi řekl: "Má dcero, tato žena je obrazem mé Církve. Je vždy vznešená, plná vznešenosti a svatá, protože její původ je od Syna nebeského Otce; ale do jakého žalostného stavu Církve její údy přivedly! Neschopni žít jako svatí, jako žije Ona, přivedli Ji doprostřed ulice, vystavili Ji chladu, posměchu, ranám; a samy Její děti, jako vykloubené údy, žijící uprostřed ulice, se oddaly nejružnějším neřestem. Láska k hříchu, která v nich převládá, je činí slepými a páchají nejhnusnější zlo, žijí v Její blízkosti, aby Ji zraňovaly a neustále Ji říkaly "Buď ukřižována, buď ukřižována!"

V jak smutném stavu je moje církev! Ti služebníci, kteří by ji měli bránit, jsou jejími nejkrutějšími katy. Aby se však mohla znovu zrodit, je třeba tyto údy odstranit a začlenit do ní nevinné údy, které nemají žádné sobecké zájmy, aby se skrze ně, žijící jako Ona, mohla vrátit jako krásné a půvabné dítě, jak jsem ji - bez zloby, více než prosté dítě - ustavil, aby rostla silná a svatá. Zde je nutnost, aby nepřátelé byli poraženi, tak budou nakažené údy očištěny. Ty - modli se a trp, aby vše bylo k mé slávě."

11. září 1924

Modlitby a nářky; strašný odpor. Účinky toho, kdo se staví proti Boží vůli.

Cítila jsem se velmi rozrušená a prosila jsem Ježíše, aby se nade mnou slitoval a plně se postaral o mou ubohou duši, a řekla jsem mu: "Ó, prosím, odved' ode mne všechny a zůstaň se mnou jen Ty. Ty sám mi stačíš. Po tak dlouhé době bys mě měl učinit spokojenou; tím spíše, že nežádám nic jiného než Tebe samotného." A tak jsem se rozhodla, že budu spokojená.

Když se to dělo, byla jsem ve stavu noční nehybnosti, z níž mě zpovědník musí vysvobodit tím, že mě ráno před sloužením mše svaté vezme za ruku a vyzve ke změně polohy. Zatímco jsem říkala tyto a další věci, můj Ježíš mě vzal za ruku, jako by mě chtěl sám osvobodit, a proto konal práci mého Zpovědníka. Ach, jak jsem se cítila šťastná, když jsem viděla, že to můj Ježíš dělá. Pomyslela jsem si: "Konečně je nejtěžší z mých obětí za mnou!"

Ale marné a pomíjivé štěstí! Když mě Ježíš vzal za ruku, v tom samém okamžiku zmizel a já jsem zůstala ve svém obvyklém stavu, aniž bych se dokázala vzpamatovat. Ach, jak jsem plakala! A modlila jsem se, aby se nade mnou slitoval.

Po několika hodinách se můj milovaný Ježíš vrátil, a když mě viděl plakat a rozhořčenou, řekl mi: "Dceruško, neplač, copak nechceš svému Ježíškovi věřit? Nech mě to udělat, nech mě to udělat a neber věci na lehkou váhu. Spíše - ach, kolik smutných věcí se má stát! Má spravedlnost už nemůže zadržet své blesky, aby zasáhly stvoření. Všichni se chystají vybuchnout, jeden proti druhému, a až uslyšíš zlo svých bratrů, pocítíš výčitky svědomí za své odpory vůči své obvyklé oběti, jako bys i ty přispěla k tomu, že Moje spravedlnost bude tlačit na tvory, aby je zasáhla."

Když jsem to uslyšela, řekla jsem: "Můj Ježíši, ať se to nikdy nestane, ani nechci odstoupit od tvé vůle. Naopak, prosím Tě, abys mě osvobodil od nejošklivějšího z neštěstí, od neplnění Tvé Nejsvětější Vůle. Nežádám Tě, abys mě osvobodil od utrpení; spíše se cítím být svobodná, abys ho zvětšil. Jediné, o co Tě žádám, jako o milost, kterou od Tebe chci (vždy, pokud o to stojíš), je, abys mě osvobodil od obtěžování, které způsobují Zpovědníkovi svou neochotou. Je to pro mě příliš těžké a cítím, že nemám sílu to snášet. Tak jen když Ty chceš; jinak mi dej více síly, ale nedopusť, aby se na mně nesplnila Tvá Nejsvětější vůle."

Ježíš pokračoval v řeči a dodal: "Dcero moje, pamatuj, že jsem tě ve své vůli požádal o *"ano"* a ty jsi ho vyslovila se vši láskou. Toto *"ano"* stále existuje a zaujímá své hlavní místo v mé nekonečné Vůli. Vše, co děláš, myslíš a říkáš, je vázáno na toto *"Ano"*, kterému nic neunikne, a má Vůle se těší a slaví svátek, když vidí vůli tvora žít v mé Vůli; a já ji stále naplňuji novými milostmi a ze všech tvých činů činím božské skutky. To je největší předzvěst, která existuje mezi nebem a zemí. Je to slovo, které je Mi nejdražší; a kdyby Mi toto *"ano"* mělo být vyrváno - kéž by se to nikdy nestalo! - Cítil bych se jako odtržený od Sebe a horce bych plakal.

Všimni si, že když jsi vyslovila tento malý nesouhlas, tvé *"ano"* se zachvělo strachem. Při tomto zachvění se otřásly základy nebes, zachvěly se. Všichni svatí a andělé a celá sféra Věčnosti na to hleděli s hrůzou a zármutkem, neboť cítili, jak je z nich vytrháván akt Boží Vůle, protože, jelikož má Vůle obklopuje všechny a všechno, cítili činy, které jsi vykonala, jako jednu věc se sebou samými; a tak všichni pocítili ono bolestné vytržení. Mohl bych říci, že všichni zaujali postoj hlubokého zármutku."

Vyděšená Ježíšovými slovy jsem řekla: "Lásko, co to říkáš? Je to možné, aby vznikaly tak velké problémy? Z Tvých slov umírám bolesti. Ó, prosím, odpusť mi! Smiluj se nade mnou, která jsem tak špatná, a potvrď mé *"ano"* tím, že mě pevněji připoutáš ke své Vůli. Ba co víc, raději mě nech zemřít, než abys mě nechal odejít ze své Vůle."

A Ježíš znovu: "Dcero, uklidni se. Jakmile ses znovu svěřila do mé vůle, vše se znovu uklidnilo a zaujalo postoj nového svátku. Kéž tvé *"ano"* pokračuje v rychlých obrazech v nesmírnosti mé Vůle. Ach, dcero, ani ty, ani ti, kdo tě řídí, jste nepoznali, co to znamená žít v mé Vůli, proto si toho nevážíte a chováte to jako věc nedůležitou a to je pro Mne bolest. Naopak, je to věc, která Mě zajímá nejvíce a která by měla více než cokoli jiného zajímat všechny! Ale bohužel věnují pozornost jiným věcem - věcem, které jsou Mi méně příjemné nebo lhostejné, než tomu, co Mě nejvíce oslavuje a co jim i na této zemi dává nesmírné a věčné statky a činí je vlastníky dober, která má Moje Vůle."

Hle, Má Vůle je jediná a zahrnuje celou Věčnost. Tím, že žije v mé Vůli a činí ji svou vlastní, se duše podílí na všech radostech a statcích, které má Vůle obsahuje, a stává se jejich majitelkou. A i když během svého pozemského života všechny tyto radosti a statky nepocítuje, tím, že je uchovává ve své vůli na základě mé Vůle učiněné na zemi, až zemře a ocitne se tam nahoře v Nebi, bude pocítovat všechny tyto radosti a statky, které má Vůle dodala v Nebi, zatímco žila na zemi. Nic jí nebude odňato, naopak, bude to znásobeno. Ve skutečnosti, jestliže se svatí těší z mé Vůle v nebi, protože v ní žijí, vždy se těší z toho, že žijí ve slávě; zatímco duše, která žije v mé Vůli na zemi, žije utrpením, a není pro ni vhodné, aby měla tu radost a ta dobra, která jsou pro ni v nebi připravena ve větším množství, kvůli skutkům, které vykonala, a kvůli tomu, že žije v mé Božské Vůli. Kolik nesmírných bohatství si tedy v nebi převezme ta, která žije v mé Vůli na zemi? Mohu říci, že celá Věčnost putuje kolem ní, aby ji obohatila a učinila šťastnou. Není ochuzena o nic ze všeho, co Božská Vůle obsahuje; je Její dcerou - Její samotnou Vůli, a Ona ji miluje natolik, že všechny Její radosti jsou jí společné."

Buď tedy pozorná, má dcero, a nechtěj se vzepřít mým záměrům, které jsem na tebe vymyslel."

17. září 1924

Jak ten, kdo plní Boží Vůli, je dotčen Bohem a dotýká se Boha.

Přemýšlela jsem o svaté Boží vůli a snažila jsem se co nejvíce, abych se v ní spojila, abych mohla vše obsáhnout a přinést svému Bohu jako jeden jediný úkon chval a díky za všechny, kteří svými činy Boha neoslavují

a zůstávají svému Stvořiteli chválu a díky dlužni. A zatímco jsem to dělala, viděla jsem, jak se otevírají nebesa a z nich vychází Slunce, které mě svými paprsky zasahuje a proniká do hloubi mé duše a moje duše zasažená těmito paprsky, se proměnila ve Slunce, které šíříc své paprsky zasahuje nebeské Slunce, od něhož bylo moje Slunce zasaženo. A protože jsem i nadále konala své skutky pro všechny v Boží Vůli, byly tyto skutky těmito paprsky zahlceny a proměněny v božské skutky, které, šíříce se skrze všechny a nad všemi, vytvořily světelnou síť, takovou, že mezi Stvořitelem a stvořením nastolila řád.

Zůstala jsem okouzlena tímto pohledem a můj rozkošný Ježíš, který vyšel z mého nitra uprostřed tohoto Slunce, mi řekl: "Má dcero, vidíš, jak krásné je Slunce Mé Vůle? Jaká síla! Jaký zázrak! Jakmile se v Něm duše chce spojit, aby vše objala, má Vůle, proměňující se ve Slunce, duši zasáhne a vytvoří v ní jiné Slunce. A jak utváří své činy, stávají se z nich paprsky, které zasahují Slunce Nejvyšší Vůle; a vše v tomto světle přemáhá, miluje, oslavuje, uspokojuje svého Stvořitele za všechny - a co víc, ne lidskou láskou, slávou a uspokojením, ale Láskou a Slávou Boží Vůle, protože v ní působilo Slunce mé Vůle. Chápete, co to znamená konat skutky v mé Vůli? Znamená to žít v mé Vůli: Slunce mé Vůle, které proměňuje lidskou vůli ve Slunce, v ní působí jako ve svém vlastním středu."

Poté můj sladký Ježíš shromáždil všechny knihy, které jsem napsala o Jeho Božské Vůli, spojil je dohromady, pak je přitiskl ke Svému Srdci a s nevýslovnou něhou dodal: "Ze srdce žehnám těmto spisům. Žehnám každému slovu; žehnám účinkům a hodnotě, kterou obsahují. Tyto spisy jsou součástí Mne samého."

Pak zavolal anděly, kteří se s tváří k zemi modlili. A protože tam byli přítomni dva Otcové, kteří měli spisy vidět, řekl Ježíš andělům, aby se dotkli jejich čel, aby do nich vtiskli Ducha svatého a vlili do nich světlo, aby pochopili pravdy a dobro obsažené v těchto spisech. Andělé tak učinili a Ježíš, žehnající nám všem, zmizel.

18. září 1924

Vzdálenost mezi životem v Boží vůli a plněním Boží vůle.

Přemýšlela jsem o tom, co bylo napsáno o životě v Boží vůli, a modlila jsem se k Ježíši, aby mi dal více světla, abych mohla více objasnit tento pozeňvaný život v Boží vůli těm, kterým jsem to povinna udělat. A můj sladký Ježíš mi řekl: "Má dcero, bohužel to chápou pomalu. Žít v mé Vůli znamená vládnout v ní a s ní, zatímco plnit mou Vůli znamená podřizovat se mým příkazům. První stav je vlastnit, druhý je přijímat dispozice a vykonávat příkazy. Žít v mé Vůli znamená učinit mou Vůli vlastní, jako svůj majetek, a disponovat s ní. Plnit mou Vůli znamená brát ji v úvahu jako Vůli Boží, ne jako svou vlastní věc; ani s ní nemůže nakládat, jak chce. Žít podle mé Vůle znamená žít s jedinou Vůlí - Vůlí Boží; a protože je to Vůle veskrze svatá, čistá, pokojná, protože je to jediná Vůle, která vládne, neexistují žádné protiklady: vše je pokoj. Lidské vášně se před touto Nejvyšší Vůlí třesou a nejradyji by jí unikly; neodvažují se ani pohnout, ani se jí postavit na odpor, když vidí, že se před touto Svatou Vůlí třese nebe i země. Proto první krok života v Boží Vůli, který umožňuje tvorbu přijmout Boží řád, je v hloubi duše, kde ji milost pohne k tomu, aby se vyprázdnila od toho, co je lidské, od sklonů, vášní, náklonností a dalších věcí.

Na druhé straně plnit Mou vůli znamená žít se dvěma vůlemi, a to tak, že když dávám příkazy, aby se řídili Mou vůlí, pociťují tvorové tíhu své vlastní vůle, což způsobuje protiklady. A i když věrně následují příkazy mé Vůle, pociťují tíhu své vzpurné přirozenosti, svých vášní a sklonů. Kolik svatých, ačkoli možná dosáhli nejvyšší dokonalosti, cítí, jak proti nim jejich vlastní vůle vede válku a udržuje je v tísní. A mnozí jsou nuceni volat: Kdo mě osvobodí od tohoto těla smrti?" - to znamená "od této mé vůle, která chce dát smrt dobru, které chci konat?"

Žít podle mé vůle znamená žít jako syn. Naproti tomu žít jako služebník by se dalo nazvat pouhým plněním mé vůle. V prvním případě platí, že to, co patří Otci, patří synovi; a pak je známo, že služebníci jsou nuceni přinášet větší oběti než synové. Musí se vystavovat namáhavějším a pokornějším službám, chladu, horku, pěšímu cestování a podobně.

Kolik toho vlastně neudělali moji svatí, ačkoli byli Mými nejmilejšími přáteli, aby splnili příkazy Mé vůle? Místo toho syn zůstává se svým otcem, stará se o něj, povzbuzuje ho polibky a pohlazením; dává rozkazy služebnictvu, jako by jim rozkazoval jeho otec; a když jde ven, nejde pěšky, ale jede v kočáře. A zatímco syn vlastní vše, co patří jeho otci, služebnictvo dostává pouze odměnu za vykonanou práci a zůstává svobodné, zda bude svému pánovi sloužit, nebo ne; a pokud neslouží, nemá už právo na žádnou další odměnu. Na druhé straně

nikdo nemůže zrušit ony důvěrné vztahy mezi otcem a synem, díky nimž syn vlastní otcovy statky; a žádný zákon, ani nebeský, ani pozemský, nemůže tato práva zrušit, stejně jako nemůže zrušit synovství mezi otcem a synem.

Má dcero, život v mé plnosti je životem, který je nejbližší požehnanému nebi. Od toho, kdo je jenom naučený mé Vůli a plní ji, věrně vykonává její příkazy, je tak vzdálen, jako je nebe vzdáleno zemi, jako je vzdálenost mezi synem a služebníkem a mezi králem a poddaným. Navíc je to dar, který chci dát v této tak smutné době - aby nejen plnili mou Vůli, ale aby ji i vlastnili. Cožpak snad nemohu dát, co chci, kdy chci a komu chci? Nemá snad pán svobodu říci svému sluhovi: "Žij v mém domě, jez, ber, poroučej jako jiný sám sobě"? A aby mu nikdo nebránil vlastnit jeho majetek, legitimuje tohoto služebníka jako svého syna a dává mu právo vlastnit. Když to může udělat bohatý člověk, tím spíše to mohu udělat já.

Tento život v mé vůli je největším darem, který chci dát stvořením. Má Dobrota chce projevovat stále více lásky k tvorům, a protože jsem jim dal všechno, chci jim dát dar své Vůle, aby si v jejím vlastnictví vážili a milovali velké dobro, které mají.

A nediv se, když uvidíš, že tomu nerozumí. Aby pochopili, museli by se odhodlat k největší oběti - k tomu, aby ani ve svatých věcech nedali život své vlastní vůli. Pak by pocítili, že Mne vlastní, a vlastníma rukama by se dotkli toho, co to znamená žít v Mé Vůli. Ty však buď pozorná a nenech se znepokojovat obtížemi, které vyvolávají; krůček po krůčku jim budu razit cestu, aby pochopili život v mé Vůli."

22. září 1924

Ďábelský hněv, protože Luisa píše o Boží Vůli. Život v Boží Vůli způsobuje, že člověk ztrácí všechna práva nad lidskou vůlí.

Pokračuji: Když jsem psala to, co je napsáno výše, viděla jsem, jak můj sladký Ježíš vkládá svá ústa na místo mého srdce a krmí mě slovy, která jsem psala. Současně jsem z dálky slyšela strašný hluk, jako by se lidé navzájem bili a řvali s takovým rámusem, až to nahánělo strach. Obrátila jsem se ke svému Ježíši a řekla jsem Mu: "Můj Ježíši, má Lásko, kdo dělá všechn tento hluk? Zní to jako zuřiví démoni. Co se to děje, že tak zuří?"

A Ježíš: "Dcero, to jsou opravdu oni. Chtěli by, abys nepsala o mé vůli, a když vidí, že píšeš důležitější pravdy o životě v mé vůli, trpí dvojnásobným peklem a zatracence trápí ještě víc. Tolik se bojí toho, aby se tyto spisy o mé Vůli projevily, protože vidí, že by ztratili své království na zemi, které získali, když člověk, odstupující od Boží Vůle, dal volný krok své vlastní lidské vůli... Ach ano, právě tehdy získal nepřítel své království na zemi; a pokud na zemi zavládne má Vůle, můj nepřítel se sám od sebe uzavře do nejhlubších propastí. Proto zápasí s takovou zuřivostí: cítí moc mé Vůle v těchto spisech a při pouhém pomyslení, že by se mohly projevit, propadají zuřivosti a snaží se o všechno možné, aby zmařili tak velké dobro. Ty si jich však nevšímej a nauč se z toho vážít si mého učení."

A já: "Můj Ježíši, cítím, že potřebuji tvou všemohoucí ruku, abych mohla napsat, co říkáš o své vůli. Tváří v tvář tolika obtížím, které ně velmi obtěžují, zvláště když mi neustále říkají: "Jak je možné, že žádný jiný tvor nikdy nežil v Jeho Nejsvětější Vůli?", cítím se pak tak zničená, že bych nejraději zmizela z povrchu zemského, aby mě už nikdo nikdy nespáčil. Proti své vůli jsem však nucena zůstat, abych naplnila Tvou Svatou Vůli."

A Ježíš: "Má dcero, život v mé Vůli s sebou nese ztrátu jakéhokoli práva na vlastní vůli. Všechna práva patří Boží Vůli, a pokud duše neztratí všechna svá práva, nelze to nazvat pravým životem v mé Vůli; nanejvýš žije rezignovaně, přizpůsobeně. Ve skutečnosti žít v mé Vůli neznámá jen to, že koná svou činnost podle mé Vůle, ale že v celém nitru stvoření nedává místo jedinému citu, jedině myšlence nebo jedině touze, ba ani jedinému dechu, v němž by neměla své místo má Vůle. Moje Vůle by také nesnesla ani jediný lidský cit, jehož by nebyla Životem; cítila by se znechucena, kdyby nechala duši žít v mé Vůli s jejími vlastními náklonnostmi, myšlenkami a dalšími věcmi, které by lidská vůle mohla mít bez Božské Vůle.

A myslíš si, že je snadné, aby duše dobrovolně ztratila svá práva? Ó, jak je to těžké! Jsou duše, které, když dojdou k bodu, kdy by měly ztratit všechna práva nad svou vlastní vůlí, couvnou a spokojí se s vedením života uprostřed, protože ztratit její práva je největší oběť, jakou by tvor mohl udělat; ale právě ta disponuje mou Dobrotou k tomu, aby jí otevřela dveře mé Vůle a dala jí za to svá božská práva tím, že ji nechá v ní žít. Proto buď pozorná a nikdy nevycházej z hranic mé Vůle."

2. října 1924

Účinky klanění se Síle Otce, Moudrosti Syna a Lásky Duchu Svatého, konané s Boží Vůli.

Cítila jsem se celá rozhořčená z toho, že jsem přišla o svého sladkého Ježíše. Ó, o kolik těžší a trpčí je mé vyhnanství bez Toho, který tvoří můj život! A prosila jsem Ho, aby se nade mnou slitoval a nenechal mě napospas sobě samé. Zatímco jsem to říkala, můj milovaný Ježíš se mi zjevil, jak mi rukama pevně svírá srdce a pak mě celou spoutal malým světelným provazem - ale tak pevně, že mi zabránil udělat sebemenší pohyb. Pak se do mě položil a trpěli jsme spolu.

Mezitím jsem cítila, že jsem přenesena mimo sebe, do nebeské klenby, a zdálo se mi, že se setkávám s nebeským Otcem a Duchem svatým. A Ježíš, který byl se mnou, se postavil mezi Ně a položil mě na klín Otce, který jako by na mě čekal s takovou láskou, že mě přitiskl ke svému lůnu a ztotožnil mě se svou Vůlí, sdělil mi svou moc. Stejně tak učinily i ostatní dvě božské Osoby, s Moudrostí a s Láskou. Zatímco mi však sdělovaly samy sebe, jedna po druhé, pak se všechny staly jedním a já jsem cítila, že se do mě vlévá, a to vše dohromady, Vůle Síly Otce, Vůle Moudrosti Syna a Vůle Lásky Duchu Svatého. Ale kdo může říci, co všechno jsem cítila jako vlití do své duše?

A můj rozkošný Ježíš mi řekl: "Dcero Naší věčné vůle, pokloň se před Naším Nejvyšším Majestátem a vzdávej mu hold, chválu, ve jménu všech, s mocí Naší vůle, s moudrostí a vůlí Naší nejvyšší lásky. Tak v tobě pocítíme Moc Naší Vůle, která Nás adoruje, Moudrost Naší Vůle, která Nás oslavuje, Lásku Naší Vůle, která Nás miluje a chválí. A protože Moc, Moudrost a Láska Tří Božských Osob komunikují s intelektem, pamětí a vůlí všech tvorů, budeme cítit, jak tvoje adorace, pocty a chvály proudí ve všech tvorech což nám, stoupajícím mezi nebem a zemí, umožní slyšet ozvěnu Naší vlastní Moci, Moudrosti a Lásky, jak Nás adorují, chválí a milují. Větší adorace, vznešenější pocty, lásku a chválu, které jsou božštější, Nám nemůže dát. Žádný jiný úkon se těmto úkonům nemůže vyrovnat, ani Nám nemůže dát tolik slávy a tolik lásky, protože vidíme, jak v úkonu stvoření proudí Moc, Moudrost a vzájemná Láska tří božských Osob - v úkonu stvoření nacházíme Naše vlastní úkony. Jak se z nich netěšit a nedat jim nadřazenost nad všemi ostatními skutky?"

Poklonila jsem se tedy Nejvyššímu Majestátu, klaněla se Mu, chválila Ho a milovala ve jménu všech, s mocí jejich Vůle, Moudrosti a Lásky, kterou jsem v sobě cítila. Kdo však může říci, jaké to mělo účinky? Nemám slov, abych je vyjádřila, a tak jdu dál.

Potom jsem přijala svaté přijímání a splynula jsem s Vůlí mého Nejvyššího Dobrého Ježíše, abych v něm našla celé stvoření, aby nikdo nepřehlédl výzvu a aby se spolu se mnou všichni poklonili u nohou mého Ježíše ve svátosti, klaněli se mu, milovali ho, žehnali mu atd, atd... Ale zatímco jsem to dělala, cítila jsem se nějak rozptýlená ve snaze najít všechny stvořené věci v Jeho Božské Vůli, aby se tak společně a se všemi mohla uskutečnit láska, chvála, adorace mého Ježíše. A Ježíš, když mě viděl jako popletenou, shromáždil všechno stvoření na svůj klín a řekl mi: "Má dcero, položil jsem si na klín všechno stvoření, aby ti bylo snazší najít a svolat všechny k sobě, aby mi ani jedna věc, která ode Mne pochází, nechyběla a mohla skrze tebe vrátit lásku a uctívání, které Mi náleží od věcí, které Mi patří. Nebyl bych v tobě plně spokojen, kdyby některá z nich chyběla. Ve své Vůli chci v tobě najít všechno."

Pak pro mě bylo snazší najít a svolat celé stvoření, aby se mnou všichni chválili a milovali mého Nejvyššího Dobrého Ježíše. Ale - ó, zázrak! - každá stvořená věc obsahovala osobitý odraz a zvláštní lásku Ježíše a Ježíš přijímal zpět své odrazy a svou vlastní lásku. Ó, jak byl Ježíš spokojený! Ale při tom jsem se ocitla sama v sobě.

6. října 1924

Jak je Boží vůle ve stvoření jako tlukot srdce uprostřed duše.

Splyvala jsem se svatou Boží vůlí a můj sladký Ježíš, který se pohyboval v mém nitru, mi řekl: "Má dcero, jak je krásné vidět duši, jak se sjednocuje s mou Vůlí! Když se v ní slévá, stvořený tlukot srdce, který plní Bohem dané poslání, s životem nestvořeného tlukotu srdce, vytváří jedno srdce a jeden tlukot, který jedná a bije společně. To je největší štěstí lidského srdce: tlouci ve Věčném tlukotu srdce svého Stvořitele. Má Vůle jej nutí letět a tlukot lidského srdce se vrhá do středu svého Stvořitele."

Tedy jsem se Ho zeptala: "Řekni mi, má Lásko, kolikrát Tvá Vůle obchází všechna stvoření?"

A Ježíš: "Má dcero, v každém úderu srdce stvoření, tvoří má vůle svůj úplný kruh skrze celé stvoření. A tak jako je tlukot srdce ve stvoření nepřetržitý, stejně tak nepřetržitě je mé obcházení a tlukot mé Vůle, která dává Božský život každému srdci, až do doby, kdy jeho tlukot přestane a život skončí. Pohleď tedy, jak se má Vůle projevuje v každém stvoření: Je jako prvotní tlukot srdce, protože její vlastní je druhotný; a pokud cítím

nějaký tlukot srdce tvora, je to díky tlukotu srdce mé Vůle. Ba co víc, má Vůle v ní tvoří dva tlukoty srdce: jeden pro lidské srdce, jako život těla, a jeden pro duši, jako tlukot srdce a život duše.

Ale chceš vědět, co tento tlukot srdce mé vůle ve stvoření dělá? Pokud stvoření myslí, má Vůle proudí a koluje jako krev v žilách duše a dává jí Božskou myšlenku, aby odložila lidské myšlení a dala místo slovu mé Vůle. Jestliže pracuje, jestliže chodí, jestliže miluje, má Vůle chce být v její práci, v jejím kroku, v její lásce. Láska a žárlivost mé Vůle ve stvoření je tak velká, že okamžitě koná tak, že chce-li stvoření myslet, stává se myšlenkou; chce-li se dívat, stává se okem; chce-li mluvit, stává se slovem; chce-li pracovat, stává se prací; chce-li chodit, stává se nohou; chce-li milovat, stává se ohněm. Celkově vzato, má Vůle prochází a putuje každým úkonem stvoření, aby zaujala své primární místo, které jí náleží. K Naší největší lítosti Ji však stvoření toto čestné místo upírá a dává místo své lidské vůli; a má Vůle je nucena zůstat ve stvoření, jako by neměla myšlenku, oko, slovo, ruce ani nohy a není schopna uskutečňovat Život mé Vůle ve středu duše stvoření. Jaký smutek! Jaký nejvyšší nevděk!

Chceš však vědět, kdo Mi dává volné pole působnosti a nechává Mou Vůli působit jako tlukot srdce Života ve své duši? Ta, která žije v Mé Vůli. Ó, jak dobře moje Vůle uskutečňuje svůj Život, stává se myšlenkou její myšlenky, okem jejího oka, slovem jejích úst, tlukotem jejího srdce a tak i se vším ostatním! Ó, jak rychle si rozumíme s tím, kdo žije v mé Vůli, a má Vůle může uskutečňovat svůj plán tím, že utváří svůj Život v duši tvora!

A nejen ve stvoření s rozumem má moje Vůle své hlavní místo a je jako tlukot srdce, který, dávajíc život duši, běží, aby oživil všechny úkony stvoření, ale ve všech stvořených věcech má moje Vůle své hlavní místo a obíhá jako tlukot srdce života - od nejmenší stvořené věci až po tu největší; a žádná z nich se nemůže pohnout bez moci a nespornosti mé Vůle. Stává se životem modrých nebes a udržuje si jejich nebeskou barvu stále novou a živou; nemůže ani vyblednout, změnit se nebo zblednout, protože má Vůle chtěla, aby taková byla, a jakmile se jednou ustaví, má Vůle se nemění. Má Vůle je životem světla a žáru slunce a svým tlukotem srdce života zachovává jeho světlo a žár stále stejné a živé, udržuje je nehybné v mé Vůli, neschopné se pohnout, růst nebo ubývat v dobrou, které musí konat pro celou zemi. Má Vůle je životem moře a tvoří šumění jeho vod, šipky ryb, hukot vln. Ó, jak má Vůle předvádí moc, kterou v sobě obsahuje, a uskutečňuje svůj život s tak velkým majestátem a absolutní nadvládou ve stvořených věcech, že ani moře se neobejde bez šumění, ani ryby bez ploutví. Ba co víc, mohl bych říci, že je mou Vůli šumět v moři, je mou Vůli plavat v rybách, je mou Vůli tvořit vlny; a svým hukotem dává všem slyšet, že je zde přítomen Jeho Život, který může dělat vše, co se Mu nejlépe líbí. Má Vůle je tlukotem srdce života v ptáku, který vrká, v kvílení mláděte, v jehněti, které bečí, v hrdličce, která sténá, v rostlinách, které vegetují, ve vzduchu, který všichni dýchají.

Ve všem má tedy má vůle svůj život a svou mocí tvoří čin, který chce. Tak udržuje harmonii ve všech stvořených věcech tím, že jim dává různé vlastnosti, barvy, určuje úkol, kterému je každá stvořená věc určena. Ale víš proč? Abych se dal poznat svému stvoření; šel jsem k němu, abych se mu dvořil, abych ho miloval, a to tolika různými úkony své Vůle v tolika věcech, kolik jsem jich pro něho stvořil. Má Láska se nespokojila s tím, že do hloubi lidské duše vložila mou Vůli jako tep Života, ale chtěla mou Vůli vložit do všech stvořených věcí, aby ji i navenek má Vůle nikdy neopouštěla a aby se tvor s rozumem zachoval a rostl ve Svatosti mé vlastní Vůle a aby jí všechny stvořené věci byly podnětem, příkladem, hlasem a neustálým voláním, aby vždy běžela v naplňování mé Vůle - jediného účelu, pro který byla stvořena. Ale stvoření se stává hluchým k tolika hlasům stvoření, slepým k pohledu na tolik příkladů; a pokud otevře oči, upne je na svou vlastní vůli. Jaký smutek!

Proto vám doporučuji, abyste se nikdy nevzdalovali z mé vůle, nechcete-li znásobit můj zármutek a ztratit účel, pro který jste byli stvořeni."

11. října 1924

Boží láska při stvoření: jak každý smysl byl komunikací mezi Bohem a duší.

Cítila jsem se velmi osamělá kvůli nepřítomnosti mého sladkého Ježíše. Ach, kolik obav se probudilo v mé duši! Nejvíce mě však trápila ta, že by mě můj Ježíš už nemusel milovat jako dřív. Mezitím jsem cítila, jak mi někdo tiskne ramena, a slyšela jsem u ucha Ježíšův hlas, jak mi říká: "Má dcero, proč se bojíš, že tě nebudu milovat? Ach, kdybys věděla být jen o mé lásce ke všem tvorům obecně, byla bys překvapena. S jak velkou láskou jsem stvořil stvoření? Kolika smysly jsem ho obdařil? Každý smysl byl komunikací, kterou jsem zanechal mezi Mnou a nimi. Jejich myšlení bylo komunikací mezi Mou Inteligencí a jejich inteligencí; jejich oko bylo komunikací mezi jejich světlem a Mým; jejich řeč byla komunikačním kanálem mezi jejich Fiat a Mým; jejich

srdce mezi jejich láskou a Mou. Zkrátka všechno: jejich dech, jejich pohyb, jejich krok, všechno, všechno bylo komunikací mezi Mnou a stvořením.

Udělal jsem víc než otec, který, když má založit syna, připraví mu nejen dům, šaty, jídlo a všechno, co může udělat jeho syna šťastným, ale dá synovi cit a řekne mu: "musíme se rozejít, to je pravda, ale z dálky budeš cítit můj život a já tvůj. Ty budeš cítit mé myšlenky a já tvé, ty můj dech, tlukot mého srdce a já tvůj. Budeme tedy daleko i blízko, oddělení i nerozdělení: ty budeš cítit můj život a já tvůj. Ale to, co pozemský otec nemůže udělat pro svého syna, protože je to pro něj nemožné, to jsem udělal Já, Nebeský Otec: když tento Můj syn odešel ode mě a stal se samostatným, poté co jsem mu Já sám připravil jeho pobyt na tomto světě, vložil jsem mezi něj a sebe takové pouto, že jsem mohl cítit jeho život ve Mně a on můj život v sobě. A to je Má Láska obecně a pro všechny.

Co ti mám tedy říci o zvláštní Lásce, kterou jsem k tobě choval? Každé utrpení, které jsem ti poslal, bylo další komunikací mezi Mnou a tebou, a tedy další ozdobou, kterou jsem zkrášlil tvou duši. Každá pravda, kterou jsem ti zjevil, byla částíčkou Mých vlastností, jimiž jsem tvou duši ozdobil novými krásami a naplnil ji novou nádherou. Každá milost a každý okamžik, kdy jsem k tobě přišel, byly dary, které jsem na tebe vylil. Nedělal jsem nic jiného, než že jsem téměř v každém okamžiku rozmnožoval svá sdělení, abych v tobě zobrazil své rozmanité krásy - svou Podobu, abys mohla žít se Mnou v nebi a Já s tebou na zemi. A po tom všem pochybuješ o Mé Lásce? Spíše ti říkám: starej se o to, abys Mě milovala, a Já se postarám o to, abych tě miloval stále víc."

17. října 1924

S jak velkou láskou Bůh tvoří duše. Jak je vychovává; jak je zalévá a dává jim celého sebe.

Myslela jsem na velkou lásku, kterou nás Ježíš miluje. Má mysl bloudila ve Věčné lásce a můj sladký Ježíš, pohybující se v mém nitru, mi před mou myslí ukazoval paprsky světla. Uvnitř těchto paprsků bylo slunce a toto slunce obsahovalo tolik paprsků pro tolik existujících tvorů; a každý tvor měl paprsek jen pro sebe, který mu dával život, světlo, teplo, sílu, růst a vše, co je nezbytné k vytvoření života. Bylo rozkošné pozorovat, jak je každý tvor připoután, jako ratolest k vinné révě, ke každému paprsku tohoto slunce, skrze něhož byl vysvobozen. A zatímco jsem tím v duchu bloudila, můj obdivuhodný Ježíš mi řekl: "Má dcero, vidíš, s jakou láskou miluji stvoření? Než vyšlo na světlo dne tohoto světa, bylo již v mém lůně, a když jsem jej porodil, neopustil jsem ho: paprsek světla obsahující můj Život jej následuje, aby mu dával vše, co je nezbytné k rozvoji tohoto Života. A s jakou péčí ho vychovávám! S jakou láskou ho zalévám! Já sám se stávám světlem, teplem, potravou a obranou. A když v čase končí své dny, na cestě téhož paprsku ho stahuji do svého lůna, abych jej nechal putovat nebeskou Otčinou.

Má Láska k tvoru se stává více než slunce, které jsem stvořil na modrém nebi; ba co víc, slunce, které jsem stvořil ve prospěch lidstva, není nic jiného než stín pravého Slunce; je to Můj paprsek, který předávám tvoru. Slunce atmosféry netvoří rostliny, nedává jim vodu, aby neuschly, ani neposkytuje všechny ty pomůcky, které jsou nezbytné, aby rostliny mohly růst krásné a silné; a lidé, i když jsou slepí, mohou částečně užívat jeho světla. Vykonává pouze svou funkci osvětlování a zahřívání a jde dál. A pokud rostliny nejsou zalévány, nemůže jim nijak zprostředkovat své účinky; spíše je ještě více vysušuje. Naproti tomu Já, který jsem pravým Sluncem duší, je neopouštím ani v noci, ani ve dne. Já sám duše utvářím; dávám jim vodu své milosti, aby neuschly; živím je světlem svých Pravd; posiluju je svými příklady; dávám jim něžnost svého pohlazení, aby je očistila, rosu svých charismat, aby je zkrášlila, šípy své Lásky, aby je zahřály. Zkrátka není nic, co bych pro ně neudělal: Jsem pro ně vším a dávám stvoření k dispozici celý svůj Život pro jeho vlastní dobro.

Ale kolik nevděku ze strany tvorů! Zdá se, že jsou k mému vinnému kmeni připoutáni jako ratolesti, ne z lásky, ale z donucení, protože se beze mne neobejdou, a tak rostou jako ty ratolesti, které nepřijímají všechny dobré látky, jež vinný kmen obsahuje, a tak hubnou, aniž by kdy vytvořily zralé hrozny, nýbrž nezralé, které zkálí mou božskou chuť.

Ach, kdyby všichni přemýšleli o tom, jak miluji jejich duše, všichni by byli uchvázeni silou a přitažlivostí Mé Lásky a milovali by Mě! Proto Mě milujte a kéž se vaše láska rozšíří natolik, abyste Mě milovali všichni."

23. října 1924

Božská vůle je okouzlením božských očí.

Prožívám hořké dny kvůli nedostatku mého sladkého Ježíše. Ach, jak mi chybí Jeho rozkošná přítomnost! I pouhá vzpomínka na Jeho sladká slova je pro mé ubohé srdce ranou a já si říkám: "A kde je teď? Kam nasměroval své kroky? Kde bych Ho mohla najít? Ach, všemu je konec, už Ho neuvidím! Už neuslyším Jeho hlas! Už se spolu nebudeme modlit! Jak těžký je můj osud! Jaká muka! Jaká bolest! Ach, Ježíši, jak ses změnil! Utekl jsi ode mne! Ale ačkoli jsi daleko, na křídlech Tvé Vůle, ať jsi kdekoli, posílám Ti své polibky, svou lásku, svůj výkřik smutku, který Ti říká: "Přijď, vrať se k tomu ubohému vyhnanci, k tomu malému novorozenci, který bez Tebe nemůže žít!"

Ale zatímco jsem říkala tyto a jiné věci, můj milovaný Ježíš se pohnul v mém nitru, roztáhl ke mně své ruce a velmi pevně mě stiskl; řekla jsem Mu: "Můj Živote, můj Ježíši, už to nemohu vydržet. Pomoz mi, dej mi sílu, už mě neopouštěj. Vezmi mě s sebou, chci jít s tebou!". A Ježíš mě přerušil a řekl mi: "Má dcero, nechceš plnit mou vůli?"

A já: "Jistě, chci plnit tvou vůli, ale tvá vůle je také v nebi, takže když jsem ji dosud plnila na zemi, od nynějška ji chci plnit v nebi. Proto si pospěš, vezmi si mě, už mě neopouštěj. Cítím, že už to nemohu vydržet, slituj se nade mnou!"

A Ježíš znovu: "Dcero, ty nevíš, jaká je má vůle na zemi. To ukazuje, že jsi to po tolika mých lekcích ještě dobře nepochopila. Musíš vědět, že duše, která zde v sobě nechává žít mou Vůli, když se modlí, když trpí, když pracuje, když miluje atd. tvoří sladké okouzlení božských zornic tak, že svými skutky uzavírá do tohoto okouzlení pohled Boha, a tak se Všemohoucí, uchvácen sladkostí tohoto okouzlení, cítí odzbrojen od mnoha trestů, které na sebe stvoření přitahují svými těžkými hříchy.

Toto okouzlení má tu vlastnost, že brání mé spravedlnosti, aby se vylila se vši svou zuřivostí na tvář země, protože i má spravedlnost zůstává okouzlena mou vůlí působící ve stvoření. Myslíš si, že je triviální, že Stvořitel vidí ve tvorech, kteří ještě žijí na zemi, svou božskou Vůli, která působí, triumfuje, vládne, se stejnou svobodou, s jakou působí a vládne v nebi? Toto okouzlení v nebi je však opačné, protože má Vůle vládne ve svém Království jako ve svém vlastním domě a okouzlení se utváří v mém nitru, nikoli mimo Mne; proto jsem to Já - je to má Vůle, která okouzluje všechny blahoslavené okouzlující silou tak, že jejich žáci jsou uzavřeni v mém okouzlení, aby byli věčně blažení. Nejsou to tedy oni, kdo tvoří sladké okouzlení pro mne, ale já pro ně, a tak jsou moji žáci svobodní a nevnímají žádné kouzlo.

Na druhé straně má Vůle, žijící ve stvoření, které ještě žije na zemi, působí a vládne v domě, který jsem stvořil - což je úžasnější. A právě proto pro Mne tvoří příjemnější kouzlo, které Mne okouzluje a má pro můj pohled takovou přitažlivost, že Mne uchvacuje, abych na ni upřel své zornice, aniž bych jimi mohl pohnout. Ach, ani nevíš, jak je toto okouzlení nezbytné v této době, v níž přijde tolik zla!

Národy budou nuceny se navzájem požírat; zachvátí je takový hněv, že se rozzuří, jeden proti druhému. Největší vinu však nesou vůdci. Ubohé národy! Mají za vůdce opravdové vrahy, ztělesněné d'ábly, kteří chtějí vyvraždit své bratry. Ani kdyby zlo nebylo tak vážné, váš Ježíš by je s vámi nesl a nikdy vás neopustil. Bojíte se, že vás o Mne připravím kvůli jiným věcem - ne, ne, buďte klidní; to Moje spravedlnost, která vás o Mne připravuje, se chce vylít na stvoření. Ty však nikdy nevystupuj z mé Vůle, aby Její sladké kouzlo ušetřilo národy horšího zla."

30. října 1924

Proč jsou andělé anděly a jak se udržují v Prvotním aktu, v němž byli stvořeni.

Cítím, že nemohu svěřit svá bolestná tajemství peru, ani vyjádřit na papíře to, co cítím ve svém umučeném srdci. Ach, ano, není mučednictví, které by se vyrovnalo mučednictví z nedostatku mého sladkého Ježíše! Mučedník je zraněn a zabit na svém těle, zatímco mučednictví Jeho soukromí zraňuje duši, rozedírá ji v jejích nejintimnějších vláknkách. A co je ještě horší, zabíjí ji, aniž by ji přimělo zemřít, aby ji neustále naráželo na železnou kovádku bolesti a lásky. A když přecházím bolesti, které pocítuji ve svém nitru, protože to jsou věci, které nemohu vyslovit -, jako jedna z nejobořejších žebraček bych chtěla všechny - anděly, svaté, svou Královnu Maminku, celé stvoření - poprosit o slovo, o malou modlitbu k Ježíši za mě, aby se v modlitbě všech pohnul k soucit s malou dcerou své vůle a dovolil jí vrátit se z těžkého vyhnanství, v němž se nacházím.

Pak jsem se zamyslela nad tím, co se mi honilo hlavou, zdálo se mě, jako bych měla vedle sebe svého anděla, a ne Ježíše; a řekla jsem si: "A proč anděl, a ne Ježíš?"

V tu chvíli jsem cítila, jak se pohybuje v mém nitru a říká mi: "Má dcero, chceš vědět, proč jsou andělé takoví? Protože se zachovali krásní a čistí, tak jak vyšli z mých rukou; protože vždy zůstali v klidu v tom prvním aktu, v němž byli stvořeni. Proto, jsouce v onom prvotním aktu své existence, zůstávají v onom jediném aktu mé Vůle, který, neznaje poslušnost aktů, se nemění, neubývá ani nepřibývá a obsahuje v sobě všechna možná myslitelná dobra. A andělé, setrvávajíce v onom jediném aktu mé Vůle, skrze nějž jsem je vydal světlu, zůstávají nemění, krásní a čistí. Neztratili nic ze své prvotní existence a veškeré jejich štěstí spočívá v tom, že se dobrovolně udržují v tomto jediném aktu Mé Vůle. Nejvyšší štěstí nacházejí v okruhu mé Vůle a nehledají větší štěstí a ani nic jiného než to, co jim dává má Vůle.

Ale víš, proč existují různé sbory andělů, jeden nadřazený druhému? Některé jsou blíže mému trůnu - víš proč? Protože se má Vůle projevila v mém činu vůči některým andělům s jedním jediným rozšířením vědomostí a vlastností, některým se dvěma, některým se třemi, některým se čtyřmi; a tak dále, až do devíti sborů. A v každé další věci Aktu, kterou má Vůle projevila, se někteří stali nadřazenými ostatním a ti první, více než ostatní, se stali schopnějšími a hodnějšími být v blízkosti mého Trůnu. Proto čím více se v nich má Vůle projevuje a oni v ní setrvávají, tím více jsou povzneseni, zkrášleni, učiněni šťastnými a nadřazenými ostatním. Pohleďte tedy, jak je vše v mé Vůli. A ze schopnosti andělů udržet se, aniž by kdy odešli, v téže Vůli, z níž vzešli, a z větší či menší znalosti božské vědy o mé Nejvyšší Vůli pocházejí různé sbory andělů, jejich odlišné krásy, různé úřady a celá nebeská Hierarchie.

Kdybys věděla, co to znamená mít větší poznání Mé Vůle, vykonat v Ní nový čin udržovat se a jednat v té Mé Vůli, která je známá, na jaké úrovni je stvoření a jaké je poslání, krása, nadřazenost každého stvoření - ó, o kolik více by sis vážila různých poznatků, které jsem ti o Mé Vůli zjevil! Jedno další poznání o mé Vůli povznáší duši do tak vznešené výše, že i sami andělé zůstávají omámeni a uchvázeni a vyznávají Mi bez ustání: "*Svatý, Svátý, Svátý*".

Má Vůle se projevuje a povolává věci z ničeho a tvoří bytosti. Projevuje se a zkrášluje; projevuje se a pozvedá člověka výš; projevuje se a rozšiřuje Božský život ve stvoření; projevuje se a tvoří v něm nové a neslýchané předobrazy. Proto z mnoha věcí, které jsem ti zjevil o své Vůli, můžeš pochopit, co s tebou chci dělat a jak moc tě miluji a jak tvůj život musí být řetězem nepřetržitých činů konaných v mé Vůli. Kdyby stvoření, stejně jako anděl, nikdy neopustilo onen prvotní Akt, skrze který ji má Vůle vydala světlu - žádný řád, žádné předzvěsti by na zemi nebyly vidět? Proto, má dcero, nikdy nevycházej ze svého původu, v němž tě má Vůle stvořila, a kéž je tvým prvotním činem vždy má Vůle."

Poté jsem se v myšlenkách přiblížila ke svému Ježíši v Getsemanské zahradě a prosila jsem Ho, aby mi dovolil proniknout do Lásky, kterou mě tolik miloval. A můj Ježíš, pohybující se opět v hloubi mého nitra, mi řekl: "Má dcero, vstup do mé Lásky a nikdy ji neopouštěj, utíkej za ní nebo se zastav v mé vlastní Lásce, abys dobře pochopila, jak moc jsem miloval stvoření. Všechno ve Mně je Láska k němu. Stvořením tohoto stvoření jej Božství zamýšlelo stále milovat, a tak ve všem, uvnitř i vně něho, k němu mělo běžet s neustálým a nepřetržitým novým aktem Lásky. Proto mohu říci, že v každé myšlence, pohledu, slově, dechu, úderu srdce a ve všem ostatním v tomto stvoření probíhá akt Věčné Lásky. Jestliže však Božství zamýšlelo milovat tohoto tvora vždy a ve všem, pak proto, že chtělo ve všem přijímat zpět novou a neustálou lásku tvora; chtělo dávat lásku, aby ji přijímalo; chtělo milovat, aby bylo milováno na oplátku. Ale nebylo tomu tak. Nejenže stvoření nechtělo udržovat toto střídání lásky nebo odpovídat na ozvěnu lásky svého Stvořitele, ale odmítalo tuto Lásku, popíralo Ji a uráželo. Na tuto urážku se Božství nezastavilo, ale pokračovalo ve své nové a neustálé lásce vůči stvoření; a protože ji stvoření nechtělo přijmout, naplnilo Božství svou Láskou nebe i zemi a čekalo na toho, kdo tuto Lásku přijme, aby ji mohl opětovat. Ve skutečnosti, když se Bůh rozhoduje a navrhuje, všechny nepříznivé události Ho nezmění, naopak, zůstává neměnný ve Svě Nezmenitelnosti.

A proto jsem Já, Slovo Otce, přišel na zem a vzal jsem na sebe lidství, shromáždil jsem v sobě všechnu tu Lásku, která naplňovala nebe a zemi, abych dal Božství tolik Lásky, kolik mu ji stvoření mělo vrátit. A vytvořil jsem lásku každé myšlenky, každého pohledu, každého slova, úderu srdce, pohybu a kroku každého stvoření. Proto bylo mé Lidství zpracováno rukama Věčné Lásky mého Nebeského Otce až do Jeho nejmenšího vlákna, aby Mi dalo schopnost obsáhnout veškerou lásku, kterou Božství chtělo dát tvorům, aby dalo mému Lidství lásku ke všemu a aby Mě ustanovilo jako lásku každého činu tvora. Tak je každá vaše myšlenka korunována neustálými úkony lásky; není nic, uvnitř ani vně vás, co by nebylo obklopeno mými opakovanými úkony lásky.

Proto v této zahradě mé Lidství sténá, vzdychá, trápí se, cítí se zdrcené pod tíhou tolika lásky, protože miluji a nejsem milován na oplátku. Bolesti lásky jsou ty nejtrpčí, nejkrutější, jsou to bolesti bez slitování, bolestnější než sama moje Vášeň! Ach, kdyby Mě milovali, tíha tolika lásky by se stala lehkou! Když je opětována, Lásky zůstává uhašena a uspokojena v samotné lásce toho, kdo miluje; když však není opětována, stává se šílenou, blouznivou a cítí, že Lásky, kterou rozpoutala, je oplácena aktem smrti. Pohled' tedy, o kolik trpčí a bolestnější bylo utrpení Mé Lásky; protože jestliže v tělesném Utrpení mně vnutili jen jednu smrt, v Utrpení Lásky Mne nevděční tvorové donutili vytrpět tolik smrtí za tolik skutků lásky, kolik jich ode Mne přišlo, za něž jsem nedostal žádnou odplatu. Proto přijď, Má dcero, abys Mi vrátila v Mé Vůli tolik Lásky, za kolik jsem nedostal žádnou odplatu. Učň ji svou vlastní a spolu se Mnou si vytvoř lásku ke každému činu stvoření, abys Mi vrátila lásku všech."

23. listopadu 1924

Stejně jako nám Pán dal přirozený vzduch pro tělo, dal duši vzduch Svě Vůle.

Pokračuji ve svém stavu nedostatku Ježíše a silných hořkostí pro svou ubohou duši, a pokud se On zjeví v mém nitru, je celý mlčenlivý a zamyšlený. Navzdory Jeho mlčení jsem však spokojená a myslím si, že mě neopustil a že Jeho přebývání ve mně stále trvá. A protože má ubohá duše je na pokraji uvadnutí, pohled na Něj mi dává doušek Života a jako blahodárná rosa mi dává znovu rozkvést. Ale k čemu? Abych se znovu vrátila k uvadání a měla pocit, že umírám. A tak jsem stále mezi životem a smrtí.

Když jsem pak plavala v obrovském moři bolesti z toho, že jsem Ho ztratila, můj sladký Ježíš se pohyboval v mém nitru a zjevoval se v modlitbě. Spojila jsem se s Ním v modlitbě a On mi řekl: "Má dcero, při stvoření člověka jsem kolem něj vytvořil vzduch těla a vzduch duše: přirozený vzduch pro tělo a vzduch mé Vůle pro duši. Myslíš si, že pouze přirozený vzduch, který je vzduchem, má tu ctnost, že dává člověku dýchání a sílu, výživu, svěžest a vegetaci celé přírodě? I když to není vidět, vzduch má vše ve své moci a stává se životem každé stvořené bytosti. V podstatě každý člověk cítí potřebu vzduchu a vzduch ho provází všude, v noci i ve dne; proniká do tlukotu srdce, do krevního oběhu, všude. Ale víte, proč obsahuje tolik ctností? Protože Bůh do vzduchu vložil veškerou podstatu dober, která produkuje, tedy výživnou, dýchací, vegetativní sílu a podobně. Obsahuje jakoby mnoho semen všech dober, která uzavírá.

Jestliže byl vzduch potřebný pro zachování celé přírody, byl potřebný i pro zachování duchovní přírody, tedy každé duše. A má Dobrota nechtěla duši svěřit nebo nepřímou vytvořit jiný vzduch, nýbrž sama má Vůle se chtěla stát vzduchem pro duši, aby se vši podstatou dober, která obsahuje, pronikla do hloubi duše jako neviditelný vzduch, který vniká do všeho, a přinesla jí božskou výživu, vegetaci, dýchací ctnost všeho, co je z výsosti, nepřemožitelnou sílu, plodnost všech ctností a každého dobra. Mělo by dojít k soutěži: tělo dýchá přirozený vzduch a duše dýchá vzduch mé Vůle. A přece je tu dost k pláči! Cítí-li lidé nedostatek přirozeného vzduchu, opatřují si ho s veškerým úsilím tím, že vystupují do vysokých hor; vyjadřují lítost nad nedostatkem vzduchu; dychtivě po něm touží. Na druhé straně nemají jedinou myšlenku ani stesk po vzduchu mé Vůle, i když jsou nuceni být jakoby nasáklí vzduchem mé Vůle. Ale tento balzamující a posvěcující vzduch, nemilovaný a odmítaný tvory, nemůže do duše umístit dobra, která obsahuje, a je nucen zůstat tam obětován, neschopen uskutečnit Život, který obsahuje.

Proto tě, má dcero, vyzývám - chceš-li, aby v tobě má Vůle naplnila své záměry, vždy dýchej vzduch mé Vůle, aby v tobě při dýchání žil božský Život a vedl tě k pravému účelu, pro který jsi byla stvořena."

27. listopadu 1924

O neměnnosti Boha a proměnlivosti tvorů. Příčinou této proměnlivosti je vůle člověka.

Přemýšlela jsem o neměnnosti Boha a proměnlivosti tvorů. Jaký rozdíl! Zatímco jsem o tom přemýšlela, můj vždy laskavý Ježíš se pohnul v mém nitru a řekl mi: "Má dcero, podívej se: není jediného bodu, kde by má Bytost nebyla přítomna. Nemám žádné místo, kde bych nemohl žít, ani napravo, ani nalevo, ani vzadu. Není jediné prázdné místo, které by nebylo naplněno Mnou. Nenacházím jediný bod, v němž bych nebyl přítomen, a má pevnost se cítí být neotřesitelná: to je má Věčná Neměnnost. Tato nesmírná Neměnnost Mne činí neměnným v rozkoších: co se mi líbí dnes, líbí se mi vždy, jsem neměnným v milování, neměnným ve vládnutí, v chtění. Jakmile jednou něco miluji, těším se a chci, nehrozí, že bych se někdy změnil. Abych se změnil, musel bych omezit svou Nesmírnost - což nemohu a ani nechci. Má Nezměnitelnost je nejkrásnější svatozáří, která korunuje

mou hlavu, rozprostírá se pod mýma nohama a vzdává věčný hold mé Nezměnitelné Svatosti. Řekni mi: je snad nějaký bod, v němž mě nenacházíš?" "Ne," odpověděla jsem.

Zatímco to říkal, tato božská Neměnnost se objevila před mou myslí. Ale kdo může říci, co jsem pochopila? Bojím se, abych neřekla nesmysl, a tak jdu dál. Když tedy mluvil o proměnlivosti stvoření, vyjádřil se takto: "Ubohé stvoření! Jak maličké je její místečko! A jak je maličké, tak její místo není ani stabilní a pevné: dnes je na jednom místě, zítra je vrženo na jiné. To je také důvod, proč dnes miluje, má rádo jednu osobu, jeden předmět, jedno místo; zítra se změní a možná dokonce pohrdne tím, co včera mělo rádo a milovalo. Ale víte, co činí ubohého lidského tvora proměnlivým? Jeho lidská vůle ho činí nestálého v lásce, v radostech, v dobru, které koná. Lidská vůle je jako prudký vítr, který stvořením při každém nárazu pohne jako prázdnou třtinou - tu doprava, tu doleva. Proto jsem při jeho stvoření chtěl, aby žilo z mé Vůle - aby, zadržujíc tento prudký vítr lidské vůle, učinila ho pevnou v dobru, stabilní v lásce, svatou v práci. Chtěl jsem ho nechat žít na nesmírném území své Nepohnutelnosti. Ale to stvoření nebylo spokojené: chtělo své malé místečko, a tak se stalo zábavou sebe sama, druhých i svých vlastních vášní. Proto se modlím a prosím stvoření, aby přijalo tuto Mou Vůli, aby ji učinilo svou vlastní, aby se mohlo vrátit do oné Nezměnitelné Vůle, z níž vzešlo, a aby už nebylo nestálé, ale stabilní a pevné.

Nezměnil jsem se: čekám na něj, toužím po něm, chci jej mít stále ve své vůli."

1. prosince 1924

Jak Boží Vůle, odmítnutá tvory, pociťuje smrt odmítnutého dobra.

Cítila jsem se rozhořčena na nejvyšší míru, a když jsem se modlila, plakala jsem nad svým těžkým osudem, že jsem byla zbavena Toho, který utvářel celý můj život. Můj stav je nenapravitelný, nikdo se nade mnou nepohne, aby mě litoval - vše je nespravedlnost. A kdo by pak byl pohnut k soucitu se mnou, když Ten, který je zdrojem soucitu, mi ho odpírá?

Když jsem plakala a naříkala, ucítila jsem, jak mě Ježíš uchopil za ruce a zvedl mě do výšky: "Pojďte všichni, abyste viděli tak velkou scénu, jakou jsme ještě nikdy neviděli ani v nebi, ani na zemi: duši, která neustále umírá z čisté lásky ke Mně."

Při těchto Ježíšových slovech se otevřela nebesa a celá nebeská hierarchie na mě pohlédla. I já jsem se na sebe podívala a viděla jsem svou ubohou duši, jak chřadne a umírá jako květina, která se má sklonit nad svým vlastním stonkem. Ale zatímco jsem umírala, tajná ctnost mi vdechla život. Bohužel! Možná je to trestající spravedlnost Boží, která mě spravedlivě trestá. Můj Bože! Můj Ježíši, smiluj se nade mnou! Slituj se nad ubohým umírajícím! Mám nejtěžší osud ze všech ubohých smrtelníků: zemřít, aniž bych mohla zemřít!

A tak mě můj sladký Ježíš téměř celou noc držel v náručí, aby mi dodal sílu a pomohl mi v mé agónii. Myslela jsem si, že se nade mnou konečně slituje a vezme mě s sebou, ale marně! Poté, co mě docela rozveselil, mě opustil se slovy: "Má dcero, Má Vůle přijímá neustálé umírání ze strany tvorů. Je Životem a jako Život chce dávat život světla, ale tvor toto světlo odmítá, a protože ho nepřijímá, toto Světlo tvorů umírá a má Vůle pociťuje bolest ze smrti, kterou tvor tomuto Světlu dal. Má Vůle chce dát poznat vlastnosti a ctnosti, které obsahuje, ale tvor toto poznání odmítá; a tak pro tvora má Vůle umírá tomuto poznání a vlastnostem a ctnostem, které má Vůle obsahuje, a má Vůle pociťuje bolest ze smrti, kterou tvor dal ctnostem a vlastnostem mé Vůle. Stejně tak, chtěla dát lásku a není-li přijata, pociťuje smrt danou lásce; chce-li dát svatost, milost, pociťuje jako přijetí od tvora smrt svatosti a milosti, kterou chce dát. Je to tedy neustálá smrt, kterou pociťuje jako danou dobru, které chce dát. A pak, necítíš v sobě neustálou smrt, kterou trpí má Vůle? Tím, že v Ní žiješ, jsi nucena jakoby přirozeně se podílet na těchto smrtích, které má Vůle trpí, a žít ve stavu nepřetržité agónie."

Když jsem to uslyšela, řekla jsem: "Ježíši, má Lásko, nezdá se mi, že by to tak bylo, to tvůj nedostatek mě zabíjí, bere mi život, aniž bych kvůli němu zemřela.

A Ježíš: „Má dcero, právě žítí v mé Vůli znamená toto: není jediná bolest, kterou má Vůle přijímá od tvorů a kterou by nesdílela s duší, která v ní žije."

8. prosince 1924

O Neposkrvněném početí: jak největším zázrakem bylo neustálé vylévání Boží Vůle na Ni.

Přemýšlela jsem o Neposkrvněném početí mé svrchované Královně Maminky a rozjímalá o něm. Do mysli se mi vlévaly vlastnosti, krásy a zázraky Jejího Neposkrvněného početí - zázrak, který předčí všechny

ostatní zázraky, jež Bůh učinil v celém stvoření. Když jsem o tom přemýšlela, řekla jsem si: "Velký je zázrak Neposkvrněného početí, ale moje Nebeská Maminka neměla během svého početí žádnou zkoušku: všechno jí bylo příznivé, jak ze strany Boha, tak ze strany Její přirozenosti, kterou stvořil Bůh, tak šťastná, tak svatá, tak privilegovaná. V čem tedy spočívalo Její hrdinství a Její zkouška? Jestliže anděl nebyl zproštěn zkoušky - ani Adam v Edenu -, měla být Královna všech sama zproštěna a nezasloužit si nejkrásnější svatozář, kterou by jí zkouška vložila na Její vznešenou hlavu Královny a Matky Božího Syna?"

Zatímco jsem o tom přemýšlela, můj rozkošný Ježíš, který se pohyboval v mém nitru, mi řekl: "Má dcero, nikdo pro Mne nemůže být přijatelný bez zkoušky. Kdyby nebylo zkoušky, měl bych matku otrokyni, ne svobodnou; a otroctví nevstupuje do Našich vztahů ani do Našich skutků, ani se nemůže podílet na Naší svobodné lásce. Moje Maminka měla Svou první zkoušku od prvního okamžiku Svého početí. Jakmile učinila svůj první rozumový úkon, poznala svou lidskou vůli na jedné straně a Boží vůli na straně druhé a bylo jí ponecháno právo přilnout ke kterékoli z těchto dvou vůlí. A aniž by ztratila jediný okamžik, s vědomím veškeré intenzity oběti, kterou přináší, nám dala svou vůli, aniž by ji chtěla kdykoli znovu poznat; a my jsme jí dali svou jako dar. A do této výměny darování vůle na obou stranách se vlily všechny vlastnosti, krásy, zázraky, nesmírná moře milosti Neposkvrněného početí nejprivilegovanějšího ze všech tvorů.

Vždycky je to vůle, kterou jsem zvyklý testovat. Všechny oběti, dokonce i smrt, které by ke Mně nesměřovaly z Mé Vůle, by Mě znechutily a nepřitáhly by ani Můj pohled.

Chceš však vědět, co bylo největším zázrakem, který jsme vykonali v tomto stvoření, tak svatém, a největším hrdinstvím tohoto stvoření, tak krásným, že se mu nikdo nikdy nebude moci vyrovnat? Ona začala svůj život s Naší Vůlí a s Naší Vůlí v něm pokračovala a naplnila ho. Dá se tedy říci, že ho naplňovala od chvíle, kdy ho začala, a že ho začala tam, kde ho naplňovala; a Naším největším divem bylo, že v každé Její myšlence, slově, dechu, úderu srdce, pohybu a kroku se na Ni vylila Naše Vůle a nabídla Nám hrdinství božské a věčné myšlenky, slova, dechu, úderu srdce, které v Ni působilo. To Ji povzneslo tak vysoko, že čím jsme My byli od přirozenosti, byla Ona z milosti. Všechny Její ostatní vlastnosti, Její výsady, Její samotné Neposkvrněné početí, by nebyly ničím ve srovnání s tímto velkým zázrakem. Ba co víc, právě to Ji utvrzovalo a činilo stabilní a silnou po celý Její život. Má neustálá Vůle, která se na Ni vylévala, Ji činila účastnou na Božské přirozenosti; a Její neustálé přijímání Ji činilo silnou v lásce, silnou v zármutku, odlišnou od všech. Touto Naší Vůlí, která v Ni působila, přitáhla na zem Slovo a semeno Božské Plodnosti, aby bez lidského zásahu počala Člověka a Boha. A Naše Vůle Ji učinila hodnou být Matkou svého vlastního Stvořitele.

Proto stále trvám na tématu Mé Vůle, protože Má Vůle udržuje duši krásnou, tak jak vyšla z Našich rukou, a pozvedá ji jako originální kopii jejího Stvořitele. Ať člověk vykoná sebevětší skutky a oběti, pokud v nich není Má Vůle, odmítám je, neuznávám je, není to pro Mne potrava. A ta nejkrásnější díla bez mé Vůle se stávají potravou pro lidskou vůli, pro sebeúctu a chamtivost tvora."

24. prosince 1924

Bolesti Ježíše v lůně Jeho Matky. Jak se celá příroda radovala a hodovala při Ježíšově narození. Jak se tím, že se jednou daroval, daroval navždy. Znamení, že člověk pracuje pro Boha, je pevnost.

Mé dny jsou stále smutnější. Jsem pod krutým tlakem tvrdého nedostatku mého sladkého Ježíše, který na mě doléhá jako smrtící meč, aby mě neustále zabíjel. Ale jak je právě ve fázi, kdy mi zasazuje poslední ránu, aby ji ukončil, nechává ji viset nad mou hlavou; a já čekám na tuto poslední ránu jako na úlevu, abych mohla jít ke svému Ježíši - ale čekám marně! A cítím, jak se má ubohá duše a také má přirozenost stravuje a rozpouští. Ach, za své velké hříchy si nezasloužím zemřít! Jaká bolest! Jaká dlouhá agonie! Ó, prosím, můj Ježíši, smiluj se nade mnou! Ty jediný znáš můj trýznivý stav. Neopouštěj mě, nenechávej mě na pospas sobě samému!

V tomto stavu jsem cítila, že jsem mimo sebe, v nejčistším světle, a v tomto světle jsem viděla Královnu Maminku a Ježíška v jejím panenském lůně. Ó Bože! V jak smutném stavu se nacházelo mé rozkošné Děťátko! Jeho malé lidství bylo znehybněné; Jeho malé nožičky a ručičky byly nehybné, bez sebemenšího pohybu. Nemělo prostor ani k otevření očí, ani k volnému dýchání. Jeho nehybnost byla taková, že se zdálo, že je mrtvé, a přitom bylo živé. Říkala jsem si: "Kdo ví, jak můj Ježíš v tomto stavu trpí! A jak moc trpí Jeho milovaná Maminka, když vidí Ježíška tak znehybněného ve svém vlastním lůně!"

Zatímco jsem o tom přemýšlela, moje Děťátko mi vzlykajíc řeklo: "Má dcero, bolesti, které jsem vytrpělo v panenském lůně své maminky, jsou pro lidskou mysl nevyčísitelné. Víš však, jaká byla první bolest, kterou

jsem vytrpělo při prvním aktu svého početí a která trvala po celý můj život? Bolest smrti. Mé Božství sestoupilo z nebe jako plně šťastné, nedotknutelné žádnou bolestí a žádnou smrtí. Když jsem vidělo, jak je mé malé Lidství vystaveno bolesti a smrti z lásky k tvorům, pocítilo jsem bolest smrti tak živě, že bych skutečně zemřelo čistou bolestí, kdyby mě síla mého Božství nepodporovala zázračným způsobem, díky němuž jsem cítilo bolest smrti a pokračování života. Pro Mne to tedy vždy byla smrt: Cítil jsem smrt hříchu, smrt dobra ve stvořeních a také jejich přirozenou smrt. Jaká to pro Mne byla krutá muka, po celý můj Život! Já, který jsem obsahoval Život a který jsem byl absolutním pánem samotného Života, jsem se musel podrobit bolesti smrti. Cožpak nevidíte mé malé Lidství, jak nehybně umírá v lůně mé drahé Maminky? A necítíš ty sama, jak těžká a mučivá je bolest z pocitu, že umíráš, aniž bys umírala? Má dcero, právě tvé žití v mé Vůli tě činí účastnou na neustálém umírání na mém Lidství."

A tak jsem strávila téměř celé dopoledne v blízkosti svého Ježíše, v lůně své maminky, a viděla jsem, že když umíral, znovu nabyl života, aby se znovu vydal smrti. Jaká bolest, vidět Ježíška v takovém stavu!

Poté jsem v noci přemýšlela o tom, jak sladké Děťátko vyšlo z mateřského lůna, aby se narodilo mezi nás. Má ubohá mysl bloudila v tajemství tak hlubokém a plném lásky. A můj sladký Ježíš, pohybující se v mém nitru, vztáhl své malé ruce, aby mě objal, a řekl mi: "Má dcero, akt mého narození byl nejslavnostnějším aktem celého stvoření. Nebe a země se cítily ponořeny do nejhlubší adorace při pohledu na mé malé Lidství, které uchovávalo mé Božství jakoby uzavřené ve zdech. A tak se při aktu mého narození odehrával akt ticha, hluboké adorace a modlitby. Moje maminka se modlila, uchváčena silou zázraku, který z Ní vycházel. Modlil se svatý Josef, modlili se andělé a celé stvoření pocíťovalo sílu lásky mé Tvůrčí síly, která se obnovovala sama na sobě. Všichni se cítili poctěni a dostalo se jim opravdové úcty, neboť Ten, který je stvořil, je hodlal použít ke všemu, co potřebovalo Jeho lidstvo. Slunce se cítilo poctěno tím, že muselo dát své světlo a teplo svému Stvořiteli, když poznalo Toho, kdo ho stvořil, svého pravého Pána; a uspořádalo mu hostinu a vzdalo mu poctu tím, že mu dalo své světlo. Země se cítila poctěna, když Mě cítila ležet v jeslích; cítila se dotčena Mými něžnými údy a radovala se z radosti s ohromnými znameními. Všechno stvoření, všechny stvořené bytosti, spatřily ve svém středu svého pravého Krále a Pána; a cítíc se poctěno, chtělo Mi každé z nich dát co samo vlatnilo: voda chtěla uhasit žízeň; ptáci Mě chtěli svým trylkováním a zpěvem rozveselit; vítr Mě chtěl pohladit; vzduch Mě chtěl políbit, každé Mi chtělo vzdát svůj nevinný hold.

Jen muži, nevděční, i když všichni v sobě cítili něco neobvyklého - radost, silnou moc - se zdráhali a dusili v sobě veškerou svou aktivitu. Ačkoli jsem je volal se slzami, se sténáním a vzlykáním, nepohnuli se, až na několik pastýřů. A přece jsem přicházel na zem právě kvůli člověku! Přicházel jsem, abych se mu daroval, abych ho zachránil a přivedl zpět do své nebeské vlasti. Proto jsem se celým svým zrakem díval, zda přede Mne předstoupí, aby přijal velký dar Mého Božského a lidského Života. Vtělení tedy nebylo ničím jiným než vydáním Sebe sama na milost a nemilost stvoření. Při Vtělení jsem se dal na milost své drahé Mamince; když jsem se narodil, přidal se i svatý Josef, kterému jsem dal dar svého Života. A protože mé skutky jsou věčné a nepodléhají konci, toto Božství, toto Slovo, které sestoupilo na zem, se ze země nikdy nevzdálilo, aby mělo možnost se neustále dávat všem tvorům. Dokud jsem žil, dával jsem se nezjeveným způsobem; a pak, několik hodin před smrtí, jsem učinil velký zázrak, když jsem se zanechal ve Svátosti, aby ten, kdo mě chce, mohl přijmout velký Dar mého života. Nevěnoval jsem pozornost ani urážkám, které by Mi dali, ani odmítnutí přijmout Mě. Řekl jsem si: "Dal jsem se, nechci se stáhnout, už nikdy. Ať si se Mnou dělají, co chtějí, vždycky jim budu patřit a budu jim k dispozici".

Dcero, taková je povaha pravé Lásky, taková je práce Boha: pevnost a neustupování za cenu jakýchkoli obětí. Tato pevnost v mých skutcích je mým vítězstvím, největším z mé slávy; a to je znamení, podle kterého poznáme, zda stvoření pracuje pro Boha: pevnost. Duše nehledí ničemu a nikomu do tváře - ani bolestem, ani sobě, ani sebeúctě, ani tvorům. I kdyby ji to mělo stát život, hledí jen na Boha, z lásky k němuž se dala do práce; a cítí se vítězně, když z lásky k němu přináší oběť svého života.

Nebýt pevný patří k lidské povaze a k lidskému způsobu práce. Nebýt pevný je práce vášní a s vášněmi. Proměnlivost je slabost, je to zbabělost a není v povaze pravé lásky. Proto musí být pevnost vodítkem při práci pro Mne. Proto se ve svých dílech nikdy neměním: ať už jsou události jakékoli, když je dílo jednou vykonáno, je vykonáno navždy."

4. ledna 1925

Jak celé nebe vychází vstříc duši, která splyne s Boží vůlí. Jak do ní všichni chtějí vložit své skutky a jak se formuje vznešené mučednictví duše.

Po celém dni jsem si říkala: "Co mi ještě zbývá udělat? A ve svém nitru jsem uslyšela: "Musíš udělat to nejdůležitější - svůj poslední čin, kterým se spojíš s Boží vůlí."

A tak jsem podle svého obvyklého způsobu začala celou svou ubohou bytost slévat v Nejvyšší vůli, a když jsem tak činila, zdálo se mi, že se otevírají nebesa a já jsem vyšla vstříc celému nebeskému dvoru a celá nebesa se ke mně přiblížila. A můj sladký Ježíš mi řekl: "Má dcero, splynutí s Mou Vůlí je nejslavnostnějším činem, největším, nejdůležitějším v celém tvém životě. Splynout s mou Vůlí znamená vstoupit do sféry Věčnosti, obejmout ji, políbit ji a přijmout vklad dober, která Věčná Vůle obsahuje. Ba co víc, když duše splyne s Nejvyšší Vůlí, všichni jí jdou vstříc, aby jí předali všechna dobra a slávu, kterou mají. Andělé, svatí, samotné Božství, ti všichni komunikují s vědomím, že komunikují v téže Vůli, v níž je vše v bezpečí. Ba co víc, přijímáním těchto dober je duše svými činy v Božské Vůli rozmnožuje a vrací celému nebi dvojnásobnou slávu a čest. Proto splynutím v Mé Vůli uvádíš do pohybu Nebe i zemi. Je to nový svátek pro celé Nebe.

A protože spojit se v Mé Vůli znamená milovat a dávat, pro každého a pro všechny, aniž bych kohokoli vylučoval v Mé Dobrotě, vkládám do duše ve Svě Vůli - dobra všech a všechna možná dobra, která v sobě mám. Nemůže být ani nedostatek místa, kam by bylo možné všechna dobra umístit, protože má Vůle je nesmírná a je schopna přijmout vše. Kdybyste věděli, co děláte a co se děje, když splynete s mou Vůlí, dychtivě byste po tom toužili neustále.

Potom jsem přemýšlela, jestli jsem měla napsat to, co je napsáno výše, nebo ne. Nepovažovala jsem to za nutné ani za důležitou věc; tím spíš, že mi poslušnost nedala žádný příkaz, abych to udělala. A můj sladký Ježíš, který se pohyboval v mém nitru, mi řekl: "Má dcero, jak by mohlo být nedůležité dát najevo, že splynutí s mou Vůlí znamená žít v ní? Duše, která splyne s mou Vůlí, dostává jako do zálohy všechna má božská a věčná dobra. Sami svatí mezi sebou soutěží, aby uložili své zásluhy do duše splynulé v mé Vůli, protože v ní cítí Slávu, Moc mé Vůle a cítí se božsky oslaveni malostí stvoření.

Poslouchej, má dcero: žít v Mé Vůli předčí svými zásluhami i mučednictví. Mučednictví zabíjí tělo, ale život v mé Vůli znamená, že bytost zabíjí svou vlastní vůli božskou rukou, a to jí dává vznešenost božského mučednictví. A pokaždé, když se duše rozhodne žít v mé Vůli, moje Vůle připravuje úder, aby zabila lidskou vůli, a tvoří ušlechtilé mučednictví duše. Aby však bylo možné dosáhnout tohoto šťastného stavu, musí být lidská a božská vůle svázány dohromady: jedna musí uvolnit místo druhé a lidská vůle se musí spokojit s tím, že zůstane vyhaslá pod mocí božské vůle. Proto pokaždé, když se odhodláte žít v Mé Vůli, odhodláte se podstoupit mučednictví své vůle.

Chápete tedy, co to znamená splynout s Mou vůlí? Znamená to být neustálým mučedníkem mé Nejvyšší vůle. A ty si myslíš, že je to malicherné nebo nedůležité?"

22. ledna 1925

Jak je Lidství našeho Pána novým Sluncem duší, které svým Světlem pokrývá všechny činy tvorů.

Můj život pokračuje uprostřed hořkostí pro nedostatek mého sladkého Ježíše. Nevím, jak mohu žít. Cítím noční můru, která mě drtí. Sama moje přirozenost, když vidí, že je zbavena Toho, který ji jako jediný kdysi podporoval, by se nejraději rozplynula. A tak teď cítím, jak se mi vykloubily kosti, teď se mi uzavírají kanály v žaludku tak, že nechce přijímat ani vodu, ani potravu. Chudák moje přirozenost, bez Ježíše se chce ohnout a rozpustit! Ale když už se má rozpustit, mocná síla a silná ruka mě stiskne, znovu složí mé vykloubené kosti, otevře mé kanály a zabrání mému úplnému zničení. Ó Bože, jaká bolest! Slituj se nad mým těžkým osudem! Bože můj, ať se ke mně vrátí Ten, který mi dal život, nebo ať Ti moje ubohá příroda vzdá hold smrti, aby se moje ubohá duše vznesla tam, do lůna mého Ježíše, kde se už nikdy nerozdělíme.

Teď, když jsem byla ve stavu smutku - ale kdo ví, po jakém strádání! - můj sladký Ježíš se zjevil v mém nitru, seděl uprostřed něj, celý mlčenlivý, s rukou na čele - celý zamyšlený, osamělý, nikdo mu nebyl nablízku. A i když byl v mém nitru, bylo ve mně tolik prostoru, že jsem od Něho byla daleko a On byl daleko ode mne. A tak jsem byla sama, Ježíš byl sám. Ale za každou cenu jsem se Mu chtěla přiblížit, říct Mu slovo, dělat Mu společnost v Jeho samotě.

Pak, ani nevím jak, se ten prostor zmenšil. Zdálo se mi, že ten prostor je svět a Ježíš je v jeho středu. Zdálo se, že Ježíš má starost o osud světa, který spěje ke své zkáze. Ba co víc, Ježíš vzal bod toho prostoru a položil ho

na mě. Cítila jsem se pod tou tíhou zdrcená, ale byla jsem šťastná, že můj Ježíš, můj Život, je mi nablízku. A tak, když jsem Ho viděla ve své blízkosti, chtěla jsem plakat, abych Ho pohnula k litości nad svým trýznivým stavem; chtěla jsem Mu říct kdoví kolik věcí. Ale ne, jen jsem Mu řekla: "Ježíši, už mě neopouštěj, copak nevidíš, že bez Tebe v tomto vyhnanství nevydržím?" A On, celý Dobrý: "Neopouštím tě, ne, ne. To je špatné vysvědčení, které chceš dát svému Ježíši. Já nikdy nikoho neopouštím. Stvoření se ode Mne stahují, ne Já od nich, spíše jdu za nimi. Nechtěj Mi tedy tuto urážku, že bych tě opustil, už nikdy udělat. A pak, copak jsi neviděla, že jsem byl v tobě, ne mimo tebe; a nejen Já, ale celý svět?" "Ne," odpověděla jsem.

Když jsem se pak dívala na Ježíše, viděla jsem jeho inteligenci jako něco víc než slunce a všechny Ježíšovy myšlenky jako mnoho paprsků, které z tohoto slunce vycházely; a rozšiřovaly se, procházely všemi myšlenkami tvorů, minulými, přítomnými i budoucími. Tyto paprsky se pohybovaly, aby uchopily všechny stvořené inteligence, jako by byly v jejich moci, a nahradily je jako věčná Sláva Otci, úplná náprava všeho a vnuknutí všech dober všem stvořeným inteligencím. Pak mě Ježíš přitáhl k sobě a řekl mi: "Má dcero, toto Slunce, které vidíš v inteligenci mého Lidství, bylo utvořeno mým Božstvím, které mě obdařilo Tvůrčí mocí a vševidoucím pohledem na všechny věci tak, že jsem se stal novým Sluncem duší. A stejně jako slunce, které jsem stvořil pro dobro přírody, pokrývá svým světlem celou zemi, aniž by někomu upíralo účinky svého světla, i když se nepohybuje z nebes, ale vypouští ze svého středu paprsky, které přinášejí na zem dobra, jež slunce obsahuje - stejně tak, aniž by se ode Mne vzdálilo, se svým nedostupným světlem ve Mně mé Božství utvořilo paprsky Světla. A tyto paprsky procházely všemi a vším; a tak jsem v každém okamžiku procházel každou myšlenkou, slovem a činem všech tvorů a stával se věčnou Slávou mého Otce za každou myšlenku, čin, slovo atd. všech lidských pokolení. Zatímco stoupalo k Nebeskému Otci, toto světlo sestupovalo, aby jakoby ve své moci uchopilo všechny lidské činy, aby je osvětlilo, zahřálo a napravilo. Proto nad každým lidským činem visí světlo, které mu chce nepřetržitě konat dobro.

Bylo to pro mě jakoby přirozené. Ty, má dcero, nemáš takovou moc, abys ze všech činů udělala jeden jediný, jako jsem to udělal já. Proto z Mé vůle projdeš každý z mých paprsků, jeden po druhém, a postupně budeš následovat stejnou cestu jako Mé Lidství."

Tak jsem se snažila projít prvním paprskem, pak druhým a tak dále, s ostatními. Ale - ach, síla Boží vůle! - zatímco jsem procházela těmito paprsky, byla jsem tak malá, že se zdálo, že jsem se stala atomem; a tento atom byl tu v Božské inteligenci, procházející inteligencemi tvorů; tu ve Slově, tu v Božském pohybu, procházejícím slovy a pohyby tvorů; a tak dále se všemi ostatními. A Božství, vidouc mou krajní malost ve Svě Inteligenci, ve Svém Slově a ve Svém Pohybu, uchváčeno láskou k mé malosti, zůstalo uchváčeno a potěšeno, řeklo: "Tato nepatrnost Nás uchvacuje, a když vidíme, jak vstupuje do samotných Našich činů, aby je konala spolu s Námi, aby je roznášela na všechny, cítíme takovou radost a takové uspokojení z toho, že přijímáme Naši vlastní Slávu, že jí s veškerou Svou láskou dáváme svobodu, aby do Nás vstoupila, aby mohla působit spolu s Námi."

Když jsem to slyšela, cítila jsem se celá zmatená a řekla jsem si: "Nic nedělám, to Boží vůle mě nese ve svém náručí. Proto všechna sláva patří Jeho Obdivuhodné Vůli.

27. ledna 1925

Tak jako věci stvořené Bohem z Něj nevycházejí, protože Božská Vůle se stává jejich potravou a uchováním, totéž se děje i duši, která žije v Božské Vůli.

Když jsem se vtělovala do Svaté Boží Vůle, pomyslela jsem si: "Dříve, když jsem se vtělovala do Svaté Nejvyšší Vůle, byl Ježíš se mnou a já jsem do ní vstupovala spolu s Ním; proto bylo vtělovat se do ní skutečností. Teď Ho však nevidím, a tak nevím, zda do Věčné Vůle vstupuji, či nikoli. Při utváření úkonu vstupu do Boží Vůle si připadám spíše jako ten, kdo odříkává malou lekci, naučenou nazpaměť, nebo že ta slova o vstupu jsou jen způsob, jak něco říct, jsou to jen prázdná slova.

Když jsem o tom přemýšlela, můj rozkošný Ježíš se pohnul v mém nitru, vzal mě za ruku, vystrčil mě do výšky a řekl mi: "Má dcero, musíš vědět, že ať už Mě vidíš nebo ne, pokaždé, když se spojíš s Mou Vůli, ze svého nitra tě vezmu za ruku a vystrčím tě vysoko a z nebe ti podám svou druhou ruku, abych tě vzal za druhou ruku a vytáhl tě do Našeho středu, do Naší nekonečné Vůle. Proto jsi mezi mýma rukama, v mém náručí.

Musíš vědět, že všechny činy vykonané z Naší vůle vstupují do prvotního aktu, kdy jsme stvořili všechny bytosti. A úkony stvoření, které líbají Nás - protože Jedna je Vůle, která těmto úkonům dává život -, se rozptýlují ve všech stvořených věcech, stejně jako je všude rozptýlena Naše Vůle; stávají se návratem lásky - neustálým

uctíváním a slávou za vše, co jsme ve stvoření poskytli. Pouze to, co se děje v Naší Vůli, nám začíná téměř spolu s Námí přinášet návrat věčné lásky, adoraci božským způsobem, slávu, která nikdy nekončí.

A protože láska, kterou cítíme ke všem věcem, jež jsme stvořili, je tak veliká, že jsme jim nedovolili odejít z Naší vůle, zůstaly všechny u Nás tak, jak jsme je stvořili, a Naše vůle se stala uchováním a výživou celého stvoření. Proto všechny věci zůstávají stále nové, svěží a krásné - ani podstata žádné z nich se nezvětšuje ani nezmenšuje, neboť byly Všechny stvořeny Námí dokonale, a proto nepodléhají žádné změně: všechny si totiž zachovávají svůj původ, neboť se nechávají žít a uchovávat Naší Vůli a zůstávají kolem Nás, aby opěvovaly Naši slávu. Ale nešťastně tak nečiní stvoření rozumu, když se hříchem odděluje od Naší Vůle.

Nyní dílo stvoření v Naší vůli vstupuje do Našich skutků a Naše vůle se stává potravou, uchováním a činem samotného skutku stvoření. Tyto úkony vykonané v Naší Vůli tvorem se umisťují kolem Nás a přelévají se do všech stvořených věcí, opěvují Naši věčnou slávu.

Jak odlišná je Naše práce a láska, s níž působíme, od práce stvoření! V Nás je Naše láska k dílu, které konáme, tak velká, že nedovolíme, aby se dostalo mimo Nás, aby neztratilo nic z krásy, s níž bylo stvořeno. Na druhou stranu, pokud stvoření rozumu vykoná dobré dílo, nebo dokonce jeden ctnostný skutek, není schopno si ho u sebe ponechat. Naopak, stvoření mnohdy ani neví, co se s jejím dílem stalo, zda se neušpinilo, nebo zda ho nezmenšili na hadr, což je známka jeho malé lásky k vlastním skutkům. A protože stvoření kvůli hříchu vyšlo ze svého základu - tedy z prvotní Boží vůle, z níž má původ -, ztratilo pravou lásku k Bohu, k sobě samému i ke svým dílům.

Chtěl jsem, aby člověk byl v mé vůli z vlastní vůle, ne násilím, protože jsem ho miloval víc než všechny ostatní stvořené věci, a chtěl jsem, aby byl jako král uprostřed mých děl. Ale člověk, nevděčný, chtěl vyjít ze svého původu; proto se proměnil a ztratil svou svěžest a krásu a podléhal změnám a neustálým proměnám. A jakkoli ho vyzývám, aby se vrátil do svého původu, hraje si na hluchého a předstírá, že Mě neslyší. Má láska je však taková, že na něj stále čekám a nepřestávám ho volat."

8. února 1925

Jak je každá duše příbytkem Boží Vůle. Jak Ona poroučí a vládne. Naopak, pokud Ona nevládne, stává se Božská Vůle jakoby cizí.

Dnes ráno se můj sladký Ježíš projevil v takovém utrpení, že mou ubohou duši pohltil soucit. Měl vykloubené všechny údy a hluboké rány, tak rozjitřené, že Ježíš sténal a svíjel se hořkou bolestí. Postavil se do mé blízkosti, jako by mi chtěl dovolit sdílet Jeho bolesti. Pouhým pohledem na Něj jsem cítila, jak se Jeho bolesti odrážejí ve mně, a Ježíš, celý dobrý, mi řekl: "Má dcero, už to nemohu vydržet. Dotkni se mých krvácejících ran, abys je zklidnila; dej na ně polibek své lásky, aby tvá láska zmírnila křeč, kterou cítím. Tento můj stav, tak bolestný, je pravým obrazem způsobu, jakým se má Vůle ocitá uprostřed tvorů. Je uprostřed nich, ale jakoby oddělená, protože oni konají svou vůli, nikoliv mou, zůstává ta moje jakoby vykloubená a zraněná tvory. Proto sjednoť svou vůli s Mou a ulev Mé vykloubenosti.

Přitiskla jsem ho k sobě a políbila rány na jeho rukou. Ach, jak byly rozdrásané kvůli mnoha skutkům, třeba i svatým, které však nemají původ v Boží vůli, aby utišily Jeho bolest. Stiskla jsem je mezi dlaněmi a Ježíš mi vše dovolil, ba co víc, chtěl to, a tak jsem totéž udělala i s ostatními ranami, a to do té míry, že se mnou zůstal téměř celé dopoledne. Nakonec, než mě opustil, mi řekl: Ale víš, kdo mě může uklidnit a znovu spojit mé vykloubené kosti? "Má dcero, uklidnila jsi mě, cítím, že mé kosti jsou na svém místě. Ta, která v sobě nechá vládnout Mou Vůli. Když duše odloží svou vůli stranou a nedá jí ani jeden životní úkon, má Vůle působí v duších jako pán; vládne, přikazuje a vede. Je to, jako by byla ve svém vlastním domově, tedy v mé nebeské vlasti. A tak, jsa doma, jednám jako pán, disponuji, dávám ze svého, protože jelikož je to můj příbytek, mohu do něj umístit, co chci, udělat z něj, co chci, a dostává se mi té největší cti a slávy, jakou mi stvoření může dát. Naproti tomu ta, která chce konat svou vlastní vůli, sama vystupuje jako pán; ona disponuje, ona přikazuje a moje Vůle zůstává jako chudý cizinec, opomíjená a při činnosti dokonce opovrhovaná. Chtěl bych dát ze svého, ale nemohu, protože lidská vůle mi nechce dát své místo. I ve svatých věcech chce být vůdčí a já nemohu nic umístit ze svého. Jak nepříjemně se cítím v duši, která nechává vládnout svou vlastní vůli!

Stává se to jako otci, který jde navštívit jednoho ze svých synů, který je daleko, nebo příteli, který jde za jiným přítelem. Když zaklepe, otevrou se dveře, ale je přijat chladně; zůstane tam v první místnosti; nikdo mu nepřipraví oběd ani postel, aby si mohl odpočinout. Není mu dovoleno sdílet radosti toho domu, ani se mu nikdo

nesvěří s jeho bolestmi. Jaká urážka! Jaký smutek pro toho otce nebo přítele! Pokud mu přinesl poklady, aby ho potěšil, nemá chuť nic dávat a odchází probodnut v hloubi srdce.

Vše opačné se děje v duši, která v sobě nechá vládnout Mou Vůli. Představte si zde nejmilovanějšího syna, který, když uslyší, že někdo klepe, otevře dveře a spatří svého otce, po němž tolik toužil. Obejme ho, políbí, představí a celý dům připraví pro hostinu, nechá mu připravit nejlepší jídlo a nejměkčí z postelí. Ba co víc, dává mu plné panství nad celým domem i nad sebou samým. Představte si totéž s přítelem vůči příteli, nejmilejšímu a velmi toužebně očekávanému. To je čest, láska, podřízenost syna vůči vlastnímu otci; a to je pravá náklonnost a úcta vášnivého přítele vůči nejlepšímu příteli. V tomto případě se všechny poklady, které otec přinesl pro svého syna, všechny dary, které přítel přinesl pro svého věrného přítele, nevrátí zpět, ale všechny se vysypou na klín syna od otce, který byl tak laskavě přijat, a od milujícího přítele na klín jeho drahého přítele, od něhož byl s takovou láskou přijat a dobře se k němu choval.

Taková je má Vůle: přichází z Nebe, aby přebývala v duších. Blahoslavená je duše, která ji přijme a nechá ji vládnout. Ale nešťastné jsou mnohé jiné, které Ji nechtějí přijmout a nechtějí, aby v nich vládla, a nechávají Ji venku jako cizince a chudáka. Má Vůle však neodchází, i když Mě drží jako cizince: zůstávám uprostřed nich a čekám, abych jim dal svá dobra, své milosti a svou Svatost."

15. února 1925

Stejně jako Boží Vůle v nebi potvrzuje, blahoslaví a přináší štěstí, na zemi působí v duši a tvoří v ní věčné vlny, které vše zaplavují.

Odevzdávala jsem se celá do Nejsvětější vůle Boží a v tomto úplném a plném odevzdání jsem v sobě cítila nové nebe, božský vzduch, který do mě vléval nový život. A můj vždy obdivuhodný Ježíš, pohybující se v mém nitru, jako by ke mně rozpráhl svou náruč, aby mě přijal a ukryl v sobě a umístil mě pod toto nové nebe své Vůle, které ve mně svou milostí vytvořil. S velkým uspokojením jsem vdechovala balzamický a sladký vzduch Jeho Nejsvětější Vůle a uchváčena úžasem jsem řekla: "Má Lásko, můj Ježíši, jak krásné je nebe Tvé Vůle! Jak příjemné je být pod Ní! Ó, jak osvěžující a spásný je její nebeský vzduch!

A Ježíš, který mě k sobě ještě více přitiskl, mi řekl: "Dcero mé vůle, každý čin v mé vůli je nové nebe, které se rozprostírá nad hlavou duše, jedno krásnější než druhé. Vzduch těchto nebes je božský a přináší s sebou Svatost, Lásku, Pevnost a obsahuje všechny chutě dohromady. Proto je v nich cítit balzamický a sladký vzduch. Má Vůle v nebesích potvrzuje, blahořečí, přináší štěstí a proniká všude; vše v sobě proměňuje a zbožšťuje. Zatímco v duši, která vlastní tato nová nebesa Mé Vůle na zemi, působí, a jak působí, těší se z rozšiřování nových nebes. Proto má Vůle působí více v duši poutníka než v nebeském Jeruzalémě. Tam nahoře jsou díla svatých dokončena - už není co dělat, zatímco zde má moje Vůle v duši, v níž vládne, stále co dělat. Proto chce všechno pro sebe a nechce ponechat ani jeden úkon její lidské vůli, protože chce vykonat mnoho a za každý úkon, který by ponechala lidské vůli, by nerozšířila ještě jedno nebe a bylo by to pro ni o jedno dílo méně. Ach, vy nevíte, co se děje v duši, když dává Mé Vůli veškerou volnost, aby v ní působila.

Představte si moře, když se vlny zvednou tak mocně a vysoko, že jejich síla vynese i ryby - tak vysoko, že je lze vidět v těchto vlnách, vyzdvížené silou bouře, která je vynese z mořských hlubin - z jejich obyčejného příbytku, aby se zvedly spolu s vlnami. Vlny je přemohly a oni nebyli schopni odolat jejich síle, zatímco bez moci bouřlivých vln nevědí, jak vyjít ze svého příbytku. Ach, kdyby moře mělo neomezenou moc, nechalo by všechnu vodu přetéct ze svých hranic a vytvořilo by gigantické vlny; a všechny ryby, jimi přemožené, by všechny vylezly ven.

Ale co nemůže udělat moře, protože jeho síla je omezená, udělá moje Vůle, která činí činy duše svými vlastními, působí v ní, tvoří v ní své věčné vlny a v těchto vlnách vše přemáhá. V těchto vlnách lze spatřit vše, co vykonalo mé Lidství, skutky mé Nebeské Maminky, skutky všech svatých a vše, co vykonalo samo Božství. Vše je uvedeno do pohybu. Má Vůle je víc než moře; Naše díla a díla svatých lze symbolizovat rybami, které žijí v moři.

Když Moje Vůle působí v duši a také mimo duši, vše, co je v Ní obsaženo, se pohybuje, povstává a všechna díla se dávají do pořádku, aby Nám opakovala slávu, lásku, uctívání. Procházejí před Nami jako v průvodu a říkají Nám: Jsme Tvoje díla. Jsi velký a mocný, protože jsi nás stvořil tak krásné.

Má vůle v sobě zahrnuje vše krásné a dobré, a když působí, bere vše sebou, aby nechyběl ani jeden skutek ze všeho, co je Naše, a aby Naše sláva byla úplná. A není se čemu divit, protože jde o Věčné Dílo, které se má

uskutečnit v duši. Proto lze Dílo Naší Vůle nazvat věčnou vlnou, která zaplavuje nebe i zemi jakoby v jednom jediném bodě, což znamená naplnění Vůle Nebeského Otce ve všech tvorech a pak se rozlévá na všechny jako nositelka Božského činu, který v sobě obsahuje všechny Božské činy. Ó, jak se nebesa radují, když vidí, jak Věčná Vůle působí v duši! Jelikož jsou skutky duši potvrzeny v Božské Vůli, vidí, jak jejich skutky plynou v tomto Božském Skutku, a cítí, jak se jejich sláva, štěstí a radosti zdvojnásobují.

Proto ti doporučuji, protože jsi malá dcera mé Nejvyšší Vůle, aby ses v každém svém skutku odevzdávala věčným vlnám mé Vůle, abychom tě, až tyto vlny dosáhnou podnože našeho nebeského trůnu, stále více potvrzovali jako pravou dceru naší Vůle a udělovali ti milosti pro tvé bratry a naše děti."

22. února 1925

Jak Bůh při stvoření člověka vytvořil mnoho cest, aby mu usnadnil vstup do Své Vůle, a tedy do Nebeské vlasti.

Přemýšlela jsem o svaté Boží vůli a modlila jsem se ke svému milovanému Ježíši, aby mi svou dobrotou dal milost, abych ve všem plnila jeho nejsvětější vůli. A řekla jsem: "Ty, který miluješ a chceš, aby se Tvá Vůle naplnila, pomoz mi, pomáhej mi a živ mě v každém okamžiku svou Vůlí, aby ve mně nic jiného nemělo život." A tak jsem si řekla: "Ať se stane, co se stane."

Zatímco jsem se modlila, můj sladký Ježíš se pohnul v mém nitru, pevně mě k sobě přitiskl a řekl mi: "Má dcero, jak je Mé Srdce dojata modlitbou toho, kdo hledá pouze Mou Vůli! Slyším ozvěnu své modlitby, kterou jsem konal, když jsem byl na zemi. Všechny mé modlitby se omezovaly na jediný bod - aby se dokonale naplnila Vůle mého Otce, a to jak na mně, tak na všech tvorech. To byla největší pocta pro Mne i pro Nebeského Otce: ve všem plnit Jeho Nejsvětější Vůli.

Tím, že jsem vždy a ve všem plnil vůli Věčného, otevřelo mé Lidství cesty mezi lidskou vůlí a Božstvím, které byly hříchem stvoření uzavřeny. Musíte vědět, že při stvoření člověka vytvořilo Božství mnoho komunikačních kanálů mezi Stvořitelem a stvořením. Tři síly duše byly kanály: inteligence, kanál, aby duše pochopila mou Vůli; paměť, kanál, aby si ji neustále připomínala; a vůle uprostřed těchto dvou kanálů vytvořila třetí kanál, aby duše vlétla do Vůle svého Stvořitele. Inteligence a paměť byly oporou, obranou, silou kanálu vůle, aby neklopýtala ani doprava, ani doleva. Kanálem bylo oko, aby se mohla dívat na krásy a bohatství obsažené v mé Vůli; kanálem byl sluch, aby mohla slyšet volání, harmonie v Ní obsažené; kanálem bylo slovo, aby mohla přijímat nepřetržitě vylévání mého slova "FIAT" a statky, které mé FIAT obsahuje; kanálem byly ruce, aby člověk jejich pozvednutím při práci dosáhl v mé Vůli cíle sjednotit svá díla s díly svého Stvořitele; kanálem byly nohy, aby následovaly kroky mé Vůle; kanálem bylo srdce, touhy, city, aby se naplnily Láskou mé Vůle a spočinuly v ní. Podívej se tedy, kolik kanálů je ve stvoření, aby mohlo vstoupit do mé Vůle, kdyby chtělo.

Všechny kanály mezi Bohem a člověkem byly otevřeny a na základě Naší vůle mu patřily Naše statky. A to spravedlivě, protože byl Naším synem, Naším obrazem, dílem, které vzešlo z Našich rukou a ze žhavého dechu Našeho lůna. Ale lidská vůle, vzpurná, nechtěla užívat práv na statky, které jsme jí dali. Nechtěje plnit Naši vůli, člověk plnil svou vlastní; a tím, že plnil svou vlastní, postavil těmto kanálům mříže a brány; omezil se v ubohém kruhu své vůle; ztratil Naši Vůli a bloudil ve vyhnanství svých vášní, svých slabostí, pod houževnatým nebem, zatíženým hromy a bouřemi. Ubohé dítě, uprostřed tolika zlých věcí, hledané samo sebou! Proto je každý čin lidské vůle překážkou, kterou staví před Mou; je to brána, kterou tvoří, aby zabránil spojení našich vůlí; a komunikace dober mezi nebem a zemí je přerušena.

Mé Lidství, soucítící a milující člověka nekonečnou Láskou, tím, že ve všem plnilo Vůli Mého Otce, udržovalo tyto kanály celé a podnítilo odstranění mříží a zničení bran, které vytvořila lidská vůle, a tak znovu otevřelo kanály pro každého, kdo chce vstoupit do Mé Vůle, aby mu vrátilo ta práva, která jsme člověku dali, když jsme ho stvořili. Kanály jsou nutné k usnadnění cesty; jsou prostředkem k tomu, aby člověk mohl velmi často vykonat malou návštěvu své nebeské vlasti; a vědět, jak krásná je jeho vlast a jak šťastně v ní může člověk žít, milovat ji a toužit po tom, aby se jí zmocnil, a žít tedy odpoután od vyhnanství zde dole. Tyto kanály ve stvoření jsou nezbytné k tomu, aby se velmi často povzneslo ke své pravé vlasti, aby ji poznalo a milovalo. A jestliže duše miluje svou nebeskou vlast, jestliže se staví na cestu v rámci Naší Vůle a koná své malé návštěvy - to je znamení, že duše kráčí po těchto cestách.

To je také znamení pro tebe: copak si nevzpomínáš, kolikrát jsi se vydala na cestu do nebe a pronikla do nebeských krajů, a když jsi je trochu navštívila, brzy tě Má Vůle přiměla sestoupit do vyhnanství; a protože jsi

milovala vlast, vyhnanství se ti zdálo ošklivé a téměř nesnesitelné? Tato láska k nebeské Vlasti, hořkost, kterou jsi pociťoval při životě ve vyhnanství, byla pro tebe dobrým znamením, že je Vláda tvá.

Podívejte se, tak se to děje i s nízkými věcmi tohoto světa. Má-li někdo velký majetek, utvoří si cestu, aby ho často navštěvoval, těšil se z něj, bral si statky, které jsou v něm; a když ho navštěvuje, miluje ho a uchovává si ho ve svém srdci. Na druhé straně, pokud si cestu nevytvoří, nikdy tento majetek nenavštěvuje, protože bez cesty je téměř neproniknutelný, ani na něj nemyslí a nikdy o něm nemluví. To je znamení, že jej nemiluje a že svým majetkem pohrdá; a i kdyby mohl být bohatý, kvůli své špatné vůli je to chudák, který žije v nejubožejší bídě. A tak zde je má Moudrost při stvoření člověka: Chtěl jsem mezi Mnou a ním vytvořit cesty, abych mu usnadnil svatost, jakož i sdělování Našich dober a jeho vstup do nebeské vlasti.

1. března 1925

Jak každý další skutek, který vykonáme v Boží Vůli, je nití lidské vůle, která je spojena s Věčným Světlem a která činí plnějším a intenzivnějším světlo v naší duši.

Cítala jsem se velmi rozhořčená kvůli ztrátě svého sladkého Ježíše. Ach, jak mi chybí moje minulost! Jak Jeho rozkošná přítomnost kdysi činila mou ubohou existenci šťastnou! I uprostřed nejtěžších bolestí pro mě byla moje ubohá postel malým rájem. Spolu se svým rozkošným Ježíšem jsem se cítila jako královna, vládkyně sama sobě, a díky neustálému kontaktu s Ním jsem se cítila jako vládkyně Jeho samotného Božského Srdce. A teď, jak se mé štěstí změnilo! Ba co víc, pokaždé, když Ho hledám a nenacházím, obklopuje mě neštěstí; odtrhává ode mě část mého života, protože jen Ježíš je můj Život, a já stále živěji pociťuji bolesti svého těžkého vyhnanství. Ach, jak je pravda, že ne bolesti a utrpení činí tvora nešťastným, ale spíše dobro, které je hledáno a není nalezeno! A zatímco jsem si **říkala**: "Smiluj se nade mnou! Pojď, povstaň v mé ubohé duši, která je ponořena do hořkých vod tvého nedostatku!", pociťovala jsem, jak se v mém nitru pohybuje mé milované Dobro, můj sladký Život, a vztáhl mi ruce kolem krku a řekl mi: "Má dcero! Má dcero!"

Dávala jsem se na Něj, jak vychází z povrchu světla, a jak Ježíš rozpřahoval ruce, Světlo se rozpínalo za Ním. Toto světlo však nebylo zcela plné; uvnitř téhož Světla bylo vidět prázdnotu. Přesto však v této jakési prázdnotě nebyla tma; jen se zdálo, že je třeba více vláken světla, aby se tato prázdnota zaplnila a aby toto světlo bylo intenzivnější, silnější a jasnější. Při pohledu na Ježíše jsem měla pocit, že znovu povstávám ze smrti do života. Jeho slova: "Má dcero! Má dcero!" změnila mé neštěstí jediným aktem, protože být s Ježíšem a být nešťastná je nemožné. S Ježíšem lze být nanejvýš v utrpení, a to i v těch nejkřutějších bolestech, ale nešťastný nikdy. Ba co víc, zdá se, že pokud je v duši nějaké neštěstí, utíká toto neštěstí z Ježíšovy přítomnosti a dává místo štěstí, které s sebou přináší i v utrpení.

Pak mi řekl: "Neboj se, má dcero, není v tobě žádná temnota, protože jen hřích je temnota, zatímco dobro je světlo. Nevidíš, že jsem vyšel z povrchu světla, z tvého nitra? Ale víš, co je to světlo? Je to veškerá vnitřní práce, kterou děláte. Každý další čin, který uděláte, je další nitkou vaší vůle, kterou svážete s proudem Věčného světla; a tato nitka se mění ve Světlo. Proto čím více činů v Boží Vůli uděláte, čím více vláken přidáte, tím plnějším, intenzivnějším a zářivějším se Světlo stane. Světlo, které vidíte, je tedy to, co jste udělali; prázdnota, kterou v tomtéž Světle vidíte, je to, co vám zbývá udělat. A já budu vždy uprostřed tohoto Světla, nejen abych se z něj těšil, ale abych spojoval vlákna lidské vůle s proudem Věčného Světla, protože já jsem původ, povrch, proud Světla.

Ale víte, co je to skutečné světlo? Pravé světlo je Pravda. Pravda, kterou duše poznává, přijímá, miluje a uskutečňuje, je pravé Světlo, které ji proměňuje právě v toto Světlo a vkládá do ní i mimo ni nové a neustálé zrození Světla. Tato Pravda tvoří v duši pravý Život Boží, protože Bůh je Pravda a duše je s Pravdou spjata - ba co víc, ona ji vlastní. Bůh je Světlo a ona je se Světlem spjata a je Světlem a Pravdou živena. Zatímco však duši živím Pravdou a Světlem, musím udržovat proud své vůle otevřený, aby duše mohla přijímat proud božského sdělení. Jinak se může stát, že to bude jako s elektrickým proudem, jemuž síla, kterou v sobě obsahuje, nestačí k tomu, aby vyzařoval světlo; vlastně ho nemůže vyzařovat, pokud není připraven k jeho přijetí. A navíc ne každý přijímá stejné světlo, ale podle toho, jaké má žárovky: kdo má jednu, přijímá jedno světlo, kdo jich má deset, přijímá světlo za deset. Pokud žárovky obsahují více elektrických drátů, lampy se jeví jako naplněné větším množstvím světla; pokud mají drátů méně, i když je ve žárovce místo, světla je málo. A i když může být proud silnější, lampy ho nepřijímají, pokud není úměrný kapacitě žárovek, které proud přijímají.

Proto je zapotřebí nebeského proudu, který chce dávat, i lidského proudu, který je schopen přijímat; a podle toho, kolik činů ještě vykonáte v mé Vůli, přidáte další dráty, aby se světlo, které do vás chci vložit, stalo úplnějším."

8. března 1925

Luisa si přeje pokrýt cesty Věčné Vůle. Jak Ježíš Kristus uzavřel svou Vůli, aby v každém svém činu dal návrat ve jménu všech.

Říkala jsem si: "Jak bych si přála, abych mohla projít všechny cesty Věčné Vůle, abych mohla najít všechny skutky této Nejvyšší Vůle, které od Ní vyšly pro dobro celého lidského rodu, abych na každý skutek Jeho Vůle vložila úkon své vůle, abych Mu oplatila svou láskou, svou vděčností, svým "děkuji", za sebe i za všechny své bratry! Ale jak mohu najít všechny tyto úkony Boží Vůle - já, která jsem tak malá, tak bezvýznamná?"

Zatímco jsem o tom přemýšlela a toužila obejmout, dát každému aktu Nejvyšší vůle jeden polibek nebo alespoň jedno "Miluji Tě", pocítila jsem, jak se můj sladký Ježíš pohnul v mém nitru a světlo v mé mysli mi řeklo: "Má dcero, chceš projít všemi úkony Mé Vůle, které od Něj vyšly pro dobro všech tvorů? Pojď se Mnou do Mého Lidství - chci to, toužím po tom, abys to udělala. Musíš vědět, že Mé Lidství pokrylo všechny cesty Věčné Vůle a za všechny nalezené skutky, které byly učiněny pro dobro všech mých bratří, jsem vydal své vlastní, abych vrátil Božské Vůli její mnohé skutky, učiněné pro dobro lidských pokolení. To byl ten nejsprávnější čin, který se Mi hodilo učinit pro prvotní čest mého Nebeského Otce. A když jsem to dělal, zanechal jsem vklad svých činů v samotné Božské Vůli, aby zůstaly stále v jednaní, které mému Božskému Otcovi vzdává tuto legitimní poctu, kterou Mu stvoření nedávají, a nutí Věčnou Vůli, aby se smířila s lidskou vůlí.

Vůle je také ve stvoření zálohou všech jeho myšlenek, dobra i zla, které koná. Je úložištěm všeho a nenechá uniknout nic, co v sobě uloží.

Mé Lidství mělo dvě vůle, lidskou a Božskou, a vše, co jsem vykonal, jsem vložil do Božské, nejen abych našel všechny činy vykonané Nejvyšší Vůli a vrátil Ji je, ale abych vykonal více nových činů Božské Vůle, abych v Ní vytvořil se vším dílem svého Lidství nové Stvoření a zanechal je v Ní uložené, aby je Boží Vůle zachovala celé, stále nové a krásné, aniž by se zvětšovalo nebo zmenšovalo, protože není schopno přijmout sebemenší zmenšení. Stejně jako při stvoření nebes, slunce, hvězd a mnoha dalších věcí, které Božství stvořilo pro dobro celého lidského rodu, bylo vše ponecháno v úschově v Naší Nejvyšší Vůli, aby je zachovala vždy v tom stavu, v jakém jsme je stvořili, jak to ve skutečnosti činí - stejně tak jsem i já svěřil veškeré dílo svého Lidství této Božské Vůli, aby vše, co jsem učinil, bylo vždy v aktu darování se stvořením. Mé dílo je víc než nové nebe, slunce a hvězdy; a stejně jako slunce, které je na vašem obzoru, neodmítá dávat světlo všem a dávat se každému - a pokud lidské oko nepřijímá celou nesmírnost jeho světla, je to proto, že obvod oka je malý; nebo spíše oko přijímá více světla podle toho, jak ostrý a dobrý je jeho zrak, i když slunce zůstává v tom, že chce dát všechno ze sebe - stejně tak nové stvoření mých činů, které jsou všechny vykonány v této Boží vůli a uloženy v ní, aby vykoupily a obnovily stvoření, jsou v tom, že se dávají všem; a více než slunce, hvězdy a nebe se rozprostírají nad hlavou všech, aby všichni mohli přijmout velké dobro, které obsahují.

Je však velký rozdíl mezi sluncem, které svítí na modrém nebi, a sluncem, které je obsaženo v modrém nebi mého lidství: V prvním případě, jakkoli se oko snaží dívat, aby bylo naplněno světlem, jeho obvod se nerozšiřuje, zůstává stále takový, jaký je; zatímco oko duše, čím více se snaží dívat, spolupracovat, poznávat, milovat vše, co učinilo mé Lidství, se zvětšuje, přijímá více světla, chápe více a přijímá více dobra; proto je v jeho moci stát se bohatším nebo chudším, více naplněným světlem a teplem nebo chladnějším a naplněným temnotou.

Chceš-li nyní projít cestami Věčné vůle, vstup dveřmi mého lidství. V něm najdeš mé Božství a Božská Vůle ti jakoby v činu zpřítomní vše, co vykonala, koná a vykoná, jak při Stvoření, tak při Vykoupení a Posvěcení; a ty budeš mít to uspokojení, že můžeš tyto činy políbit a do každého z nich vložit svůj malý skutek lásky, klanění a vděčnosti. Tam najdeš mé skutky, všechny v aktu darování se ti; a budeš je milovat a přijmeš dary svého Nebeského Otce a větší než tyto dary ti nemohl dát: dary, plody a účinky Jeho Vůle. Přijmeš je však podle toho, nakolik budeš spolupracovat a necháš svou vůli žít jako rozpuštěnou v Mé."

A tak jsem se na chvíli cítila celá v Ježíši a zdálo se mi, že v něm jako v činu nacházím veškeré dílo Boží vůle pro dobro tvorů. Snažila jsem se sledovat jeden po druhém úkony Nejvyšší Vůle, ale zatímco jsem to dělala, všechno zmizelo. Blouznění z touhy znovu nalézt svého sladkého Ježíše mě přimělo k tomu, že jsem sebou trhla.

Pak jsem po mnoha útrapách ucítila, jak Ho mám za rameny, jak ke mně natahuje ruce a bere mé ruce do svých. Násilím jsem si Ho přitáhla před sebe a se vši hořkostí duše jsem Mu řekla: "Ježíši, ty už mě nemiluješ." V tu chvíli jsem si uvědomila, že se Mu to nelíbí. A On mi okamžitě, aniž by mi dal čas cokoli dalšího říci, řekl: "Má dcero, jak to, že ty říkáš Mně: 'Už mě nemiluješ'? Tato slova lze říci tvorům, ale ne tvému Ježíši - Tomu, který nikdy nemůže selhat v Lásce." A tak jsem se vrátila do svého původního stavu.

A zatímco to říkal, díval se na mě hluboko do nitra, jako by ve mně chtěl najít něco, co ho velmi zajímá; a díval se a díval znovu a znovu. Nakonec jsem cítila, jak z mého nitra vychází další Ježíš, celý podobný tomu vnějšímu. Zůstala jsem překvapená, když jsem viděla, že můj Ježíš je ve mně i mimo mě; a On, celý dobrý, mi řekl: "Řekni mi, má dcero, kdo v tobě utvořil tento nový Život? Není to snad Láska? Nejsou to Má láskyplná pouta, která Mě nejen zformovala v tobě, ale drží Mě spoutaného a přiléhajícího k tobě? A aby v tobě tento Můj Život stále rostl, vložil jsem do tebe Svou Věčnou Vůli, a jak se sjednocuje s tvou, živíme se společně stejným nebeským pokrmem tak, aby se Můj Život sjednotil s tvým. A při tom všem říkáš: "Ty mě už nemiluješ?""

Zůstala jsem zmatená a nevěděla, co říct.

15. března 1925

Jak má Boží vůle moc utvářet ve stvoření život našeho Pána.

Celá jsem splynula se svatou Boží vůlí, ale přitom jsem cítila všechnu hořkost nedostatku svého sladkého Ježíše, i když jsem si téměř zvykla trpět Jeho nepřítomností. Pokaždé, když jsem bez Něho, je to však vždy nová bolest. Zdá se mi, že pokaždé, když zůstávám ochuzena o Život svého života, Ježíš mi klade vyšší stupeň bolesti a já cítím bolest z Jeho nepřítomnosti živěji. Ach, jak je pravda, že v Ježíši jsou bolesti i radosti vždy nové! Nyní, když jsem se odevzdávala do Jeho Vůle, můj obdivuhodný Ježíš z mého nitra vložil ruku ven, celou naplněnou světlem. Ale ve své ruce měl i tu mou - tak ztotožněnou s jeho, že bylo sotva vidět, že místo jedné jsou tu dvě ruce proměněné dohromady. A Ježíš, soucítící s mou krajní malostí, mi řekl: "Má dcero, Světlo mé vůle se proměnilo spolu s tvou vůlí a tvoří jeden jediný Život. Světlo se stává Živodem a Žár, který Světlo obsahuje, vyprazdňuje a pohlcuje vše, co by mohlo bránit ztotožnění s mým Živodem a utvoření jednoho jediného Života.

Proč se tolik trápíš? Necítíš v sobě ten Můj Život - a ne fantastický, ale skutečný? Kolikrát v sobě cítíš Můj Život působící, jindy trpící; a jindy tě Mnou naplním natolik, že jsi nucena ztratit pohyb, dech, duševní schopnosti a sama tvá přirozenost ztrácí svůj život, aby uvolnila místo Mně? A pak, aby jsi mohla znovu žít, jsem nucen omezit se v Tobě, nechat Tě získat přirozený pohyb a používání Tvých smyslů, ale stále zůstávám ve Tobě. A copak sis nevšimla, že pokaždé, když Mě vidíš, vycházím z tvého nitra? Proč se tedy bojíš, že tě opustím, když v sobě cítíš tento Můj Život?"

A já: "Ach, můj Ježíši, je pravda, že v sobě cítím jiný Život, který působí, trpí, pohybuje se, dýchá, ukládá se ve mně, ale tak moc, že sama nejsem schopna říci, co se se mnou děje. Mnohokrát se mi zdá, že se chystám zemřít; ale jak se ten život, který v sobě cítím, zmenšuje, stahuje se z mých paží, z mé hlavy, začínám znovu žít. Mnohokrát Tě však nevidím; cítím Tě, ale nevidím Tvou obdivuhodnou přítomnost, a bojím se - téměř se bojím toho Života, který v sobě cítím, a myslím si: "Kdo může být ten, kdo má ve mně takovou vládu, že se pod jeho mocí cítím jako hadr? Nemohl by být také mým nepřítelem?". A když se chci vzepřít tomu, co ve mně chce udělat, stává se tak silným a vnucujícím se, že mi neponechá ani jeden úkon mé vůle. A tak se brzy vzdávám a nechávám ho, aby nade mnou zvítězil.

A Ježíš: "Má dcero, jedině má vůle má tu moc tvořit svůj život ve stvoření. Je jasné, že mi Tvá duše dala, kdo ví kolikrát, jistý důkaz, že chce žít z mé Vůle, ne ze své, protože každý úkon lidské vůle, který není ve mně, brání utváření mého Života. To je největší zázrak, který může má Vůle vykonat: můj Život ve stvoření. Její Světlo mi připravuje místo; její Žár očišťuje a pohlcuje vše, co by mohlo být nevhodné pro můj Život, a poskytuje mi nezbytné prvky, abych mohl rozvíjet svůj Život. Proto Mi dovol, abych učinil vše, co na Tebe má Vůle ustanovila."

9. dubna 1925

Ježíš spoutává duši nití své Vůle. Krása toho, kdo ji plní. Stav světa. Jak se skutky konané v Boží Vůli stávají oblakem Světla.

Po mnoha dnech hořkosti a strádání mě můj sladký Ježíš vynesl mimo sebe, vzal mě do náruče a položil na kolena. Ach, jak šťastná jsem se cítila na Ježíšově klíně po tolika strádáních a hořkostech! Cítila jsem se však

stydlivě, bez touhy cokoli říci a bez obvyklé důvěrnosti z minulosti, kterou jsem mívala s Ježíšem, když byl se mnou. Mezitím se mnou Ježíš dělal tolik věcí: Přitiskl mě k sobě tak pevně, až to bolelo, položil mi ruku na ústa, čímž mi téměř zabránil dýchat; políbil mě. A já - nic; nic jsem Mu na oplátku nedala, nechtělo se mi nic dělat. Jeho přemíra Lásky mě ochromila a učinila mě neschopnou. Nechala jsem Ho, aby to udělal, aniž bych cokoli namítala. I kdyby mě donutil zemřít, neřekla bych ani slovo.

Pak mi Ježíš řekl, že chce, abych něco řekla: "Má malá dcero, řekni mi alespoň toto: chceš, aby tě tvůj Ježíš celou svázal?"

A já: "Udělej, co si přeješ.

Vzal do ruky nit a obtočil mi ji kolem hlavy, před očima, ušima, ústy, krkem - zkrátka kolem celé mé osoby až k nohám. Pak se na mě podíval pronikavými očima a dodal: "Jak krásná je moje malá dcera, celá Mnou spoutaná! Nyní, ano, budu tě milovat ještě více, protože nitka mé Vůle ti nenechala nic na práci, aniž by ses stala Životem celé své bytosti. To tě učinilo tak milostivou, že jsi pro mé oči celá nápadná a krásná. Má Vůle má tuto ctnost a moc: dát duši krásu tak vzácnou, tak drahocennou, že se jí nikdo jiný nevyrovná; a je tak velká a tak okouzlující, že přitahuje mé oči a oči všech, aby ji obdivovaly a milovaly."

Když to řekl, ocitla jsem se sama v sobě - potěšená a posílená, to ano, ale velmi rozhořčená, s myšlenkou, že kdo ví, kdy se vrátí, a že jsem mu o svém těžkém stavu neřekla ani slovo. Začala jsem se tedy slévat v Jeho Nejsvětější Vůli a můj rozkošný Ježíš vyšel z mého nitra a vytvořil kolem mě oblak světla. Ježíš se o tento oblak opřel a pohlédl na celý svět, na všechny tvory. Ach, kolik urážek, od všech tříd lidí, se objevilo před Jeho nejčistším pohledem a zranilo mého sladkého Ježíše! Kolik úkladů! Kolik podvodů a přetvářek! Kolik machinací, revolucí, připravených na nečekané události! A to vše přivolalo Boží tresty a celá města byla zničena. Můj sladký Ježíš, opírající se o ten světelný oblak, zavrtěl hlavou a zůstal rozhořčen až do intimního místa svého Srdce; a obrátiv se ke mně, řekl mi: "Má dcero, podívej se na stav světa! Je tak vážný, že se na něj mohu dívat jen skrze tento oblak. Kdybych se na něj chtěl podívat mimo tento mrak, zničil bych jeho velkou část. Ale víš, co je to ten oblak Světla? Je to Má Vůle působící ve vás a vaše činy v ní vykonané. Čím více činů v ní konáte, tím větší se tento oblak Světla stává, slouží mi jako opora a umožňuje mi dívat se s onou Láskou, s níž má Vůle stvořila člověka. Tvoří okouzlení pro mé milující oči a zpřítomňuje Mi vše, co jsem učinil z lásky k němu, způsobuje, že v mém Srdci vyvstává milosrdná Vůle; a já nakonec pocítuji soucit s tím, koho tolik miluji.

Vám tedy tento oblak Světla slouží úžasným způsobem: Slouží jako světlo pro celou vaši bytost, obklopuje vás a činí vám zemi cizí. Nedovoluje, aby do tebe vstoupila jakákoli, byť nevinná, chuť k lidem nebo jiným věcem; a vytváří sladké kouzlo i pro tvé oči, umožňuje ti dívat se na věci podle pravdy a stejným způsobem, jakým se na ně dívá tvůj Ježíš. Vidí-li tě slabého, obléhá tě tento oblak a dodává ti svou pevnost; vidí-li tě nečinného, vstupuje do tebe a stává se činným; ba co víc, žárlí na nejvyšší míru svým světlem a působí jako stráž, takže ty nesmíš nic dělat bez Něho a On nesmí nic dělat bez tebe. Proč se tedy, má dcero, tolik trápíš? Necht' v tobě působí Má Vůle a nedovol, abys tvé vůli přiznala jediný životní úkon, který není ve Mně, chceš-li, aby se v tobě naplnily Mé velké záměry."

23. dubna 1925

Každý čin, který duše koná ve Vůli Boží, je polibkem, který jí dává a přijímá celé nebe, a je nepřetržitým dechem Boha na ni.

Splynula jsem se svatou Boží vůlí podle svého obvyklého způsobu a můj sladký Ježíš, který se pohyboval v mém nitru, mi řekl: "Má dcero, pojď do nesmírnosti mé Vůle. Všechna nebesa a všechny mnou stvořené věci, které žijí a přijímají nepřetržitý život z mé Vůle, v níž nacházejí svou úplnou slávu, své plné štěstí a svou dokonalou krásu, dychtivě očekávají polibek poutnické duše, která žije v téže Vůli, v níž žijí ony, aby jí na oplátku daly svůj polibek a prožily s ní společnou slávu, štěstí a krásu, které mají, aby se jejich počet rozrostl o dalšího tvora, který by Mi prokazoval úplnou slávu, nakolik je to pro tvora možné, a který by Mě přiměl pohlížet na zemi s láskou, s jakou jsem ji stvořil, neboť na zemi je tvor, který působí a žije v Mé Vůli. Protože nebesa vědí, že nic Mě neoslavuje tolik jako duše, která žije v Mé Vůli, touží také po tom, aby Má Vůle žila v duších na zemi. Proto každý čin, který stvoření koná v mé Vůli, je polibkem, který dává a přijímá od Toho, kdo ji stvořil, a od všech blažených.

Ale víte, co je to polibek? Je to proměna duše s jejím Stvořitelem; je to vlastnictví Boha v duši a duše v Bohu; je to růst božského života v duši; je to souznění s celým nebem a je to právo nadvlády nad všemi stvořenými

věcmi. Duše očištěná Mou Vůlí skrze všemocný dech, který jsme do ní My, její Bůh, vlili, již neprodukuje nevolnost lidské vůle, a tak na ni Bůh nadále dýchá Svým všemocným dechem, aby rostla tou Vůlí, s níž ji stvořil. Na druhé straně duše, která ještě nebyla očištěna, cítí přitažlivost své vlastní vůle, a tak jedná proti Boží Vůli a koná svou vlastní. Bůh se k ní nemůže přiblížit, aby na ni znovu dýchl a nepocítil odpor, dokud se duše celá neoddá vykonávání a naplňování Boží Vůle.

Proto musíte vědět, že Bůh, když stvořil člověka, vlil do něj svým dechem Život a v tomto Životě mu vdechl inteligenci, paměť a vůli, aby je uvedl do vztahu se svou božskou vůlí. Tato Božská Vůle měla být jako Král; měla ovládat celé nitro stvoření a dávat Život všemu tak, aby v ní utvářela inteligenci a paměť, které Nejvyšší Vůle chtěla. Jakmile se toto zformovalo, bylo pro oko tvora jakoby přirozené dívat se na stvořené věci a poznávat jejich řád a Boží Vůli nad celým vesmírem. Sluch měl slyšet divy této Věčné Vůle. Ústa, která měla pociťovat neustálý dech svého Stvořitele, sdělující mu Život a dobra obsažená v Jeho Vůli, měla svým slovem odrážet onen Věčný FIAT, vyprávět, co znamená "*Boží Vůle*". Ruce měly být vyjádřením skutků této Nejvyšší Vůle. Nohy neměly dělat nic jiného než krok za krokem následovat kroky svého Stvořitele. Jakmile se tedy Boží Vůle usadí ve vůli stvoření, má oči, sluch, ústa, ruce a nohy mé Vůle. Nikdy se neodchýlí od původu, z něhož vzešla, a tak zůstává stále v mé náruči a je pro ni snadné cítit můj dech a pro Mne dýchat na ni.

To je přesně to, co chci od stvoření: aby nechalo mou vůli vládnout ve své vůli a aby jeho vůle sloužila jako přibyték mé vůle, aby do ní božská vůle mohla vložit nebeská dobra, která obsahuje. To chci od tebe, aby všechny tvé skutky, zpečetěné mou Vůlí, tvořily jeden jediný skutek a sjednocením s jediným skutkem mé Vůle, který nemá mnohost ani mutaci skutků - jak se to děje u člověka -, mohly tvé skutky zůstat v onom Věčném Původci, aby v tobě kopírovaly tvého Stvořitele a poskytovaly Mu Slávu a uspokojení, že se v tobě Jeho Vůle děje tak, jak se děje v nebi."

26. dubna 1925

Pochybnosti duše o spisech. Ježíš jí dává pokoj.

Přemýšlela jsem o jistých věcech týkajících se Boží vůle, které mi řekl dobrý Ježíš a které byly zveřejněny, a proto se dostávají do rukou těm, kdo je chtějí číst. Cítila jsem v sobě takovou hanbu, že mi to způsobilo nepopsatelnou bolest, a řekla jsem si: "Můj milovaný Dobrotivý, jak jsi to mohl dopustit? Naše tajemství, která jsem napsala z poslušnosti a jen z lásky k Tobě, jsou nyní před očima druhých. A jestli budou zveřejňovat další věci, zemřu hanbou a bolestí. A po tom všem, jako odměnu za mou těžkou oběť, jsi mě opustil, tak bolestně! Ach, kdybys byl se mnou, slítoval by ses nad mou bolestí a dal bys mi sílu snést tolik hanby a bolesti!

Ale zatímco jsem to říkala, můj sladký Ježíš vyšel z mého nitra, položil mi jednu ruku na čelo a druhou na ústa, jako by chtěl zastavit mnohé trápivé myšlenky, které mě napadaly, a řekl mi: "Buď zticha, buď zticha, nechtěj pokračovat dál, to nejsou tvoje věci, ale moje. Je to má Vůle, která chce jít svou cestou, aby se projevila, a má Vůle je víc než slunce. Je třeba příliš mnoho, aby se světlo slunce mé Vůle skrylo, ba co víc, je to zcela nemožné. A když ji zastaví z jedné strany, překoná překážku, kterou před ni postavili, a uniká z ostatních stran, sleduje svou cestu s majestátem a zanechává zmatené ty, kdo jí chtěli zabránit v cestě, protože ji viděli unikat ze všech stran, aniž by ji mohli zachytit. Lampu lze skrýt, ale slunce nikdy. Taková je Má Vůle, více než Slunce; a chcete-li ji skrýt, bude to pro vás nemožné. Proto buď zticha, má dcero, a nech Věčné Slunce mé Vůle, ať jde svou cestou, jak skrze spisy, tak skrze publikace, skrze tvá slova a tvé způsoby. Ať překoná každou překážku, unikne všem překážkám a jako hojné světlo pokryje celý svět. Toužím po tom - chci to.

Ale kolik pravd z mé závěti bylo skutečně zjeveno? Dalo by se říci, že to byly jen atomy jejího Světla. A i když jen atomy - kdybyste věděli, jaké dobro konají! Co se stane, až se shromáždí všechny pravdy, které jsem o své Vůli zjevil - plodnost Jejího Světla, dobra, která obsahuje, nekonečný rozsah zásluh, které rozmnožuje, a všechno ostatní - až se vše znovu spojí v celek a vytvoří nejen atomy nebo vycházející slunce, ale jeho plný den? Co se stane? Jaké dobro toto Věčné slunce vytvoří uprostřed tvorů? A ty i já budeme - ach, jak šťastní, když uvidíme, jak je má Vůle poznávána, milována a naplňována! Proto Mi dovol, abych to učinil.

A navíc - ne, není pravda, že jsem tě opustil. Jak to, že Mě v sobě necítíš? Neslyšíš ve svém nitru ozvěnu Mé modlitby, jak objímám všechno a všechny tak, že Mi nikdo nemůže uniknout, neboť všechny věci a všechna pokolení jsou pro Mne jako jeden jediný bod, a tak se modlím, miluji, klaním se Svému Otci, zadostiučičnuji, za všechny? A ty, opakujíc mou modlitbu, cítíš, jako bys všechny a všechno držela ve své moci, a opakuješ to, co Já. Je to snad v tvých silách či možnostech, abys to dělala? Ach, ne, ne! To já jsem v tobě. Je to Má Vůle, která

tě nutí vzít všechny a všechno do své moci a která následuje Svůj běh ve tvé duši. A pak, chceš snad něco jiného než mou Vůli? Čeho se bojíš? Že tě opustím? Copak nevíš, že nejjistějším znamením, že v tobě přebývám, je to, že má Vůle v tobě zaujala své čestné místo, že tě ovládá a že si s tebou dělá, co chce? Má Vůle a Já jsme neoddělitelní a Ona činí neoddělitelným ode Mne každého, kdo se Jí nechá ovládnout."

1. května 1925

Poslání života v Boží Vůli: poslání našeho Pána Ježíše Krista, poslání Nejsvětější Marie a poslání Luisy.

Premýšlela jsem o mnoha věcech, které mi můj milovaný Ježíš řekl o své Nejsvětější vůli, a vrátily se mi některé pochybnosti, že kdo ví, možná opravdu není nutné říkat všechno, nebo že některé věci nejsou nutné. Ale Ježíš, který chtěl s láskou rozptýlit mé pochybnosti a dát mi poznat poslání, které svěruje tomu, kdo má zveřejnit Jeho Božskou Vůli - když si k tomu vybral bídu, kterou v mé velké otupělosti a zmatku jsem - pokračoval ve svých svatých pokynech v této věci a řekl mi: "Má dcero, každé poslání má být spojeno s úřadem, který ho vykonává, a proto musí být vykonáváno tak, aby nevynechalo nic z toho, co k němu patří. Ve skutečnosti má každé poslání, které je určeno pro dobro druhých, své zvláštní dary, milosti, bohatství a vlastnosti, které jsou užitečné pro jeho vykonání.

Mé lidství přijalo od mého božství poslání spásy duší a úřad Vykupitele - to znamená vykoupit je z otroctví hříchu a věčné smrti. Abych mohl tento úřad vykonávat, byly mi dány jejich duše, jejich bolesti, jejich uspokojení. Proto jsem v sobě uzavřel všechno od všech, a kdyby mé lidství opomnělo uzavřít v sobě jen jednu duši, jedno uspokojení, nebyl by úřad Vykupitele úplný - neuzavřel bych v sobě všechny milosti, dobra a světlo, které bylo třeba dát každé duši. A i když nejsou všechny duše spaseny, nic to neříká. Ze své strany jsem musel uzavřít dobra všech, abych měl potřebné a přebohaté milosti pro všechny, abych mohl všechny spasit. To se mi hodilo pro slušnost a spravedlivou čest mého úřadu Vykupitele.

Podívejte se na slunce nad svým obzorem: obsahuje tolik světla, že může dát světlo všem; a i když ne všichni mohou chtít užívat jeho světlo, díky svému jedinečnému postavení slunce má i světlo, které by tvorové mohli odmítnout. To se Slunci hodilo, protože bylo Bohem stvořeno jako jedinečná sféra, která měla zahřívát a objímat zemi svým světlem. Každá stvořená bytost má svůj vlastní úřad, který má vykonávat, a tento úřad je jedinečný, spojený s touto bytostí, s tímto stvořením. Aby jej mohla dobře vykonávat, je nutné, aby ta, která má vykonávat svěřený úřad, obsahovala tolik onoho dobra - dobra, které musí dávat ostatním podle poslání, k němuž byla stvořena, že kolik ho dá, tolik ho nikdy, ani o jeden atom nevyčerpá

To bylo ještě výhodnější pro Mne, který jsem měl být novým Sluncem duší a který jsem měl všechny osvětlit a obejmout svým světlem, všechny přivést k Nejvyššímu Majestátu a nabídnout tomuto Božskému Majestátu Záchranu od Sebe, která by obsahovala všechny úkony, a nechat na všechny sestoupit přebohaté světlo svého Božství, aby je zachránilo.

Kromě Mne je tu ještě moje Nebeská Maminka, která přijala jedinečné poslání Matky Božího Syna a úřad Spoluvykupitelky lidstva. Pro své poslání Božského Mateřství byla obohacena takovou milostí, že by se Jí všechna ostatní stvoření dohromady, nebeská i pozemská, nikdy nemohla vyrovnat. To však nestačilo k tomu, aby vtáhla Slovo do svého mateřského lůna; bylo nutné, aby Matka uvedla v život celou tuto propast milostí a darů tím, že zahrne všechny tvory, bude je milovat, napravovat a uctívat Nejvyšší Velebnost za všechny; tak, aby sama splnila vše, co lidská pokolení dluží Bohu. Proto měla ve svém panenském Srdci nevyčerpatelnou lásku pro Boha a pro všechny tvory. Když v této Panně našlo Božství náhradu za lásku ke všem, cítilo se uchváčeno a zformovalo v Ní své Početí, tedy Vtělení Slova. A když Mě počala, vzala na sebe úřad Spoluvykupitelky a spolu se Mnou sdílela a přijímala všechny bolesti, náhrady, odškodnění, mateřskou lásku za všechny. V Srdci Mé Matky bylo vlákno mateřské lásky ke každému stvoření. Proto jsem ji v pravdě a spravedlivě, když jsem byl na kříži, prohlásil za Matku všech. Běžela spolu se Mnou v lásce, v utrpení, ve všem; nikdy Mě nenechala samotného. Kdyby do Ní Věčný nevlozil tolik milosti, aby mohla sama přijímat lásku všech, nikdy bych neodešel z nebe, abych sestoupil na zem a vykoupil lidstvo. V tom je ta nutnost, ta výhodnost, že Ona musela vše obsáhnout a překonat, jak se sluší na poslání Matky Slova.

Když je úkol jedinečný, nesmí tomu, kdo ho má jako poslání, nic uniknout. Musí mít všechno pod dohledem, aby mohl nabízet dobro, které má; musí být jako pravé slunce, které může dávat světlo všem. Takový jsem byl i já a moje nebeská maminka.

Nyní je tvé poslání zvěstovat Věčnou Vůli spjatou s mým posláním a posláním mé drahé Matky. A protože má sloužit k dobru všech, bylo nutné soustředit Věčné Slunce mé Vůle do jedné bytosti, aby toto Slunce jako jedinečné poslání z ní mohlo nechat zářit své paprsky a všichni mohli přijímat dobro z jeho Světla. Z toho vyplývá, že jsem do tebe, jako do nositele a připravovatele mé Vůle, musel pro její okrasu a čest vlévat takové milosti, světlo, lásku a poznání, jak se na sídlo Slunce mé Vůle sluší. Ještě více musíš vědět, že tak jako mé Lidství ve svém úřadu Vykupitele počalo všechny duše, totéž se mělo stát i v tobě, ve tvém posláním a úkolu, abys dávala poznat a vládnout mé Vůli. Jak pokračuješ ve svých úkonech v mé Vůli pro všechny, všichni tvorové zůstávají počati ve tvé Vůli; a jak stále opakuješ své úkony v mé Vůli, tvoříš mnoho doušek Života Boží Vůle, abys mohla živit všechny tvory, kteří jsou jakoby počati ve tvé Vůli, na základě mé Vůle. Cožpak necítíš, jak v mé Vůli objímáš všechny, od prvního až po posledního tvora, který má na zemi existovat; a pro všechny bys chtěla uspokojit, milovat, potěšit tuto Nejvyšší Vůli, připoutat ji ke všem, odstranit všechny překážky, které brání jejímu panování ve tvorech - dát ji všem poznat; a dokonce se vystavuješ utrpení, abys pro všechny uspokojila tuto Nejvyšší Vůli, která se tak ráda dává poznat a vládne uprostřed tvorů?

Tobě, prvorozené Dceři mé Božské Vůle, je dáno, abys poznala její kvality, hodnotu, dobro, které obsahuje, a její věčný smutek, že žije neznámá, skrytá, uprostřed lidských pokolení; ba co víc, opovrhovaná a urážená zlými. Dobrymi lidmi je Nejvyšší Vůle stavěna na úroveň běžných ctností, které jsou sice dobré jako malé světlo, které zapalují lidé, ale lidské ctnosti nikdy nemohou být na úrovni a nemohou se srovnávat s Věčným Sluncem Nejvyšší Boží Vůle.

Poslání mé vůle je to největší, co může existovat: není dobra, které by z ní nevycházelo, není slávy, která by z ní nepocházela. Vše je soustředěno v Ní: Všechny naše vnitřní skutky a ty, které jsme vydali; stvoření andělů, světa, lidí; všechny ctnosti, všechny zásluhy, všechna předurčení, všechna dobra, všechna sláva vyvolených, všechna tajemství nekonečné lásky, která jsou člověku dosud neznámá; a minulost, přítomnost, budoucnost, to vše v jednom skutku a v jednom jediném bodě.

Buďte proto pozorní a nechtějte ztrácet čas pochybnostmi nebo nejistotou. Všechno, co jsem vám pro toto poslání řekl, bylo nutné, ne pro vás, ale pro čest, slávu, poznání a posvátnost mé Vůle a její vlády ve stvořeních. A protože má Vůle je jedna, měl být člověk tím tvorem, kterému jsem ji měl svěřit a skrze něhož měla dát zazářit svým paprskům, aby konala dobro všem."

4. května 1925

(Pokračování předchozí kapitoly). Poslání Boží vůle reprodukuje na zemi obraz Nejsvětější Trojice.

Po napsání výše uvedené Vůle jsem se začala klanět svému Ukřižovanému Ježíši, spojila jsem se celá v Jeho Nejsvětější vůli a můj milovaný Ježíš vyšel z mého nitra a přiblížil mi svou Nejsvětější vůli, celou něhou, řekl mi: "Má dcero, napsala jsi všechno o poslání Mé Vůle?"

A já: "Ano, ano, všechno jsem napsala.

A on znovu: "Co kdybych ti řekl, že jsi nenapsala všechno? Spíše jsi vynechala to nejpodstatnější. Pokračuj tedy v psaní a dodej: 'Poslání Mé Vůle odráží Nejsvětější Trojici na zemi. Tak jako v nebi jsou Otec, Syn a Duch svatý, nerozluční, ale mezi sebou odlišní, kteří tvoří celou blaženost nebe, stejně tak na zemi budou tři osoby, které budou kvůli svému poslání mezi sebou odlišné a nerozlučné: Panna se svým mateřstvím, které v sobě skrývá otcovství nebeského Otce a uzavírá jeho moc, aby mohla plnit své poslání Matky věčného Slova a Spoluvykupitelky lidstva; dále mé lidství pro poslání Vykupitele, které bylo uzavřeno v božství Slova, aniž by se kdy oddělilo od Otce a Ducha Svatého, aby se projevila má nebeská moudrost, a k tomu přidala pouto neoddělitelnosti od mé Maminky; a vy, pro poslání mé Vůle, neboť Duch Svatý ve vás projeví svou Lásku, zjeví vám svá tajemství, zázraky mé Vůle, dobra, která obsahuje, aby učinil šťastnými ty, kdo si dají poznat, kolik dobra tato Nejvyšší Vůle obsahuje, aby ji milovali a nechali ji vládnout ve svém středu, nabídnouce své duše, aby ji nechali přebývat ve svých srdcích, aby v nich mohla utvářet svůj Život. A pouto nerozlučitelnosti se přidá mezi vás, Matku a Věčné Slovo.

Tyto tři úkoly jsou odlišné a neoddělitelné. První dvě s neslychanou bolestí připravily milosti, světlo, dílo a vše pro třetí poslání mé Vůle, aby v ní vše splynulo, aniž by opustilo svůj úřad, a našlo tak odpočinek, protože jedině má Vůle je nebeským odpočinkem. Tato dvě poslání se budou opakovat, protože jejich bujnost milosti, světla a poznání je tak velká, že jimi mohou být naplněna všechna lidská pokolení; ba co víc, nebudou moci pojmout všechno dobro, které obsahují. Tato dvě poslání symbolizuje Slunce, neboť při jeho stvoření jsem ho

naplnil takovým množstvím světla a tepla, že se z něj mohou v přebytku těšit všechna lidská pokolení. Nevzal jsem v úvahu ani to, že když na počátku stvoření byli na zemi jen Adam a Eva, mohl jsem do Slunce vložit tolik světla, aby stačilo jen pro ně dva, a nechal jsem ho pak růst úměrně růstu lidských pokolení. Ne, ne, stvořil jsem Slunce plné světla, právě takové, jaké je nyní a jaké bude. Pro okrasu a čest Naší moci, Moudrosti a Lásky jsou Naše díla vždy stvořena s plností všeho dobra, které obsahují, ani nepodléhají růstu či úbytku.

Stejně tak jsem to udělal se Sluncem: Soustředil jsem v něm všechno světlo, které mu mělo sloužit, až do posledního člověka. Ale kolik dobra Slunce Zemi přináší? Jakou slávu poskytuje svému Stvořiteli svým němým světlem? Mohu říci, že pro nesmírné dobro, které prokazuje zemi, Mě Slunce svým němým jazykem oslavuje a dává Mě poznat více než všechny ostatní věci dohromady; a to proto, že je plné ve svém světle a stabilní ve svém běhu. Když jsem pohlédl na Slunce, kterému se s takovým množstvím světla mohli těšit pouze Adam a Eva, pohlédl jsem také na všechny živé; a když jsem viděl, že toto světlo má sloužit všem, moje otcovská dobrotu jásama radostí a já jsem zůstal oslaven ve svých dílech.

Tak jsem to udělala i se svou drahou maminkou: naplnil jsem ji tolika milostmi, že může dávat milosti všem, aniž by se byť jen jedna z nich vyčerpala. Stejně tak jsem učinil se svým Lidstvím: neexistuje dobro, které by nemělo to samé Božství, aby je nemohlo dát každému, kdo o ně stojí. Tak jsem to udělal i s tebou Uzavřel jsem v tobě svou Vůli a uzavřel jsem v ní sám sebe. Uzavřel jsem v tobě Její poznání, Její tajemství, Její světlo. Naplnil jsem tvou duši až po okraj; natolik, že to, co píšeš, není nic jiného než vylití toho, co obsahuješ z Mé Vůle. A i když to nyní slouží jen tobě a pár záblesků světla slouží některým dalším duším, jsem spokojen, protože jako světlo si to samo prorazí cestu, více než druhé Slunce, aby to osvětlilo lidská pokolení a přineslo naplnění Našich cílů aby Naše Vůle byla poznána a milována a aby vládla jako Život ve stvořeních. To byl účel Stvoření, to byl jeho počátek, to bude jeho prostředek a konec.

Proto buď pozorná, protože jde o záchranu Věčné vůle, která chce s takovou láskou přebývat ve stvořeních. Chce však být poznána, nechce být jako cizinec, naopak, chce rozdávat svá dobra a stát se životem každého, ale chce svá práva celá, své čestné místo. Chce, aby byla vyhnána lidská vůle, jediný nepřítel pro Ni i pro člověka.

Posláním mé vůle bylo stvoření člověka. Mé Božství neodešlo z nebe, ze svého trůnu, ale má Vůle nejen odešla, ale sestoupila do všech stvořených věcí a utvořila v nich svůj život. Avšak zatímco všechny věci Mě poznaly a Já v nich přebývám s majestátem a dekorativností, člověk sám Mě vyhnal. Chci ho však dobýt a získat, a proto Mé poslání není ukončeno. Proto jsem tě povolal a svěřil ti své vlastní poslání, abys toho, kdo Mě odehnal, položila do klína Mé Vůle a vše se mohlo vrátit ke Mně, do Mé Vůle.

Proto se nediv velkým a podivuhodným věcem, které ti mohu říci kvůli tomuto poslání, ani mnoha milostem, které ti mohu dát, protože nejde o to, aby ses stala svatou, ale o záchranu lidstva. Jde o záchranu božské Vůle, kvůli níž se vše musí vrátit k počátku, k počátku, z něhož vše vzešlo, aby se záměr mé Vůle mohl zcela naplnit."

10. května 1925

Různé způsoby splynutí s Božskou Vůlí. Svátek Božské vůle a jeho důvod.

Píšu jen z poslušnosti a chystám se vytvořit směs věcí minulých a současných. Mnohokrát ve svých spisech říkám: "Splývala jsem ve Svaté Boží vůli", a dál to nevysvětluji. Nyní, donucena poslušností, řeknu, co se se mnou děje při tomto splynutí v Božské Vůli.

Když se v ní spojím, před mou myslí se objeví nesmírná prázdnota, celá ze světla, v níž nelze najít ani její výšku, ani hloubku, ani hranice napravo či nalevo, ani ty vpředu či vzadu. Uprostřed této nesmírnosti, v nejvyšším bodě, se mi zdá, že vidím Božství nebo Tři božské Osoby, které na mě čekají, ale to vždy jen mentálně. A, nevím jak, vychází ze mě malé dítě; i když jsem to stále já - možná je to moje malá duše. Je dojemné vidět, jak se toto malé dítě staví na cestu v tomto nesmírném prázdném prostoru, úplně samo, plaché, chodí po špičkách, s očima stále upřenýma k místu, kde vidí Tři Božské Osoby, protože se bojí, že kdyby v té nesmírné prázdnotě sklopilo zrak, nevědělo by, na kterém místě by skončilo. Veškerá jeho síla spočívá v pohledu upřeném vzhůru. Ve skutečnosti tím, že na oplátku přijímá pohled Nejvyšší Výšiny, čerpá sílu na cestě. Nyní, když malá přichází před Ně, noří se tváří do onoho prázdného prostoru, aby se poklonila Božskému Majestátu. Ruka z Božských Osob však malé dítě pozvedá a Ony jí říkají: "Naše dcera, malá dcera Naší vůle, pojď do Naší náruče." Když to uslyší, začne být slavnostní a Tři Božské Osoby se z ní radují; a potěšeny z ní, čekají na vykonání úřadu, který jí svěřily.

A s milostí typickou pro dítě říká: "Přicházím se Ti klanět, žehnat Ti, děkovat Ti za všechno. Přicházím, abych k Tvému trůnu připoutala všechny lidské vůle všech generací, od prvního po posledního člověka, aby všichni poznali Tvou Nejvyšší vůli. Kéž ji všichni uctívají, milují a dávají jí život ve svých duších."

Pak dodala: "Ó Nejvyšší Veličenstvo, v této nesmírné prázdnotě jsou všechna tato stvoření a já je chci všechny vzít a umístit do Tvé svaté vůle, aby se všechna vrátila k původu, z něhož vzešla - k Tvé vůli. Proto jsem přišla do Tvé otcovské náruče, abych Ti přivedla všechny Tvé děti a mé bratry a všechny je spojila s Tvou Vůlí. A ve jménu všech a za všechny Tě chci oslavit a vzdát Ti hold a slávu, jako by všichni plnili Tvou Nejsvětější Vůli. Ale, prosím Tě, nedopusť, aby se již více rozdělovala Boží a lidská vůle! Je to malé dítě, které Tě o to žádá, a já vím, že Ty nemůžeš maličkým nic odeprít."

Ale kdo může říct, co všechno jsem udělala a řekla? Kromě toho mi chybí slova, abych vyjádřila to, co říkám před Nejvyšším Veličenstvem. Zdá se mi, že zde v nízkém světě nepoužíváme stejný jazyk jako v tom nesmírném prázdňém prostoru.

Jindy, když se spojím s Božskou vůlí a před mou myslí se objeví ta nesmírná prázdnota, bloudím kolem všech stvořených věcí a vtisknu jim jedno "*Miluji Tě*" pro Nejvyšší Velebnost, jako bych chtěla naplnit celou atmosféru mnoha "*Miluji Tě*", abych Nejvyššímu vrátila Jeho velkou lásku ke stvořením. Ba co víc, procházím každou myšlenkou tvora a vtiskávám mu své "*miluji Tě*"; každým pohledem a zanechávám v něm své "*miluji Tě*"; každým úderem srdce, prací a krokem a pokrývám je svým "*miluji Tě*" a oslovuji jimi svého Boha. Sestupuji do moře, do hlubin oceánu, a chci každý pohyb ryby, každou kapku vody naplnit svým "*miluji Tě*".

Potom, když malá všude pracovala, jako by rozsávala své "*Miluji Tě*", *předstoupí jako malé dítě před Božskou Velebnost a chce Mu připravit příjemné překvapení a říká: "Můj Stvořiteli a můj Otče, můj Ježíši a má Věčná Lásko - podívej se na všechno a slyš, jak všichni tvorové říkají, že Tě milují. Všude se pro Tebe ozývá "miluji Tě", nebe i země jsou jich plné. A tak nyní připustíš, aby Tvá maličká Vůle sestoupila do středu tvorů, dala o sobě vědět, smířila se s lidskou vůlí a zaujala Svě spravedlivé panství - Svě čestné místo, aby žádný tvor už nikdy nečinil svou vůli, ale vždy jen Tvou?"*

Jindy, když se spojím s Boží vůlí, chci pocítit zármutek nad všemi proviněními, která zakouší můj Bůh a začínám znovu obcházet tu nesmírnou prázdnotu, abych našla všechen zármutek, který pociťoval Ježíš nad všemi hříchy. Učiním prázdnotu svou vlastní a putuji všude, na nejskrytějších a nejtajnějších místech, na veřejných místech, nad všemi činy zlých lidí, abych pocítila zármutek nad všemi urážkami. A pro každý hřích, shromažďujíc v sobě veškerou lítost nad všemi hříchy, mám chuť volat v každém pohybu celého stvoření: "*Odpuštění, odpuštění!*". Není jediného, byť sebemenšího provinění vůči Bohu, za které bych necítila lítost a neprosila o odpuštění. A aby všichni slyšeli mou prosbu o odpuštění všech hříchů, vtisknu ji do dunění hromu, aby ve všech srdcích zahřměl smutek nad tím, že jsme urazili svého Boha. "*Odpuštění!*" v úderu blesku. Bolestné pokání v hvízdání větru, které volá ke všem: "*Pokání a prosba o odpuštění!*" A ve zvonění zvonů: "*Smutek a odpuštění!*". Celkem vzato, ve všem totéž. Pak přináším smutek všech svému Bohu a prosím za odpuštění pro všechny a říkám: "Velký Bože, ať tvá Vůle sestoupí na zem, aby se hřích už nekonal! Jen lidská vůle plodí tolik přestupků, že se zdá, jako by zaplavovala zemi hříchy. Tvá Vůle bude ničitelem všeho zla. Proto tě prosím, učiň spokojenou Malou dceru tvé Vůle, která nechce nic jiného, než aby tvá Vůle byla poznána a milována a aby vládla ve všech srdcích."

Vzpomínám si, jak jsem se jednou vtělila do Svaté Boží vůle a podívala jsem se na oblohu, protože přšlo. Cítila jsem velkou radost, když jsem viděla, jak se na zem valí voda, a můj sladký Ježíš, pohybuující se v mém nitru, mi s nevýslovnou láskou a něhou řekl: "Má dcero, v těch kapkách vody, které vidíš stékat z nebe, je má Vůle. Rychle proudí spolu s vodou. Teče, aby uhasila žízeň tvorů, aby sestoupila do lidských útrob a do jejich žil, aby je osvěžila a stala se životem tvorů a přinesla jim můj polibek a mou Lásku. Sestupuje, aby zavlážila zemi, oplodnila ji a připravila potravu pro mé tvory. Sestupuje kvůli mnoha dalším jejich potřebám. Má Vůle chce mít Život ve všech stvořených věcech, aby dala nebeský a přirozený život všem tvorům. Avšak přestože sestupuje slavnostně a plná Lásky ke všem, nedostává se jí ze strany tvorů spravedlivé odplaty a zůstává nepovšimnutá a žízni. Má dcero, i tvá vůle, srostlá s Mou, proudí v oné vodě, která se valí z nebe. Uťíkej spolu se Mnou, kamkoli se vydá. Nikdy Ji nenechávej samotnou a za všechno jí oplácej svou láskou a vděčností."

Ale zatímco to říkal, mé oči zůstaly okouzlené. Nemohla jsem je od té lijící se vody odtrhnout. Moje vůle proudila spolu s ní a v té vodě jsem viděla, jak se ruce mého Ježíše rozmnožují do mnoha, aby svými vlastníma rukama přinesl vodu všem. Kdo může říci, co jsem v sobě cítila? To může říci jen Ježíš - On, který je toho

původcem. A kdo může říci o mnoha způsobech splynutí s Jeho Nejsvětější vůlí? Prozatím jsem řekla dost. Bude-li Ježíš chtít, abych pokračovala jindy, dá mi slova a milost říci víc a já začnu znovu.

Kromě toho jsem říkala svému Ježíši: "Řekni mi, má Lásko, co je to za prázdnotu, která se mi objevuje v mysli, když se spojím s Tvou Nejsvětější Vůlí? Kdo je to malé dítě, které ze mne vychází, a proč cítí neodolatelnou sílu přijít k tvému trůnu a vložit své malé úkony do božského lůna, aby Mu téměř udělalo hostinu?"

Můj sladký Ježíš, samá dobrota, mi to řekl: "Má dcero, prázdný prostor je má neodvolaná Vůle, kterou ti dávám k dispozici a která by měla být naplněna tolika skutky - tolika, kolik by jich stvoření vykonala, kdyby všechna splnila Naši Vůli. Toto nesmírné prázdno, které vidíš a které představuje Naši Vůli, vyšlo z Naší Božskosti ve prospěch všech ve Stvoření, aby potěšilo všechny a všechno. Proto v důsledku toho měli všichni tvorové tuto prázdnotu vyplnit návratem svých činů a odevzdáním své vůle svému Stvořiteli. Protože tak však neučinili, zarmoutili Nás tím nejtěžším proviněním, jaké si lze vůbec představit. Proto jsme tě povolali se zvláštním posláním: abys tuto prázdnotu vrátila a zaplnila vším, co Nám měli dát ostatní. A to je důvod, proč jsme tě obdařili dlouhým řetězem milostí a poté se tě zeptali, zda chceš žít v Naší vůli; a ty jsi odpověděla "ano", pevně a neodvolatelně, čímž jsi svou vůli připoutala k Našemu trůnu. A ty jsi ji už nechtěla uznat, protože lidská vůle a Boží vůle se neslučují a nemohou žít společně. To "ano", tvé vůle, existuje a je pevně svázáno s Naším trůnem. A právě proto je tvá duše jako malé dítě znovuzrozené v Naší Božské Vůli přitahována před Nejvyšší Velebnost: protože jakmile se vznesíš k Nám, tvá vůle, která už je Naše, tě předchází a ty cítíš, jak tě Naše Vůle přitahuje jako silný magnet. A místo abys hleděla na svou vůli, zajímáš se jen o to, abys na Náš klín přinesla všechno, co jsem ti dal v Naší Vůli, jako největší poctu, která Nám sluší, a jako návrat, který se Nám nejvíce líbí. Tvá lhostejnost k tvé vůli, protože jsi ji už aa ze zřetele a Naše Vůle, která v tobě žije sama, Nás činí slavnostními. Tvé drobné skutky konané v Naší Vůli Nám přinášejí radost celého stvoření. Zdá se, že se na Nás všechno usmívá a že všechny stvořené věci hodují. A když vidíme, že sestupuješ z Našeho trůnu, aniž bys věnovala sebemenší pozornost své vůli, která je jakoby ztracena v Naší vůli a když vidíme, jak se vracíš na zem, berouc si Naši Vůli, je to pro Nás nekonečná radost. Proto ti vždy říkám: "Buď pozorná na Naši Vůli": protože je v ní mnoho práce. Čím víc toho uděláš, tím větší svátek Nám uděláš a Naše Vůle se bude rozlévat v proudech, uvnitř i vně tebe."

17. května 1925 Svazek 17

(Pokračování předchozí kapitoly). Další způsoby splynutí s Boží vůlí; nejprve výměnou za Stvoření a pak za Vykoupení.

Poté, co jsem řekla zpovědníkovi to, co je napsáno výše - s datem 10. května - o splynutí s Božskou vůlí, nebyl spokojen a nařídil mi, abych pokračovala v psaní o způsobu splynutí se Svatou Boží vůlí. A tak z poslušnosti a ze strachu, že by můj Ježíš mohl být byt' jen trochu zklamán, pokračuji.

Nyní dodávám, že jakmile se tato nesmírná prázdnota objeví před mou myslí, při splynutí s Nejvyšší vůlí, malé dítě začne znovu obíhat a vznese se vysoko, chce se svému Bohu odvděčit za všechnu lásku, kterou měl ke všem tvorům ve Stvoření. Chce Ho uctít jako Stvořitele všech věcí, a tak obchází hvězdy, a do každého mihotání světla vtisknu své "Miluji Tě" a "Sláva mému Stvořiteli". Do každého atomu světla slunce, které dopadá, své "Miluji Tě" a "Sláva". V celém nebeském prostoru, mezi vzdáleností od jednoho kroku ke druhému, mé "MILUJI TĚ" a "SLÁVA". Ve zpěvu ptáka, v tlukotu jeho křídel: "Láska" a "Sláva" mému Stvořiteli. Ve stéblu trávy, které vyrůstá ze země, v květu, který kvete, ve vůni, která stoupá vzhůru: "Láska" a "Sláva". Na vrcholcích hor i v hlubinách údolí: "Láska" a "Sláva". Bloudím v každém srdci tvora, jako bych se v něm chtěla uzavřít a zevnitř, do každého srdce, vykřičet své "Miluji tě" a "Sláva mému Stvořiteli". A pak, jako bych všechno shromáždila tak, aby Ti všechno vrátilo lásku a uznalo slávu za všechno, co Bůh ve Stvoření vykonal, jdu k Jeho Trůnu a říkám Mu: "Nejvyšší Veličenstvo a Stvořiteli všech věcí, toto malé dítě Ti přichází do náruče, aby Ti řeklo, že Ti celé Stvoření jménem všech tvorů nejen navrací lásku, ale také spravedlivou slávu za tolik věcí, které jsi stvořil z lásky k nám. Podle Tvé vůle jsem v tomto nesmírném prázdném prostoru putovala všude, aby Tě všechny věci oslavovaly, milovaly a žehnaly Ti. A nyní, když jsem dala do souvislosti lásku mezi Stvořitelem a stvořením, kterou lidská vůle porušila - stejně jako slávu, kterou Ti všichni dlužili, nechť Tvá Vůle sestoupí na zem, aby spoutala a posílila všechny vztahy mezi Stvořitelem a stvořením a aby se všechny věci vrátily do původního řádu, který jsi ustanovil Ty. Proto si prospěš, už neotálej, copak nevidíš, jak je země plná zla? Jedině Tvá vůle může tento proud zastavit a zachránit, Tvá vůle, známá a vládnoucí.

Poté mám pocit, že moje pracoviště stále není kompletní. Sestupuji tedy na dno toho prázdného prostoru, abych se Ježíši odvděčila za Dílo vykoupení. A jako bych našla všechno, co vykonal v činu, chci Mu vrátit svou

odměnu za všechny činy, které měli vykonat všichni tvorové, když na Něj čekali a přijali Ho na zemi. Pak, jako bych chtěla proměnit všechno své já v lásku k Ježíši, vracím se ke svému refrénu a říkám: ""*MILUJI TĚ*" v aktu sestoupení z nebe, aby ses vtělil, a vtisknu své "*MILUJI TĚ*" v aktu početí v nejčistším lůně Panny Marie. "*MILUJI TĚ*" v první kapce krve, která se zformovala ve tvém Lidství. "*MILUJI TĚ*" v prvním úderu tvého Srdce, aby všechny údery tvého srdce byly poznamenány mým "*MILUJI TĚ*". "*MILUJI TĚ*" ve tvém prvním nádechu; "*MILUJI TĚ*" ve tvých prvních bolestech; "*MILUJI TĚ*" v prvních slzách, které jsi prolil v mateřském lůně. Svým "*MILUJI TĚ*" chci opětovat tvé modlitby, tvé zadostiučinění, tvé oběti. "*MILUJI TĚ*" při tvém narození. "*MILUJI TĚ*" v chladu, který jsi vytrpěl. "*MILUJI TĚ*" v každé kapce mléka, které jsi sál ze své Nejsvětější maminky. Svými "*MILUJI TĚ*" chci naplnit šaty, kterými Tě Tvoje Maminka zavinula. Pokládám svá "*MILUJU TĚ*" na tu zem, na kterou Tě Tvá Maminka položila do jeslí, když Tvé nejcitlivější údy pocítily tvrdost sena, ale více než seno tvrdost srdce. Mé "*MILUJI TĚ*" v každém tvém nářku, ve všech slzách a utrpeních tvého dětství. Své "*MILUJI TĚ*" nechávám plynout ve všech vztazích, komunikaci a lásce, kterou jsi měl se svou Neposkvrněnou maminkou. "*MILUJI TĚ*" v Jejích nejdražších polibcích, v každém slově, které jsi řekl, v jídle, které jsi přijal, v krocích, které jsi udělal, ve vodě, kterou jsi pil. "*MILUJI TĚ*" v práci, kterou jsi dělal svými rukama. "*MILUJI TĚ*" ve všech činech, které jsi vykonal během svého skrytého Života. Své "*MILUJI TĚ*" pečetem v každém Tvém vnitřním činu a v bolestech, které jsi vytrpěl. Své "*MILUJI TĚ*" vkládám do cest, které jsi prošel, do vzduchu, který jsi dýchal, do všech kázání, která jsi pronesl během svého veřejného Života. Mé "*MILUJI TĚ*" proudí v síle zázraků, které jsi učinil, ve svátostech, které jsi ustanovil. Ve všem, ó můj Ježíši, i v těch nejintimnějších vláknech Tvého Srdce, otiskují své "*MILUJI TĚ*", za sebe i za všechny. Tvá Vůle mi zpřítomňuje vše a nic nechci opustit, v čem by nebylo otisknuto mé "*MILUJI TĚ*".

Tvá malá Dcera Tvé vůle cítí tuto povinnost, protože nic jiného udělat nemůže -, abys měl alespoň mé malé "*MILUJI TĚ*" za všechno, co jsi pro mě a pro všechny udělal. Proto Tě mé "*MILUJI TĚ*" následuje ve všech bolestech Tvého utrpení, ve všech plivancích, opovrženích a urážkách, které Ti uštědřili. Mé "*MILUJI TĚ*" pečeti každou kapku krve, kterou jsi prolil, každou ránu, kterou jsi dostal, každou ránu, která se Ti utvořila na těle, každý trn, který Ti přetínal hlavu, hořké bolesti Ukřižování, slova, která jsi pronesl na kříži. Až do Tvého posledního dechu hodlám vtisknout své "*MILUJI TĚ*". Svým "*MILUJI TĚ*" chci obklopit celý tvůj život, všechny tvé činy. Chci, aby ses dotýkal, viděl a cítil mé neustálé "*MILUJI TĚ*". Mé "*MILUJI TĚ*" Tě nikdy neopustí, sama Tvá vůle je životem mého "*MILUJI TĚ*".

Ale víš, co chce toto malé dítě? Aby se Božská vůle tvého Otce, kterou jsi tolik miloval a kterou jsi plnil po celý svůj život na zemi, dala poznat všem tvorům, aby ji všichni milovali a plnili tvou vůli na zemi stejně jako v nebi. Toto malé dítě by Tě chtělo překonat v lásce, abys mohl dát svou Vůli všem tvorům. Učiň, prosím, šťastným toto ubohé děťátko, které nechce nic jiného než to, co chceš Ty: aby Tvá Vůle byla poznána a vládla na celé zemi.

Nyní věřím, že poslušnost bude nějakým způsobem šťastná. I když je pravda, že v mnoha věcech jsem musela udělat pár skoků, jinak bych nikdy neskončila. Splynutí s Boží Vůlí je pro mě jako pramen; a každá maličkost, kterou slyším a vidím, dokonce i jedno pohoršení dané mému Ježíši, je pro mě příležitostí k novým cestám a novým splynutím v Jeho Nejsvětější Vůli.

Nyní pokračuji tím, že mi můj sladký Ježíš řekl: "Má dcero, ke všemu, co jsi řekla o splynutí s mou Vůlí, je třeba přidat další aplikaci - splynutí s řádem milosti, se vším, co Posvětitel - Duch Svatý - učinil a učiní s těmi, kdo mají být posvěceni. Navíc, zatímco My - Tři božské Osoby - zůstáváme vždy sjednoceny v působení, jestliže Stvoření se vztahuje k Otci a Vykoupení k Synu - "*Fiat Voluntas Tua*" bylo připsáno Duchu Svatému. A právě ve "*Fiat Voluntas Tua*" projeví Božský Duch své dílo. Učiniš to, když při příchodu před Nejvyšší Velebnost řekneš:

"Přicházím, abych dala lásku na oplátku za všechno, co Posvěcující činí těm, kdo mají být posvěceni. Přicházím, abych vstoupila do řádu milosti, abych Ti vzdávala slávu a oplácela lásku, jako by se všichni stali svatými, a abych napravila všechna protivenství a nedostatek shody s milostí..."; a potom, jak jen můžeš, v Naší Vůli hledáš skutky milosti Ducha Posvětitel, abys je učinila vlastními - Jeho smutek, Jeho tajné sténání, Jeho úzkostné vzdechy v hloubi srdcí, když se vidí nevítaný. A protože prvním činem, který činí, je přivést naši Vůli jako úplný akt jejich posvěcení, při pohledu na sebe odmítnutého sténá nevýslovnými vzlyky. A ty ve své dětské prostotě Mu říkáš: "Duchu Posvětiteli, pospěš si, prosím Tě, prosím Tě, dej všem poznat svou Vůli, aby ji poznáním milovali a přijali Tvůj prvotní akt jejich úplného posvěcení - což je Tvá Svatá Vůle!" A tak se stává,

že se všichni rozplývají nad Tvou Vůli. Má dcero, My, Tři Božské Osoby - jsme neoddělitelné a odlišné, a tímto způsobem chceme lidským pokolením zjevit Naše Díla pro ně: zatímco zůstáváme sjednoceni v Sobě, každý z Nás chce jednotlivě zjevit Svou Lásku a Své Dílo pro tvory."

21. května 1925

Jak je zkaženost mrakem před Sluncem Boží Vůle.

Říkala jsem si a téměř jsem naříkala na svého milovaného Ježíše, že někdy působí tak, že přijde a přiměje mě trpět v přítomnosti Zpovědníka; a jakkoli se snažím odolat tomu, abych neupadla do stavu ztráty vědomí a utrpení, je to pro mě nemožné. A tak říkám Ježíši: "Lásko moje, včera večer byl čas; a dnes je čas, abys přišel a přinutil mě trpět. Zatím, když je tu Zpovědník, nech mě být svobodnou; potom si uděláš, co budeš chtít, budu Ti k dispozici". Ale - ne! Marně mluvím. Překvapí mě neodolatelná síla a uvede mě do stavu, jako bych umírala.

Tak jsem nad tím naříkala Ježíši a modlila se, abys to nedopustil. A On, celý dobrý, mi na to řekl: "Má dcero, pokud to dovolím, je to kvůli vytrvalosti Zpovědníka, který mě nepřestává prosit, abych tě nechal trpět, vždy jen za účelem mé slávy a mého usmíření. Kdybych nesouhlasil, zůstal bych v tobě nevěrohodný a ty bys měla pochybnosti o pravdách, které jsem ti zjevil, jak o své Vůli, tak o ostatních ctnostech. Někdo by mohl říci: "Kde je poslušnost oběti, v níž se sama přirozenost musí proměnit v to, co chce poslušnost?". Neuvědomuješ si tedy, že pokud odmítneš to, co tě učím a co v tobě působím, dospěješ k pochybnostem a přestaneš věřit, že jsem to Já kdo v tobě mluvím a působím."

Kromě toho musíš vědět, že když jsem ti svěřil poslání své Vůle, neodstranil jsem z tebe prvotní hříchy, jako jsem to udělal se svou milovanou Maminkou, ale odstranil jsem z tebe sklon k rozmařilosti a sémě zkaženosti, protože slušnosti a svatosti mé Vůle slušelo, aby nepřebývala ve zkažené vůli a přirozenosti. Ty by byly jako mraky před Sluncem mé Vůle a paprsky Jejího poznání by nepronikly a neuchvátily tvou duši. Nyní, když je má Vůle v tobě, jsou k tobě vázána celá nebesa, Nejsvětější Panna, všichni svatí a andělé, protože má Vůle je Životem každého z nich. Proto když váháš, byť jen nepatrně, nebo když přemýšlíš, zda se máš přidat, či nikoli, cítí nebe i země, že se otřásají jejich základy, protože ta Vůle, která je Životem všech a která chce pro svou nejvyšší dobrotu vládnout v tobě jako v nebi, nemá svou plnou vládu, svou spravedlivou čest. Proto ti doporučuji: Nikdy už nepovolávej svou vůli k životu, chceš-li, aby v tobě byl tvůj Ježíš ctěn a aby má Vůle měla svou plnou vládu."

Zůstávám vyděšená, když slyším o velkém zlu, které páchám, když jen přemýšlím o tom, zda se mám nebo nemám podřídit tomu, co po mně Ježíš chce, i když se nakonec vždycky podřídím. Co by se stalo, kdybych se - a kéž by se to nikdy nestalo - nevzdala? Cítila jsem se sklíčená, protože jsem se bála, že bych to mohla udělat; a můj milovaný Ježíš, který měl soucit s mým trápením, protože jsem se cítila zdrcená, protože jsem se bála, že - kéž by to nikdy nebylo - bych nemusela vždy plnit Jeho Nejsvětější Vůli, se vrátil a řekl mi: "Má dcero, odvahu, neboj se. Řekl jsem ti to a ukázal jsem ti, jak je celé nebe spjato s tou Mou Vůli, která v tobě vládne, abys nikdy nepodlehla své vůli, protože Boží Vůle a lidská vůle jsou si nejuživějšími nepřáteli. A protože Božská vůle je silnější, svatější, nesmírnější, je vhodné, aby nepřítel - lidská vůle - byl pod Ní, u Jejích nohou, a sloužil jako podnož Božské vůle. Ve skutečnosti by se člověk, který musí žít v mé Vůli, neměl považovat za pozemského občana; měl by se spíše považovat za občana Nebe. A právě oprávněně se všichni Blahoslavení cítí otřeseni, protože ten, kdo žije s nimi jejich stejnou Boží Vůli nesmí ani pomyslet na to, že by do tohoto prostředí nebeských oblastí vstoupila lidská vůle, která je příčinou nepořádku. Musíte být přesvědčeni o tom, že žítím z mé Vůle život vaší vůle končí, nemá již důvod existovat. Proto jsem vám mnohokrát říkal, že žít z mé Vůle se velmi liší od pouhého plnění mé Vůle: ti ji mohou svobodně dávat a brát zpět, protože žijí jako pozemští občané; zatímco ten, kdo žije v Ní, je spjat s věčným bodem, plyne spolu s mou Vůli a je obklopen nepřemožitelnou pevností. Proto se nebojte a buďte pozorní."

Pak, jako by mě chtěl povzbudit a posílit ve své nejsvětější vůli, vzal mě za ruku a řekl mi: "Má dcero, pojď a vykonaj svou obchůzku v Mé Vůli. Hle, Má Vůle je jedna, ale proudí ve všech stvořených věcech, jako by byla rozdělená, ale aniž by byla rozdělená. Podívej se na hvězdy, modré nebe, slunce, měsíc, rostliny, květiny, plody, pole, zemi, moře - na všechno a na všechny: v každé věci je akt mé Vůle - a nejen akt, ale má Vůle zůstala v každé stvořené věci jako uchovatelka mého vlastního aktu. Má Vůle nechce zůstat sama ve svém činu, ale chce společnost tvého činu - chce tvůj návrat. Proto jsem tě umístil do své Vůle - abys dělala společnost mým činům a spolu s mou Vůli chtěla vše, co chci já: aby se třpytily hvězdy, aby slunce naplnilo zemi světlem, aby kvetly rostliny, aby zláta pole, aby zpíval pták, aby šumělo moře, aby pluly ryby. Zkrátka budeš klanění chtít, cokoli

budu chtít já, a tak se má Vůle už nebude cítit osamocená ve stvořených věcech, ale bude pocítovat společnost tvých činů. Proto obejdí každou stvořenou věc a konej malé činy stvoření – chtěj to, co chci já, čímž děláš společnost mým činům v Mé Vůli. To znamená žít v mé Vůli: nikdy nenechávat svého Stvořitele samotného, nepřestávej obdivovat všechna jeho díla a dávat mu za jeho božské činy malé činy stvoření."

Nevím, jak jsem se ocitla v té nesmírné prázdnotě Světla, abych našla všechny ty skutky, které vycházely z Boží vůle, abych do nich vložila svůj návrat k Boží Vůli jako akt klanění, chvály a díků. Tak jsem se našla sama v sobě.

30. května 1925

Jak se ten, kdo plní Boží Vůli, dostává do stejných podmínek jako samotní Blahoslavení. Její poznání je jako mnoho dveří světla, milosti, božských sdělení, které se otevírají.

Cítila jsem se stísněná kvůli ztrátě mého rozkošného Ježíše. Jak jsem toužila po Jeho návratu! Volala jsem Ho svým srdcem, hlasem, svými myšlenkami, které Jeho nepřítomnost učinila bdělými a aktivními. Ach, Bože! Jak dlouhé jsou noci bez Ježíše, zatímco s Ním ubíhají jako jeden jediný dech! A já jsem říkala: "Má Lásko, přijď, neopouštěj mě! Jsem příliš malá, potřebuji Tě, a Ty víš, že moje malost nemůže být bez Tebe. Přesto mě opouštíš? Ach, vrať se, vrať se, ó Ježíši!

V tu chvíli mi vztáhl jednu ruku kolem krku a zjevil se mi jako dítě, velmi silně přitiskl svou hlavu na vnitřní stranu mých prsou a tloukl svou hlavou do mé hrudi, až jsem cítila, že se mi hrouť; tak moc, že jsem se třásla a bála. A Ježíš mi silným a zvučným hlasem řekl: "Dcero moje, neboj se. Jsem to Já, neopouštím tě. A jak bych tě mohl opustit? Život v Mé Vůli činí duši neoddelitelnou ode Mne. Můj Život je pro ni víc než duše pro tělo; a stejně jako se tělo bez duše mění v prach, protože mu chybí život, který by ho udržoval, stejně tak bys bez Mého Života v tobě zůstala vyprázdňená od všech úkonů Mé Vůle v tobě. Už bys neslyšela můj hlas v hloubi své duše, který ti opakuje a naznačuje, jak plnit úřad mé Vůle. Je-li tu můj hlas, je tu také můj Život, který jej vyzařuje. Jak snadno si myslíš, že tě mohu opustit! To nemohu udělat; nejprve bys musela opustit mou Vůli a pak by sis mohla myslet, že jsem tě opustil. Ale i pro tebe bude těžké opustit mou Vůli, neřkuli téměř nemožné.

Nacházíte se ve stavu, který je téměř podobný stavu blahoslavených v nebi. Ti neztratili svobodnou vůli; je to dar, který jsem člověku dal, a cokoli jednou dám, nikdy nevezmu zpět. Otroctví se do nebe nikdy nedostalo. Jsem Bůh synů, ne otroků; jsem Král, který dává každému vládnout, mezi Mnou a jimi není žádné rozdělení. V Nebi je však poznání Mých dober, Mé Vůle a Mého štěstí tak velké a rozsáhlé, že jsou naplněna až po okraj, až k přetékání, a tak jejich vůle nenachází místo k působení. A dokud jsou svobodní, vědomí nekonečné Vůle a nekonečných dober, v nichž jsou ponořeni, je s neodolatelnou silou vede k tomu, že svou vůli používají, jako by ji neměli, a považují to za své nejvyšší štěstí a blaho, ale stále ve spontánní svobodě a ze své vlastní vůle.

Totéž platí i pro tebe, má dcero. Dát ti poznat Mou Vůli je největší milost, kterou jsem ti dal, a i když můžeš svobodně plnit svou vůli nebo ne, před Mou vůlí se tvá vůle cítí neschopná působit, cítí se zničená. S vědomím velkého dobra Mé Vůle si tu svou ošklivíš, a aniž by tě k tomu někdo nutil, ráda plníš Mou Vůli, vzhledem k velkému dobru, které ti z toho plyne. A mnohá poznání mé Vůle, která jsem vám zjevil, jsou božskými pouty, věčnými řetězy, které vás obklopují, vlastnictvím nebeských dober. A kdybyste chtěli uniknout těmto věčným poutům, přerhat tato božská pouta, ztratit tyto nebeské statky i v tomto životě, vaše vůle, ačkoli je svobodná, by nenašla cestu ven, zmatkuje a vidí svou malost a ze strachu před sebou samým nebo z vlastní lsti se noří a vrhá do mé Vůle s větší spontánní láskou. Poznání otevírá dveře dobru, které je poznáno, a čím více poznání o mé Vůli jsem vám zjevil, tím více různých dveří dober, Světla, milosti a božské účasti jsem vám otevřel.

Tyto dveře jsou pro vás otevřené, a jakmile se tyto znalosti dostanou do vědomí tvorů, otevřou se dveře i jim, protože poznání dává vzniknout lásce k poznanému dobru. Velké dveře, které otevřu, budou Mou Vůli, aby mohli zavřít malé dveře své vůle. Má Vůle je přiměje, aby si ošklivili svou vlastní, protože tváří v tvář Mé Vůli je člověk neschopný jednat. Díky světlu mé Vůle může tvor vidět, jak bezvýznamná a k ničemu dobrá je jeho vlastní vůle. Proto v důsledku toho budou tvorové, kteří proniknou do těchto božských poznatků, podle úsilí, které vynaloží, aby jich dosáhli, držet svou vlastní vůli stranou. Kromě toho musíš vědět, že když ti zjeví jedno poznání o své vůli, teprve potom se rozhodnu otevřít další dveře svého poznání, až když necháš do své duše vstoupit všechno dobré z toho, co jsem ti zjevil. Kdybych tak neučinil, vše by byla pouze zpráva o tomto dobru, ale ne jeho vlastnictví. A to já nemohu, kdykoli mluvím, chci, aby dobro, které zjevují, bylo vlastněno. Proto buďte pozorní v praktikování mé Vůle, abych vám mohl otevřít více dveří mého poznání a abyste mohli více

vstoupit do božského vlastnictví."

3. června 1925

Jak nás Bůh ve stvoření miloval plnou láskou. Jak jsou všechny stvořené věci závojem, který Ho zakrývá. Jak Vykoupení slouží jako lék pro člověka.

Splývala jsem se svatou Boží vůlí podle svého obvyklého způsobu a říkala jsem si: "Kde udělal náš Pán Bůh pro stvoření víc: při stvoření, při vykoupení nebo při posvěcení? A můj vždy obdivuhodný Ježíš, pohybující se v mém nitru, mi ukázal celé Stvoření. Jaká vznešenost! Jaká nádhera! Kolik harmonií! Jaký řád! Nemí jediného místa, ať už na nebi, nebo na zemi, kde by Bůh nestvořil něco zvláštního a odlišného a to s takovým mistrovstvím, že před tou nejmenší věcí stvořenou Bohem mají i ti největší vědci pocit, že veškerá jejich věda a mistrovství jsou naprostým nic ve srovnání s věcmi stvořenými Bohem, které jsou plné života a pohybu. Ó, jak pravdivé je, že dívat se na vesmír a nepoznávat Boha, nemilovat ho a nevěřit v něj, je opravdové šílenství! Všechny stvořené věci jsou jako mnoho závojų, které Ho zakrývají; a Bůh k nám přichází jakoby zahalen v každé stvořené věci, protože člověk Ho není schopen vidět odhaleného ve svém smrtelném těle. Boží láska k nám je tak veliká, že aby nás neoslnil Svým Světlem, nevydělil Svou Silou, nedal nám pocítit stud před Svou Krásou, nedal nám zaniknout před Svou Nesmírností, zahaluje se do stvořených věcí, aby přišel a byl s námi v každé stvořené věci - ba co víc, aby nás nechal plavat ve Svém Životě. Můj Bože, jak moc jsi nás miloval a jak moc nás miluješ!

Když mě pak přiměl podívat se na celý vesmír, můj sladký Ježíš mi řekl: "Má dcero, všechno bylo stvořeno ve stvoření. V něm Božství projevilo veškerý svůj Majestát, Moc a Moudrost a projevilo svou naprostou Lásku ke stvořením. Neexistuje jediný bod, ani na nebi, ani na zemi, ani v žádné stvořené věci, v němž by dokonalost Našich Děel nebyla úplná. Ani jedna věc nezůstala stvořena napůl. Při stvoření Bůh předvedl všechna svá díla pro tvory; miloval úplnou láskou a učinil úplná díla, nebylo nic, co by bylo třeba přidat nebo odstranit. Tak jsme učinili vše dokonalé; protože nemůžeme činit nedokonalá díla; naopak, do každé stvořené věci jsme ve Stvoření vložili zřetelnou a úplnou lásku, pro každého tvora.

Vykoupení tedy bylo odčiněním zla, které stvoření napáchala; k dílu stvoření nic nepřidalo. A Posvěcení není nic jiného než pomoc, milost, světlo, aby se člověk mohl vrátit ke svému původnímu stavu stvoření, ke svému původu a k účelu, pro který byl stvořen. Ve skutečnosti byla ve Stvoření na základě Mé Vůle Svátost člověka úplná, neboť vyšel z úplného Božího činu. Byl to člověk, svatý a šťastný v duši, protože má Vůle mu přinesla odlesky Svatosti jeho Stvořitele; stejně jako byl šťastný a svatý v těle.

Ach, má dcero, při veškerém Vykoupení a díle Posvěcení je Svátost v člověku neúplná a pro ostatní je téměř zbytečná. Nyní říkám toto: pokud se člověk neobráti zpět, aby přijal mou Vůli jako život, jako pravidlo a jako pokrm, aby se očistil, zušlechtil, zbožštil, aby se umístil v prvotním aktu Stvoření a přijal mou Vůli jako své dědictví, které mu bylo přiděleno Bohem - samotná díla Vykoupení a Posvěcení nebudou mít své hojné účinky. Všechno je tedy v mé Vůli - vezme-li si ji člověk, vezme si všechno. Je to jeden jediný bod, který zahrnuje a uzavírá dobra Vykoupení a Posvěcení; ba co víc, pro toho, kdo žije v mé Vůli, poté, co přijal prvotní bod stvoření, slouží všechna tato dobra ne jako lék, jako pro ty, kdo mou Vůli nekonají, ale jako sláva a zvláštní dědictví, které na zemi nese Vůle nebeského Otce v Osobě Slova.

A jestliže jsem přišel na zem, bylo to právě to hlavní - oznámit vůli mého Otce, abych ji znovu spojil se stvořeními. Bolesti, ponížení, můj skrytý Život a celé to nesmírné moře bolestí mého Umučení byly léky, medikamenty, opory, světla, abych dal poznat svou Vůli, protože s ní jsem chtěl učinit člověka nejen spaseným, ale i svatým. Svými bolestmi jsem ho uvedl do bezpečí, svou Vůli jsem mu vrátil Svátost ztracenou v pozemském Edenu. Kdybych to neudělal, Má Láska, Mé Dílo, by nebyly úplné, jak byly ve Stvoření, protože jen Má Vůle má tu ctnost, že činí úplnými Naše díla vůči tvorům a díla tvorů vůči Nám. Má Vůle nutí člověka myslet jinak než člověk; nutí ho nahlížet Mou Vůli ve všech stvořených věcech, mluvit ozvěnou Mé Vůle, pracovat skrze závoje Mé Vůle. Jedním slovem, člověk dělá všechno najednou podle mé Nejvyšší Vůle, která rychle vede stvoření k dokonalé Svátosti, zatímco ostatní ctnosti působí pomalu, krůček po krůčku. Samotné mé Vykoupení, bez Prvotního úkonu mé Vůle, slouží jako obvaz nejhlubších ran, jako lék pro člověka, aby nezemřel; jako protijed, aby nespádl do pekla.

Proto si vezmi k srdci jen Mou vůli, chceš-li Mě opravdu milovat a stát se svatou."

11. června 1925

Neplnění Boží Vůle je nenapravitelné velké zlo. Jak je Boží Vůle rovnováhou Božích vlastností. Taková by měla být i rovnováha člověka.

Cítila jsem, jak je má ubohá mysl ponořena do Nejsvětější Boží vůle. Ach, jak jsem si přála, abych neudělala ani jediný nádech, jediný úder srdce, jediný pohyb mimo Nejvyšší Vůli! Zdálo se mi, že všechno, co se děje mimo Boží Vůli, nás zbavuje nové krásy, nové milosti a světla, činí nás nepodobnými našemu Stvořiteli, zatímco Ježíš chce, abychom se ve všem podobali svému Nejvyššímu Stvořiteli. A jakým jiným způsobem se Mu můžeme snadněji připodobnit než tím, že v sobě přijímáme nepřetržitý život Jeho Nejsvětější Vůle? Přináší nám odlesky, rysy našeho nebeského Otce; udržuje v nás celistvý smysl Stvoření; obklopuje nás tak, aby nás zachoval krásné a svaté, tak jak nás Bůh stvořil, a dává nám to něco, stále nového, krásu, světlo, lásku, nikdy nepřerušenu, kterou lze nalézt pouze v Bohu.

Zatímco moje mysl bloudila ve Věčné vůli, můj sladký Ježíš, tisknoucí mě k sobě, mi rozumným hlasem řekl: "Má dceru, není nic, co by se vyrovnalo velkému zlu, když neplníš Mou Vůli. Neexistuje žádné dobro, které by se vyrovnalo jejímu plnění. Neexistuje žádná ctnost, která by se jí mohla vyrovnat. Dobro, které je ztraceno neplněním Mé Vůle, je samo o sobě nenapravitelné a pouze opětovným návratem k mé Vůli lze nalézt nápravu a dobra, která Naše Vůle stanovila dát stvoření, a jí mohou být vrácena. Marně se tvorové klamou konáním jiných skutků, ctností, obětí. Nejsou-li zrozeny z Mé Vůle a nejsou-li konány za účelem Jejího naplnění, nejsou Mnou uznány; tím spíše, že je ustanoveno, že milost, pomoc, světlo, dobra a spravedlivá odměna budou dány těm, kdo působí za účelem naplnění Mé Vůle. Navíc je Má Vůle věčná - nemá počátek a nebude mít konec; a tak kdo může vypočítat čin vykonaný v Mé Vůli, která nemá počátek ani konec? Jaká je má Vůle, takový činí čin. Na druhé straně ostatní ctnosti, skutky a oběti bez mé Vůle, mají počátek i konec. Jakou velkou odměnu mohou kdy obdržet věci podléhající zániku?"

Kromě toho je má vůle rovnováhou mých vlastností. Kdyby moje Moc neměla tuto Svatou Vůli, změnila by se v tyranii vůči těm, kdo Mě tolik urážejí, zatímco tím, že moje Vůle vyvažuje moji Moc, nutí mě vylévat milosti tam, kde bych měl vylévat zuřivost a zkázu. Kdyby nebylo Mé Vůle, která jí dává stále nový život, neprojevovala by Moje Moudrost v Našich dílech tolik umění a mistrovství. Naše Krása by byla vybledlá a bez přitažlivosti, kdyby ji nepodporovala tato Věčná Vůle. Milosrdenství by se proměnilo ve slabost, kdyby nebylo vyvažováno Mou Vůli; a tak dále se všemi ostatními Našimi vlastnostmi. Nyní má Naše Otcovská Dobrota tolik Lásky ke stvořením, že v Naší Vůli ustanovila rovnováhu člověka. Jelikož člověk vzešel z Nejvyšší Vůle, bylo správné, aby se tato Vůle stala životem, který by udržoval rovnováhu všech děl člověka a dával mu podobnost s jeho Stvořitelem. Mělo v něm být vidět tolik důstojnosti, vznešenosti a řádu v jednání, aby byl uznán za syna, dceru a dědice svého Stvořitele. Proto také v jednání lze poznat, zda je v něm rovnováha mé vůle, nebo lidské vůle, která je příčinou tolika skutků, možná i dobrých, v nichž nelze spatřit rovnováhu, pravidlo, řád: chybí v nich vykonání mé Vůle, a proto místo aby byly obdivovány, jsou obviňovány, a místo aby vrhaly světlo, vrhají tmu. Jestliže všechno, co je dobré, pochází z mé Vůle, bez ní jsou to zdánlivá dobra, bez života, a možná dokonce jedovatá, která otravují ty, kdo se jich účastní."

18. června 1925

Jak všechny věci obsahují sémě obnovy. Jak se Božská Vůle musí zregenerovat v lidské vůli, aby se proměnila v Božskou.

Splývala jsem se svatou Boží vůlí podle svého obvyklého způsobu, a když se mi před očima objevila ta nesmírná prázdnota Nejsvětější Nejvyšší Vůle, pomyslela jsem si: "Jak se vůbec může stát, že tato prázdnota bude zaplněna návratem lidských činů vykonaných v této obdivuhodné Boží vůli? Aby se tak stalo, musí být odstraněny všechny zábrany lidské vůle, které brání vykročení, aby bylo možné vstoupit do této věčné a nebeské sféry Nejvyšší Vůle, v níž jako by Bůh čekal na člověka, aby mu umožnil vrátit se ke svému původu v řádu Stvoření a k prvním krokům a na tu cestu, na níž měl svůj počátek. Přesto však na světě nelze spatřit nic nového, co by bylo dobré. Hříchy zůstaly tak, jak byly, nebo jsou spíše ještě horší. A slyší-li člověk o nějakém probuzení náboženství, o dílech Katolické akce - některá z nich se zdají být maškardami; jiná mají zdánlivě jen znaky dobra, ale hluboko uvnitř, v podstatě, jsou některá s takovými neřestmi a vášněmi, nad kterými je třeba zaplakat, více než dříve. A pohlédneme-li na ně v Bohu - ach, jak jsou pro božskou, nejčistší, věčnou Vůli nedůstojné! Jak je tedy vůbec možné, že by člověk najednou zbavil všech neřestí a dal život všem ctnostem, jak se to vyžaduje k životu v této sféře Nejvyšší Vůle? Vždyť k životu v Ní nejsou zapotřebí žádné kompromisy ani rozdělení života mezi ctnosti

a neřesti, nýbrž je třeba obětovat vše, aby se vše proměnilo v Boží Vůli. Lidská vůle a lidské věci již nesmí mít život, ale musí existovat, aby se v nich mohla naplnit Vůle Boží, aby v nás Bůh mohl uskutečnit svůj Život.

Zatímco jsem přemýšlela o těchto a podobných věcech, můj sladký Ježíš mě vyrušil z přemýšlení a řekl mi: "Má dcero, přesto to tak bude - tato nesmírná prázdnota mé Vůle bude vyplněna lidskými činy, které budou konat stvoření z mé Vůle.

Božská vůle vyšla z věčného lůna Nejvyšší bytosti pro dobro člověka. Zatímco při vyjití z Naší Vůle učinila jeden jediný čin, aby člověka zahltila tak, že by nenašel cestu ven, tato Naše Vůle se pak rozmnožila do mnoha nesčetných činů, aby ho obklopila a řekla mu: "Hle, tato Moje Vůle tě nejen obklopuje, ale je v neustálém postoji konání bezprostředních činů, aby se dala poznat a přijala tvůj čin na oplátku v Mé Vůli.

Všechny věci mají svou návratnost, a pokud ji nemají, lze je označit za zbytečná díla a bez hodnoty. Semeno, které rozséváč zasévá pod zem, chce svůj výnos, a tak z jednoho semene vzniká více semen - deset, dvacet, třicet. Strom, který zasadí zemědělec, chce návratnost v podobě generování a množení plodů. Voda, která je čerpána z pramene, dává návratnost uhašení žízně, umytí a očištění toho, kdo ji čerpal. Oheň, který je zapálen, dává zpět teplo a službu, kterou poskytuje Lidstvu. Stejně tak všechny ostatní věci stvořené Bohem, který má moc plodit, obsahují ctnost obnovy; rozmnožují se a vracejí se k Bohu. Nuže, má pouze tato Naše vůle, která vyšla z Nás samých s takovou Láskou, s tolika projevy a s tolika nepřetržitými činy, zůstat bez obnovy ostatních lidských vůlí do Vůle Boží?

Semeno dává další semena, plod vytváří další plod, člověk vytváří dalšího člověka, mistr vytváří dalšího mistra. Má snad Naše vůle, jakkoli je mocná, zůstat izolovaná, bez návratu a bez toho, aby se generovala a množila v lidské vůli? Ach, ne! To je nemožné. Naše Vůle bude mít Svůj návrat, bude mít Své božské zplození v lidské vůli; tím spíše, že to byl Náš prvotní čin, skrze nějž byly všechny věci stvořeny - aby Naše Vůle proměnila a obnovila lidskou vůli v božskou. Vůle je to, co vyšlo z Nás samých - vůle je to, co chceme. Všechny ostatní věci byly učiněny v druhotném řádu, zatímco toto bylo učiněno, ustanoveno, v prvotním řádu Stvoření. Nanejvýš to může trvat nějaký čas; ale staletí neskončí, dokud má Vůle nedosáhne svého cíle. Jestliže dosáhla účelu obnovy ve věcech druhotných, tím spíše ho musí dosáhnout v účelu prvotním. Naše Vůle by nikdy neodešla z Našeho lůna, kdyby věděla, že nedosáhne svých úplných účinků, tedy že lidská vůle bude obnovena v Boží Vůli.

Myslíte si, že věci budou vždy takové, jaké jsou dnes? Ach, ne! Má Vůle všechno převálcuje, všude způsobí zmatek, všechny věci se obrátí vzhůru nohama. Dojde k mnoha novým jevům, které zmatou lidskou pýchu; nebudou ušetřeny války, revoluce, smrtelnosti všeho druhu, aby se člověk vzpamatoval, stál pevně nohama na zemi a byl disponován k přijetí obnovy Boží Vůle v lidské vůli. A vše, co vám zjevují o své Vůli, stejně jako vše, co v ní děláte, není nic jiného než příprava cesty, prostředků, učení, světla, milostí, aby se má Vůle mohla obnovit v lidské vůli.

Kdyby k tomu nedošlo, nebyl bych ti toho tolik zjevil a nebyl bych tě tak dlouho držel obětovanou na lůžku, abych do tebe vložil základy obnovy Mé Vůle ve tvé, a tak tě udržoval v neustálém cvičení v Mé Vůli. Myslíš si, že mé neustálé bytí v tobě, živení tě mou modlitbou a dávání ti pocítit mé bolesti, které spolu se mnou nabývají jiné hodnoty, jiných účinků, jiné síly - není nic? Mohl bych říci, že v tobě vytvářím první originál, první duši obnovy Mé Vůle. Pak bude snazší tvořit kopie. Proto ti vždycky říkám: "Buď pozorná, neboť jde o něco příliš velkého a o nejdůležitější věc, která existuje na nebi i na zemi. Jde o záchranu práv Naší Vůle, o navrácení účelu Stvoření, o navrácení veškeré slávy, pro kterou byly všechny věci stvořeny, a o to, abychom vyličili všechny milosti, které Naše Vůle stanovila dát tvorům, kdyby ve všem plnili Naši Vůli."

20. června 1925

Jak duše, která v sobě nechává žít Boží Vůli, uvádí do pohybu božské radosti a blaženosti.

Cítila jsem se ponořená do svaté Boží vůle a můj sladký Ježíš mě přitáhl k sobě, pevně mě sevřel v náručí a pak mi řekl: "Má dcero, ach, jak krásný je můj odpočinek v duši, která má mou Vůli jako život a která nechává mou Vůli, aby v ní zcela a úplně působila a milovala! Musíš vědět, že když duše dýchá, cítí, pracuje, myslí, miluje, jedná, i když se vše odehrává v jejím nitru, protože se má Vůle v ní stala středem života, je to má Vůle, která dýchá, cítí, miluje, myslí, jedná, dává pohyb její práci, oběh její krvi, myšlenku její mysli, lásku jejímu srdci a podobně. Nuže, protože tato Vůle je stejná jako ta, kterou mají Tři božské Osoby, stává se, že v sobě cítí dech duše, tlukot jejího srdce, její pohyb. A protože pokaždé, když se Naše Vůle rozhodne utvořit jeden úkon, uvolňuje z Nás tato duše nové radosti, nová blahoslavenství, nová štěstí, která, harmonizující vše mezi Třemi Božskými

Osobami, tvoří nesmírná moře nového štěstí a obklopujíc všechny Blahoslavené, kteří zůstávají v těchto radostech uchvácení a jsou tímto uchvácením otřeseni. A zatímco jsou otřeseni, zůstávají v Našich nesmírných blahoslavenstvích uchvácení ještě silněji - chce tato duše pomocí Naší Vůle vytvořit další úkony Vůle, aby Nás učinila šťastnými a aby uvolnila další blahoslavenství. Nyní duše, která v sobě nechává žít Naši Vůli, dosáhne takového vrcholu, že když ji nechá působit, dává Nám příležitost uvést do pohybu Naše blahoslavenství, Naše harmonie a nekonečné radosti Naší Lásky. Díky ní uvolňujeme nové krásy a novou slávu Naší Vůle,

Naše Vůle působící ve stvoření je pro Nás tak velmi příjemná, něžná a milá; činí Nám nová překvapení; uvádí Naše věci do pohybu, aby Nám vrátila Naši slávu, Naši Lásku, Naše štěstí a to vše skrze stvoření, které v sobě dalo prostor, aby Naše Vůle mohla žít. Jak nemilovat toto zrození z Naší Vůle? Tím spíše, že Naše Vůle činí toto stvoření pro Nás milostivějším, laskavějším, krásnějším, a to takovým způsobem, že v nikom jiném její vlastnosti nenajdeme. Je dílem vykonaným Naší Vůlí s takovým mistrovstvím, že okouzluje celé nebe a činí ji milou všem a ještě více Nejsvětější Trojici."

A zatímco to říkal, pevněji mě stiskl a nechal mě vložit ústa do Jeho Srdce a dodal: "I ty pij Naše blahoslavenství plnými doušky. Sytíš se tak, jak chceš, a tolik, kolik chceš."

25. června 1925

Ježíš přikrývá Luisu a ukrývá ji ve své obdivuhodné Osobě. Jak kříže otevírají dveře novým projevům. Jak musí lidská vůle ztratit pole působnosti.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, přišel k mé ubohé duši můj obdivuhodný Ježíš, samá láska a něha. Nejprve se postavil do mé blízkosti a upřeně se na mě díval, jako by mi chtěl říci mnoho věcí, ale chtěl rozšířit mou inteligenci, protože ta nebyla schopna přijmout a pochopit vše, co mi chtěl říci. Pak se na mě celou položil a skryl mě v sobě: mou tvář v sobě, mé ruce a nohy v sobě... Zdálo se mi, že se celý soustředí na to, aby mě přikryl a skryl v sobě, aby se už nikdy nic z mého já neobjevilo. Ach, jak jsem se cítila šťastná, celá skrytá a přikrytá, v Ježíši a Ježíšem! Neviděla jsem nic než Ježíše, všechno ze mě zmizelo. Radosti, štěstí z Jeho obdivuhodné přítomnosti se jako mávnutím kouzelného proutku vrátily, aby opět žily v mém ubohém srdci. Bolest byla ze mě vyhnána, ani jsem si už nevzpomínala na Jeho nepřítomnost, který mě stála smrtelné bolesti. Ach, jak snadné je na všechno zapomenout, když jsem s Ježíšem! Nyní, poté, co mě po nějakou dobu držel celou přikrytou a skrytou v Něm, až jsem si myslela, že už mě nikdy neopustí, jsem slyšela, jak volá anděly a svaté, aby se přišli podívat, co se mnou Ježíš dělá a jak mě drží přikrytou ve své Rozkošné Osobě.

Potom mě přiměl, abych se podílela na jeho bolestech, a já jsem mu všechno dovolila. I když jsem se cítila, jako by mě ty bolesti drtily, cítila jsem se šťastná a zakoušela jsem radost, kterou obsahuje Boží vůle, když se jí duše oddá, i když trpí. Když mě pak nechal trpět, řekl mi: A aby se ti mohla má Vůle více darovat, chce se nechat více chápat. "Má dcero, má Vůle se ti chce stále více dávat. A aby to, co ti zjevuje, bylo stabilnější, bezpečnější a cennější, dává ti nové bolesti, aby tě více disponovala a připravila v tobě prázdnotu, do níž by mohla umístit své pravdy. Chce to ušlechtilé namlouvání bolesti, aby si byla duše jistá a mohla jí důvěřovat. Je to vždy bolest - jsou to kříže, které otevírají dveře k novým projevům, k tajnějším lekcím, k největším darům, které do vás chci vložit. Ve skutečnosti, pokud duše nese mou Vůli, když trpí a je smutná, stane se schopnou přijmout mou Vůli, získá intelekt a sluch, aby pochopila nové lekce mé Vůle. Bolest ji přiměje osvojit si nebeskou řeč tak, že bude schopna opakovat lekce, které se naučila."

Když jsem to uslyšela, řekla jsem Mu: "Můj Ježíši a můj Živote, zdá se mi, že je zapotřebí úplné oběti duše i těla, abychom mohli plnit Tvou vůli a žít v ní. Na první pohled se to jeví jako něco banálního, ale v praxi se to pak zdá být obtížné. Nemít ani jediný nádech vlastní vůle, ani ve svatých věcech, ani v dobru samém; muset zůstat klidný a spokojený v jakémkoli utrpení, vnitřním i vnějším, to se zdá být pro lidskou přirozenost příliš těžké a bolestné. Proto duše nikdy nebudou schopny dospět k životu ve tvé Vůli s úplným obětováním všeho."

A Ježíš dodal: "Má dcero, vše spočívá v pochopení velkého dobra, které duši přichází, když plní mou vůli a když v ní působí a žije. Je to tato Vůle, která chce oběť; a protože se tato Vůle nepřizpůsobuje tomu, aby se mísila a žila společně s malou lidskou a konečnou vůlí, ale chce odevzdat skutky duše, která chce žít v mé Vůli, věčné, nekonečné a Božské Láске. A jak to může udělat, když chce vložit dech své lidské vůle i do svaté věci, jak říkáš? Vždyť je to vždycky konečná vůle; a pak by život v mé Vůli už nebyl skutečností, nýbrž konečností. Na druhou stranu účinnost mé Vůle má totální nadvládu ve které je správné, aby si malý atom lidské vůle podmanila a tak by v mé Vůli ztratil svou účinnost. Co bys řekla, kdyby zápalka nebo jiskra ohně chtěla vstoupit

do Slunce, aby následovala jeho cestu a vytvořila si své pole světla a působení ve středu Slunce? Kdyby Slunce mělo rozum, rozhořčilo by se a jeho světlo a žár by onu malou lampu, onu zápalku, onu jiskru zničily; a vy byste byli první, kdo by se jim vysmíval a odsuzoval jejich opovázlivost, když chtějí ve světle Slunce utvořit své vlastní pole působnosti. Takový je dech lidské vůle i v dobré, svaté věci v Mé Vůli. Proto buďte pozorní, aby vaše lidská vůle neměla život v ničem. Já jsem vás všechny ve Mně přikryl a skryl, abyste neměli oči, pokud se nedíváte jen na Mou Vůli, abyste jí dali volné pole působnosti ve své duši.

Obtížné bude spíše pochopit žití v mé Vůli, ne se obětovat. Jakmile totiž duše pochopí, jak velké dobro jim přináší život v mé Božské Vůli, že se z chudých stanou bohatými, z otroků hnusných vášní svobodnými a vládnoucími, ze služebníků pány, z nešťastných šťastnými, a to i v bolestech tohoto chudého života a zamilují si všechna dobra, která jsou v mé Vůli, bude pro ně naprosté obětování všeho ctí, budou po něm toužit. Proto na tebe tolik tlačím, abys pochopila to, co ti říkám o své Vůli - protože vše bude spočívat v tom, že ji pochopíš, poznáš a budeš ji milovat."

Řekla jsem: "Můj Ježíši, když tak miluješ a chceš, aby tato Tvá Vůle byla poznána, milována a praktikována, aby měla v duších své pole božského působení - prosím, Ty sám zjev duším její pravdy, velké dobro, které Tvá Vůle obsahuje, a velké dobro, které obdrží. Tvé přímé slovo obsahuje magickou sílu, mocný magnet, ctnost tvůrčí moci. Ó, jak je těžké nepodlehout sladkému kouzlu Tvého božského slova! Proto, bude-li vše řečeno přímo Tebou, každý se poddá."

A Ježíš mi řekl: "Má dcero, je mým obvyklým způsobem - a řád mé věčné Moudrosti to tak chce - zjevovat svá největší díla nejprve jedné jediné duši a soustředit v ní všechno dobro, které mé dílo obsahuje, a jednat s ní jeden na jednoho, jako by nikdo jiný neexistoval. Když jsem vše vykonal tak, abych mohl říci, že jsem v ní své Dílo dokončil úplně; natolik, že jí nesmí nic chybět, pak to nechám plynout jako z obrovského moře pro dobro ostatních tvorů."

Tohle jsem udělal se svou Nebeskou maminkou. Nejdříve jsem s Ní jednal v nejbožštější důvěrnosti o Díle vykoupení; žádný jiný tvor o tom nic nevěděl. Ona se odhodlala ke všem obětem, ke všem nezbytným přípravám, abych mohl sestoupit z nebe na zem. Dělal jsem všechno, jako by byla jediným Vykoupeným; ale poté, co Mě Svou panenskou prací vynesla na světlo tak, aby Mě každý mohl spatřit a přijmout ovoce Vykoupení, jsem se všem daroval, pokud Mě chtěli přijmout.

Totéž se stane i s mou závětí. Jakmile v tobě všechno dokončím tak, že má Vůle v tobě zvítězí a ty v ní, pak bude jako obrovské přetékaající moře plynout k dobru všech. Je však třeba zformovat první duši, aby se pak mohla zrodit druhá."

29. června 1925

Stejně jako díla Našeho Pána přinesla své plné ovoce po Jeho smrti, tak tomu bude i u duše, která žije v Jeho Vůli.

Cítila jsem se stísněně a klid mé mysli chtěla narušit myšlenka: Co kdybys byla v okamžiku smrti a vyvstaly v tobě pochybnosti a obavy z toho, jak ses chovala během svého života, a to do té míry, že bys pochybovala o své spáse - co bys dělala?

Ale když jsem o tom přemýšlela, můj sladký Ježíš mi nedal čas na další úvahy ani na odpověď na mou myšlenku. Pohyboval se v mém nitru, dal se vidět, jak vrtí hlavou, a jakoby zarmoucenými myšlenkami mi řekl: "Má dcero, co to říkáš? Přemýšlet o tom je urážkou Mé Vůle. Do ní nevstupují žádné obavy, pochybnosti ani nebezpečí. To jsou věci, které k Ní nepatří; spíše jsou to ubohé hadry lidské vůle. Má Vůle je jako klidné moře, které šumí mírem, štěstím, bezpečím, jistotou; a vlny, které vypouští ze svého lůna, jsou vlny radosti a spokojenosti bez konce. Proto, když jsem viděl, jak o tom přemýšlíš, byl jsem otřesen. Má Vůle není schopna obav, pochybností, nebezpečí a duše, která v Ní žije, se odcizuje ubohým hadrům lidské vůle. A čeho by se tedy mohla má Vůle bát? Kdo vůbec může vzbuzovat pochybnosti o Jejím díle, když se před Svatostí mé působící Vůle všichni třesou a jsou nuceni sklonit čelo, klanějíce se dílu mé Vůle?"

Ještě více vám chci říci něco, co je pro vás velmi potěšující a pro Mne velkou slávou. Stane se to s vámi při vaší smrti v čase, stejně jako se to stalo se Mnou při Mé smrti. Během svého života jsem pracoval, modlil se, kázal, ustanovoval svátosti, trpěl neslýchanými bolestmi, a dokonce i samotnou smrtí, ale mohu říci, že mé Lidství nevidělo téměř nic z velikého dobra, které vykonal, ani samotné svátosti neměly život, dokud jsem zůstával na zemi. Jakmile jsem zemřel, moje smrt zpečetila všechna má díla, má slova, mé bolesti, svátosti; a ovoce mé smrti

potvrdilo vše, co jsem vykonal, a vložilo má díla, mé bolesti, má slova, svátosti, které jsem ustanovil, jakož i pokračování jejich života až do konce věků, do aktu povstání k životu. Moje smrt tedy uvedla do pohybu všechna má díla a způsobila, že znovu povstala k věčnému životu. To vše bylo správné, neboť mé Lidství obsahovalo Věčné Slovo a Vůli, která nemá počátek ani konec a která nepodléhá zániku. Ze všeho, co učinilo, nemělo nic zaniknout, ani jediné slovo; naopak, vše mělo mít pokračování až do konce věků, aby přešlo do nebe k blahořečení všech blažených, a to navěky.

Totéž se stane i vám. Má Vůle, která v tobě žije, mluví k tobě, nutí tě v ní pracovat a trpět, nedovolí, aby něco zaniklo, ani jediné slovo z tolika pravd, které jsem ti o své Vůli zjevil; naopak, uvede všechno do pohybu, způsobí, že všechno znovu povstane. Vaše smrt bude potvrzením všeho, co jsem vám řekl. A protože žítí v mé Vůli je takové, že vše, co duše dělá, trpí, modlí se a říká, obsahuje akt Boží Vůle, nebude to vše podléhat zániku, ale zůstane na světě jako mnoho Životů a to vše v aktu dávání Života tvorům. Proto tvá smrt roztrhne závoje, které zakrývají všechny pravdy, o nichž jsem k tobě mluvil, a ony znovu vzejdou jako mnohá slunce, taková, že zaženou všechny pochybnosti a obtíže, jimiž se zdály být za tvého života zahaleny. Proto dokud budeš žít v tomto nízkém světě, uvidíš u druhých jen málo nebo vůbec nic ze všeho velkého dobra, které chce má Vůle skrze tebe vykonat. Ale po tvé smrti se vše plně projeví."

Poté jsem strávila noc, aniž bych mohla zavřít oči, ať už kvůli spánku, nebo kvůli obvyklým návštěvám mého milovaného Ježíše, protože když přijde, jsem v Něm ospalá, a to je pro mě víc než spánek. Strávila jsem však ten čas hodinami umučení a konáním svých obvyklých obchůzek v Jeho obdivuhodné Vůli. Pak jsem viděla, že je den (ale to se mi stává často), a řekla jsem si: "Má Lásko, ani jsi nepřišel, ani jsi mě nenechal spát. Jak si bez Tebe poradím? V tu chvíli se můj sladký Ježíš pohnul v mém nitru a řekl mi: "Má dcero, v Mé Vůli nejsou noci ani spánek, vždy je plný den a plné bdění. Není čas na spánek, protože je toho mnoho, co je třeba udělat, vzít a být v tom šťastný. Musíš se tedy naučit žít v dlouhém dni mé Vůle, aby v tobě má Vůle mohla mít svůj Život nepřetržitěho činu. Najdeš však nejkrásnější odpočinek, protože má Vůle tě bude stále více povznášet do tvého Boha a umožní ti, abys Ho více chápala; a čím více budeš chápat Boha, tím více se bude tvá duše rozšiřovat, aby mohla přijmout onen věčný odpočinek se všemi štěstími a radostmi, které božský odpočinek obsahuje. Ó, jak krásný odpočinek to pro tebe bude, odpočinek, který můžeš nalézt pouze v mé Vůli!"

Zatímco to říkal, vyšel z mého nitra, objal mě kolem krku, pevně mě k sobě přitiskl a já jsem natáhla ruce a pevně Ho k sobě přitiskla.

Mezitím si můj sladký Ježíš zavolal mnoho lidí, kteří se mu přitiskli k nohám, a Ježíš jim řekl: "Povstaňte k mému Srdci a já vám ukážu předzvěsti, které má Vůle učinila v této duši." Po těchto slovech zmizel.

9. července 1925

Nářky duše k Ježíši. Jak je kříž klepáním Boha a klepáním duše.

Cítila jsem, že už nemohu být bez svého sladkého Ježíše. Mnoho dní jsem toužebně očekávala Jeho návrat, ale marně. Ze srdce jsem Mu říkala: "Má Lásko, vrať se ke své dcerušce, copak nevidíš, že už to nemohu vydržet? Ach, jakému těžkému mučednictví vystavuješ mou ubohou existenci tím, že mě o Tebe připravuješ!". A unavená a vyčerpaná bych se odevzdala do Jeho Nejsvětější vůle.

Když jsem byla v tomto stavu, četla jsem si a ucítila jsem, jak mi někdo natahuje ruce kolem krku. Moje mysl se stala ospalou a já jsem zjistila, že jsem sevřená v Ježíšově náruči, celá skrytá a ukrytá v Něm. Chtěla jsem Mu vyprávět o svém zármutku, ale nedal mi na to čas. Pak Ježíš promluvil a řekl mi: "Má dcero, nechceš se snad přesvědčit, že když chce moje Spravedlnost ze spravedlivého důvodu potrestat národy, jsem nucen se před tebou skrýt? Nejsi nic jiného než malá částička, která spojuje všechny ostatní částičky stvoření a udržuje je v důvěrném vztahu k tobě a jakoby v hostině. A tak, chtějíc udeřit ostatní částičky, které jsou s tebou svázány, má Spravedlnost se ocitá v protikladu a cítí se zdržována od úderu. Proto jsem v těchto posledních dnech, kdy jsem na svět sesílal tresty, zůstal před tebou skryt, ačkoli jsem stále zůstal v tobě."

Když to říkal, ocítila jsem se mimo sebe a On mi ukázal, že na různých místech země došlo někde k zemětřesení, někde k těžkým požárům se smrtí lidí a jinde k dalším neštěstím; a zdálo se, že budou následovat další těžká zla. Byla jsem vydešená a modlila jsem se. Pak se vrátil můj zbožňovaný Ježíš a před Ním jsem se viděla velmi ošklivá, jakoby seschlá; a řekla jsem Mu: "Můj Živote a mé Všecko, podívej se na mě - jak jsem ošklivá, jak jsem na pokraji seschnutí. Ach, jak se bez Tebe měním! Kvůli Tvému nedostatku ztrácím svěžest,

krásu, která je v Tvé milosti, a cítím se jako pod žhavým sluncem, které mě vysává ze všech životních látek a nutí mě chřadnout a být strávena." "A co je to?" zeptala jsem se.

Pak mě Ježíš nechal trochu trpět spolu s ním. Toto utrpení se proměnilo v nebeskou rosu na mé duši, která ve mně obnovila životní sílu. Vzal mou ubohou duši do svých rukou a dodal: "Ubohá má dcero, neboj se; jestliže jsi kvůli mému strádání zvadla, můj návrat ti vrátí svěžest, krásu, barvu a všechny mé vlastnosti. Navíc tvé utrpení se Mnou bude nejen jako rosa, která tě omlazuje, ale bude sloužit jako neustálé klepání, kterým mohu klepat na dveře tvé duše a ty na mé tak, aby dveře zůstaly stále otevřené a ty jsi mohla volně vstoupit do Mne a Já do tebe. A můj dech vám bude sloužit jako vánek, abyste si uchovali všechny dary a krásu, které jsem pro vás zamýšlel, když jsem vás stvořil."

Zatímco to říkal, velmi intenzivně na mě foukl, přitiskl mě k sobě a zmizel.

20. července 1925

Nehybnost, v níž se nachází Milost. Ježíšův zármutek. Duše, která žije v Boží Vůli, je oblíbencem Milosti.

Když jsem byla v obvyklém stavu, po prožití nejtrpčích strádání po mém sladkém Ježíši, konečně se mi zjevil; a aniž by mi řekl jediné slovo, postavil mě do bolestivé polohy, do naprosté nehybnosti. Cítila jsem život, ale neměla jsem žádný pohyb; a i když jsem cítila bolest, nemohla jsem se kvůli bolesti, kterou jsem pociťovala, svíjet, ale přítomnost Ježíše a Jeho nejsvětější vůle mě nutily zůstat nehybná. Když se to pak mému pozhnanému Ježíši zalíbilo, rozpráhl ruce, aby mě uchopil a přitiskl ke svému lůnu; a řekl mi: "Má dcero, viděla jsi, jak bolestný je stav nehybnosti? Je to nejtěžší stav, protože i když cítíš hořké bolesti, pohyb je úlevou - je znamením života. Křeče jsou němé hlasy, které žádají o pomoc a dojímají k soucitu ty, kdo jsou kolem. Sama jsi zažila, jak je to bolestné. Ale víš, proč jsem tě uvedl do tohoto stavu nehybnosti? Abych ti umožnil pochopit stav, v němž se má Milost nachází, a abych od tebe přijal zadostiučinění.

Ó, v jakém stavu nehybnosti se nachází má Milost! Je Životem a nepřetržitým pohybem a neustále se dává tvorům. Stvoření ji však odmítají a činí ji nehybnou. Milost cítí Život, chce dávat Život, a je nucena lidskou nevděčností zůstat nehybná - bez pohybu. Jaká bolest! Má Milost je světlo a jako světlo se přirozeně šíří. Stvoření však nedělají nic jiného, než že šíří temnotu, a zatímco mé světlo do nich chce vstoupit, šíří se temnota, která mé světlo ochromuje a činí ho jakoby nehybným a bez Života pro stvoření. Má Milost je Láska a obsahuje Život, který může zapálit každého. Ale stvoření, milující něco jiného, činí tuto lásku pro ni jakoby mrtvou a má Milost pociťuje nejtrýznivější bolest kvůli stavu nehybnosti, do něhož ji stvoření uvádějí.

Ó, v jakých bolestných omezeních se má Milost nachází! A to nejen od těch, kteří se otevřeně nazývají zlými, ale i od těch, o nichž se říká, že jsou zbožné duše. A mnohokrát kvůli maličkostem, kvůli něčemu, co se jim nelíbí, kvůli povyku, nejhorší náklonnosti, nebo proto, že nenacházejí uspokojení své vůle ani ve svatých věcech - zatímco moje Milost je pro ně samý pohyb a Život, oni ji činí nehybnou a lpí na tom, co se jim líbí, na svém povyku, na lidských náklonnostech a na všem, v čem cítí uspokojení svého já. Proto na místo Milosti staví své vlastní já jako život a jako svou modlu.

Ale víš, kdo je tou utěšitelkou, tou nedělitelnou společnicí, tou, která oživuje pohyb a Život Mé Milosti, ba co víc, stále více urychluje její pohyb a ani na okamžik ji neučiní nehybnou? Je to duše, která žije v mé Vůli. Tam, kde vládne má Vůle, je má Milost stále v pohybu, stále hoduje, stále má co dělat, nikdy nezůstává zarmoucená nebo nečinná. Duše, v níž vládne má Vůle, je oblíbenkyní mé Milosti, je její malou sekretářkou, do níž vkládá tajemství svých bolestí i radostí. Svěřuje jí všechno, protože má moje Vůle dostatek prostoru, aby mohla přijmout vklad, který Milost obsahuje; protože není ničím jiným než nepřetržitým zrozením z mé Nejvyšší Vůle."

2. srpna 1925

"Miluji tě" je všechno. Luisino dílo s Nejsvětější Maminkou.

Modlila jsem se a splynula se Svatou Boží vůlí. Chtěla jsem putovat všude, až do nebes, abych našla ono Nejvyšší "Miluji tě", které nepodléhá žádnému přerušení. Chtěla jsem si ho přivlastnit, abych i já měla "miluji tě", které není nikdy přerušeno a které by mohlo být ozvěnou Věčného "miluji tě"; a tím, že bych v sobě vlastnila zdroj pravého "miluji tě", mohla bych mít "miluji tě" pro každého a pro všechny - pro každý pohyb, pro každý čin, pro každý dech, pro každý úder srdce a pro každé "miluji tě" samotného mého Ježíše. A zatímco se mi zdálo, že jsem dosáhla lůna Věčného a učinila Jeho "miluji tě" svým vlastním, opakovala jsem všude a při každé

příležitosti ukolébavku *"miluji tě"* svému Nejvyššímu Pánu. Když jsem to dělala, přerušila mé *"miluji tě"* myšlenka, která mi říkala: "Co to děláš? Mohla bys dělat něco jiného! A co je potom to tvé *"miluji tě"*? Jak výjimečné by to tvé *"miluji tě"* mohlo skutečně být?".

A můj sladký Ježíš, jako by se spěšně pohyboval v mém nitru, mi řekl: "Co to říkáš? Jak zvláštní je pro Mne to *"Miluji tě"*, které je mi adresováno?! Má dcero, *"Miluji tě"* je všechno! *"Miluji tě"* je láska, je to úcta, je to respekt, je to hrdinství, je to oběť, je to důvěra vůči tomu, komu je adresováno. *"Miluji tě"* znamená vlastnit toho, kdo *"miluji tě"* uzavírá. *"Miluji tě"* je malé slovo, ale váží tolik jako Věčnost! *"Miluji tě"* obklopuje všechno, zahrnuje všechny; rozptyluje se, omezuje se, stoupá vysoko, sestupuje až na dno, všude se otiskuje a nikdy se nezastaví.

Má dcero! Jak zvláštní může být tvé *"Miluji tě"*? Jeho původ je věčný. V *"Miluji tě"* mě zrodil nebeský Otec a v *"Miluji tě"* Duch Svatý. V *"miluji tě"* Věčný FIAT stvořil celé stvoření a v *"miluji tě"* odpustil provinilému člověku a vykoupil ho. Proto v *"miluji tě"* duše nachází vše v Bohu a Bůh nachází vše v duši. Proto je hodnota *"miluji tě"* nekonečná, je plná života a energie, nikdy se neunaví, všechno překonává a nad vším vítězí. A tak toto *"miluji tě"* směřující ke Mně - chci ho vidět a slyšet na tvých rtech, ve tvém srdci, v letu tvých myšlenek, v kapkách tvé krve, v bolestech i radostech, v jídle, které přijímáš - ve všem. Život Mého *"Miluji tě"* musí být dlouhý, dlouhý v tobě a Můj FIAT, který v tobě vládne, na něj vloží pečeť Božského *"Miluji tě"*. "

Poté se mi před očima objevilo Slunce, a to ve velmi vysokém bodě. Jeho světlo bylo nepřístupné. Z jeho středu vycházely nepřetržité malé plamínky, z nichž každý obsahoval *"Miluji tě"*; jak vycházely, umísťovaly se v pořadí kolem tohoto nepřístupného světla. Tyto malé plamínky však zůstávaly jakoby spojeny světelnou nití s oním nedostupným světlem, které živilo život malých plamíneků. Těchto malých plamíneků bylo tolik, že zaplnily nebe i zemi. Zdálo se mi, že vidím našeho Boha jako počátek a konec všeho; a v malých plamíncích celé stvoření jako božské zrození, z čisté lásky.

I já jsem byla malým plamínkem a můj sladký Ježíš mě postrčil, abych se skrze každý malý plamínek rozletěla a položila na ně dvojí *"Miluji tě"*. Nevím jak, ocitla jsem se mimo sebe, putovala jsem kolem, uprostřed těch malých plamíneků, a vtiskla jsem každému z nich své *"Miluji tě"*. Bylo jich však tolik, že jsem se v nich ztrácela, avšak jakási nejvyšší síla mě přiměla znovu najít řád a oblouk mého *"miluji tě"*.

Poté jsem se ocitla v rozlehlé zahradě a ke svému překvapení jsem našla královnu Maminku, která ke mně přistoupila a řekla mi: "Má dcero, pojď se mnou pracovat do této zahrady. Musíme zasadit nebeské a božské květiny a plody. Nyní je téměř prázdná, a pokud v ní vůbec nějaká rostlina je, je pozemská a lidská, proto je vhodné, abychom ji vytrhali, aby se tato zahrada celá líbila mému Synu Ježíši. Semena, která musíme zasadit, jsou všechny Mé ctnosti, Mé skutky, Mé bolesti a každé semeno obsahuje *"Fiat Voluntas Tua"*. Nebylo nic, co bych dělala a co by neobsahovalo toto semínko Boží Vůle. Bez tohoto semínka bych raději nic nedělala, než abych bez Fiat pracovala nebo trpěla. Veškerá má sláva, důstojnost Matky, velikost Královny, převaha nad vším, pocházely z tohoto semínka. Celé stvoření, všechny bytosti, Mě uznávaly za vládce nad sebou, protože ve Mně viděly vládnout Nejvyšší Vůli. Spojíme tedy vše, co jsem učinila Já, spolu se vším, co jsi učinila ty, s tímto semenem Nejvyšší vůle a zasadíme je v této zahradě.

A tak jsme spojili semena, která měla moje Nebeská maminka a kterých bylo mnoho, s těmi několika, která byla moje a nevím, jak jsem je našla. A začali jsme tvořit malé otvory, do kterých jsme semínka umístili. Ale zatímco jsme to dělali, zpoza zdí zahrady, které byly velmi vysoké, jsme uslyšeli hluk zbraní a děl, která strašlivě řvala, a tak jsme byli nuceni vyběhnout ven, abychom poskytli pomoc. Když jsme tam dorazili, viděli jsme lidi různých ras, různých barev a mnoho národů spojených dohromady, kteří sváděli boje a naháněli hrůzu a strach.

Když jsem se na to dívala, ocitla jsem se sama v sobě, ale - ach, s jakým strachem! A také s lítostí, že jsem své nebeské mamince neřekla ani slovo o svém těžkém stavu. Kéž je Nejsvětější vůle Boží vždy požehnaná a kéž je vše k Jeho slávě.

4. srpna 1925

Ten, kdo plní Boží Vůli, je v neustálém spojení se všemi stvořenými věcmi a je podporován celým stvořením.

Po různých dnech naprostého nedostatku mého nejsladšího Ježíše jsem si neustále opakovala svůj smutný refrén: "Pro mě všechno skončilo. Ach, už Ho nikdy neuvidím! Už nikdy neuslyším Jeho hlas, který mě tolik

těšil! Ach, opustil mě Ten, který tvořil veškerou mou spokojenost a byl pro mě Vším! Jak dlouhé mučednictví! Jaký život bez života, bez Ježíše!

Ale zatímco se mé srdce utápělo v bolestech, můj sladký Ježíš vyšel z mého nitra, vzal mě do náruče, objal mě kolem krku a já jsem mu položila hlavu na prsa, což vyjadřovalo, že už to nemohu vydržet. Ježíš mě k sobě pevně přitiskl, opřel se koleny o mou hrud', velmi intenzivně se přitiskl a řekl mi: "Má dcero, musíš neustále umírat." A zatímco to říkal, nutil mě sdílet různé bolesti. Pak, zaujmul přívětivější výraz a dodal: "Má dcero, čeho se bojíš, když je v tobě Síla mé Vůle? Je tak pravdivé, že má Vůle je v tobě, že tě v jediném okamžiku proměnila v mé bolesti a ty ses nabídla, že je přijmeš s láskou. Zatímco jsi trpěla, rozpráhla jsi ruce, abys objala mou Vůli; a když jsi ji objala, všechno, co žije v mé Vůli - andělé, svatí, moje nebeská Maminka i samo Božství - pocítilo sevření tvého objetí a všichni se k tobě rozběhli, aby tě objali; a sborově říkali: "Jak příjemné a milé je objetí naší malé vyhnankyně, která žije na zemi, aby plnila jen Vůli Boží, tak jako ji plníme my v nebi! Ona je naše radost, ona je nová a jediná hostina, která k nám přichází ze země.

Ach, kdybys věděla, co to znamená pro duši žít v mé Vůli! Mezi ní a nebem není žádné rozdělení. Kdekoli je má Vůle, tam je i ona. Její činy, její bolesti, její slova jsou v činnosti a působí na každém místě, kde je má Vůle. A protože má Vůle je všude, duše se umisťuje do řádu stvoření a prostřednictvím elektřiny Nejvyšší Vůle je ve spojení se všemi stvořenými věcmi. Stejně jako jsou stvořené věci v řádu a harmonii mezi sebou, každá z nich je oporou té druhé a žádná z nich se nemůže pohnout, a kdyby se pohnula byť jen jediná Mnou stvořená věc - kéž by se to nikdy nestalo -, celé stvoření by se rozrušilo; je mezi nimi tajná shoda, tajemná síla, taková, že zatímco všechny sféry žijí v prostoru, zavěšené ve vzduchu, bez jakékoliv opory, silou komunikace, kterou mezi sebou mají, každá věc podpírá druhou - stejně tak ta, která plní Mou Vůli, je ve spojení se všemi a je podpírána všemi díly svého Stvořitele. Proto ji všichni poznávají, milují ji a nabízejí jí elektřinu, tajemství, aby s nimi žila společně, zavěšená mezi nebem a zemí, a to vše udržováno pouze silou božské a nejvyšší Vůle."